

ספר העלטה

טרילוגיה

“בעלטה תוציא פניך
תכסה ולא תראה את הארץ”

אחרית הלילות

(חלמתי שהסוד ידוע - והדלת השחורה חתומה, חלקה כדף לבן. חובה להתחתן בטרם מטילים עליך מאחורי הדלת שליחות - אחרת זה מסוכן. והשדכן תופס אותי: אתה, ילד, כבר אבוד. אבל עוד יכול להיות לך ילד. אפילו לך יכולה להיות אהבה. הלשון שלו חלקה כמו מתכת, אבל הקור המקצועי נעים. והשדכן מחבק אותי חזק: אני אדאג לך. והוא מהדק אותי צמוד לחתיכה אומללה שנתלשה גם היא מאיזה ספר, וכולי מרוגש כי זאת פעם ראשונה שאני נוגע בנייר. והשדכן מחייך: האהבה באה בהמשך - לעולם בחשיכה. והוא סוגר עלינו את הכריכה)

שידוכין

אתר היכרויות שאתה לא רוצה להכיר

חלמתי שאני חי בתחיית המתים. וזה אפילו לא כזה הישג בשמים, סתם יישום הנדסי לא מבריק במיוחד: סטודנטים תיכנתו מחשב ננו לחילוץ גנים משלדים, עוזר מחקר הוריד מהרשת קוד פתוח לשיחזור גנומי, עשו שיבוט סטנדרטי, והופ! - הקבוצה זוכה בנובל ראשון על תחיית אדם מתקופת האבות. ומכאן הדרך קצרה ליישום בקנה מידה תעשייתי. ניסוי כלים ראשון נערך בהר הזיתים, שבו ריכזו עצמות מכל התקופות, ומשם וירוס הננו משכפל את עצמו ומתפשט כמו מגיפה בכל השכבות הארכיאולוגיות בארץ ישראל, וכאן מתברר היתרון של קבר ישראל. מי שנשרף - הלך עליו. והבעיה הכי גדולה היא באושוויץ, הריכוז הכי גדול של יהודים בעולם, ועוד מעורבבים אחד באפר של השני. האלגוריתמים עובדים קשה מאוד לדלות מהמרק הגנומי של כל יהדות אירופה אפילו אדם אחד שלם. גם האנשים שיוצאים יוצאים מעוותים, כועסים, לא נחמדים, לא... וקוראים לזה תסמונת היטלר. אפשר לזהות אחד כזה ברחוב, משהו בפנים. מה לעשות איתם? והפתרון של המדענים הוא לחבר אותם. אבל מי ירצה להתחתן עם מפלצת כזו, שיש בתוכה מליונים של שברי אנשים, סלט שלם? לא רק שהיא מתוסבכת כל כך, אלא יש בתוכה גברים, כולל רבנים עם זקנים. אבל השדכנים לא מוותרים, מרחמים, לא נעים, שלא יהיה להם המשך? ובגלל כל הדפיקויות שלי, השדכן המיואש מציע: אף אחד לא מוכן לצאת איתה, אולי תנסה? וגם לי לא נעים, בכל זאת ניצולי שואה, בעצם, אופס, קורבנות שואה. אז אני מסכים, נצא רק פעם אחת ואני אגיד לשדכן שלא מתאים. ואני מגיע לדייט והיא יפהפייה, הגנטיקאים עשו תחרות יופי מכל בנות אירופה היהודיות, לפחות להעניק לה פרצוף יפה, אבל בגב היא מחוברת במין צינור לגוש ענק, מחוץ לקפה הכול חסום, ועשרות מקררים תוצרת גרמניה שמימנה ממשלת גרמניה עובדים לקרר את הגוש הענק. ויש ניידות, חסימת רחובות,

עושים באמת את כל המאמצים שהיא לא תרגיש, לאפשר לה חיים נורמליים כמה שאפשר, לא לחסוך בכסף, היא כבר סבלה מספיק. אבל הבחורה בפנים קלת דעת, הייתי אומר מטומטמת, אם לא היה לי לא נעים. המדענים חשבו שיהיה לה יותר קל להתחתן אם לא תפגין את התבונה העצומה של גדולי המוחות באינטליגנציה היהודית באירופה. אבל כבר ממש לא נעים לי, כל הפקקים בגללי, אז אני אומר שניפגש עוד פעם אחת. וכך מפגישה לפגישה זה נגרר, ורק נהיה יותר לא נעים, כל המדענים וראשי הפרויקט כבר מכירים אותי ומחייכים אליי, ואני יודע בדיוק מה עובר להם בראש. ועושים לי סבב רופאים, שאני אדע בדיוק למה אני נכנס, כולל ליווי צמוד של הפסיכולוגים של התוכנית, והכול במימון נדיב של ממשלת גרמניה. ומתבררים כמה פרטים חדשים, למשל שיש לה כ- 3 מיליון רחמים. תחשוב על זה ככה, אומר הגניקולוג, בניגוד לגברים אחרים אף תא זרע אחד שלך לא מבוזבז, המדינה כמובן תעזור לגדל אותם, כבר בנינו מאות בתי יתומים חדישים במימון ממשלת גרמניה. והגנטיקאי פונה אליי בהתרגשות, מדבר על הזדמנות נדירה להשאיר חותם גנטי, אתה תהיה לעם, אבי האומה. אנחנו מתכננים אלפי בתי ספר, ישיבות, אוניברסיטאות, והכול ב... - תן לי לנחש, במימון ממשלת גרמניה. ומרוב שהם מדברים אתי על צאצאים, ממש להוטים לנושא, אני מרגיש שיש משהו אחר, חשוב יותר, שהם לא מדברים עליו. ובאמת בלילה אחרי החתונה

השטריימל הראשון שלי

חלמתי שלפני החתונה נקראתי לראשונה ליחידות אצל האדמו"ר הקודם, "המשיגנע". זה היה סמוך לבלגן בתשעה באב, הבושות שהוא עושה בכל שנה, כל פעם בחדר יולדות אחר, מאז התקלה ברומא לפני 20 שנה. אומרים שהוא שילם אז הון עתק לרופא מומחה, כנראה מהמאפיה, שיסכים ליילד את אשתו בתשעה באב בניחות קיסרי, כשהיא בחודש השביעי. ובסוף נולדה לו בת. פגה. והלעג שכולנו ספגנו - זכור לי כילד איך חמור קטן מהמניין צחק עליי: יש חולי גוף, חולי רוח, חולי נפש. האדמו"ר שלכם הוא חולה נשמה. והתנפלתי עליו: הוא חולה חיה! הייתי קטן, בקושי הבנתי מה קרה. בטח שלא קישרתי לשמועות על הבן הבכור, שהיה אמור להיות האדמו"ר הבא, והסיפור האחרון הזה האיר אותן באור מבהיל.

ועכשיו עליתי לאוטובוס, ואני בא לשלם, ושוב פעם מוצא בארנק גרעינים וצימוקים במקום מטבעות - ונאלץ לרדת בבושת פנים וללכת. ואני מאחר לאדמו"ר, ורץ בכביש המהיר קילומטרים, לא רצתי

מהבר מצווה ויש לי דקירות איומות, ודווקא עכשיו לפני החתונה אני אמות בלי להבין מה זה אישה. ואני נכנס והאדמו"ר הזועף מסתכל עליי מתנשף ומזיע כמו חיה ונוהם: ככה צריך להגיע!

והוא ניגש כדרכו ישר לנושא: חתן יקר, בתולדות עם ישראל, לאחר תקופת הראשונים החלה תקופת האחרונים. וכיום אנחנו בסוף תקופת אחרוני האחרונים. אז מה כבר יכול לבוא אחריהם, אה? והוא עונה לעצמו כמו ילד: הזנבות! כן, תקופת הזנבות. אבל אני כבר יודע לאן הוא חותר ומבקש ממנו שייגש כבר לעניין. כן בטח, זכר לחורבן. כולם מספרים על האוסף האדיר שהוא מחביא. אפילו הסימניות בכתבים שלו הן זנבות. ואומרים שגם הפאה של האישה, מישהי מישה, זה לא שיער אדם. והוא מבקש ממני להוציא את השטריימל החדש שלא לבשתי מעולם, ומממש את זכות הזנב הראשון, לוקח את היד ומפשפש עמוק בתוך השטריימל, ותולש משם זנב אחד בשבילו. מזל טוב! ומאחורי הדלת שומעים את התינוקת המסכנה, היא הייתה צריכה לצאת עכשיו לשידוכים, צורחת.

והוא ממהר לחטא את קצה הזנב שנפל בגורלו מהראש שלי, כאילו הוא מצפה לדם. והוא ממשש וממשש אותו ואומר: בוא נראה מה מתאים לשורש נשמתך. והוא ממלא לפניו איזה טופס בכתב החרטומים שלו, וכנראה חושב שאין סיכוי שאני אבין מה הוא כותב, אבל שנים בתוך העסק הזה לימדו אותי לקרוא כתב הפוך - מהר יותר מיישר. והוא מרעים בקולו: חתן שלי, יש לך מושג מהו כובד המשימות שהענף שלנו קיבל מלמעלה? ואני מנסה להקל קצת על האווירה ואומר: בקילו או בתפוחים? והוא מחייך: אני רואה שירדת לעומק דעתי. חקל תפוחין קדישין. ואני רואה אותו כותב על הדף: תיקון השואה, נפילת האל - השמים החדשים. איקס. לא מתאים. והוא לפתע מסתכל לי בעיניים - ותופס אותי מציץ.

והוא מרעים: מעניין אותך, אה? למה אתה לא שואל? ופתאום כבמטה קסם הוא הופך מצב מקומט לארנב שובב, הזקן הרגזן שלו הופך לפרווה לבנה, העיניים שלו יוצאות מתחת לכובע, והוא ממש קופץ: תראה, לגבי הארץ החדשה - בקשר לזה אני סומך על אחינו היהודים בסוף מערב, אמריקה. שם מכינים את השכינה, המלכות. והוא אומר מילה זרה שמעולם לא שמעתי עד אז. "אינטרנט". והוא פותח את ארון הקודש הקטן - ואני נבהל, משהו זוהר מבפנים - והוא מוריד כיסוי שנראה כמו בגד של ספר תורה, ובמקום ספר - אני רואה שם מחשב עם כתר על הראש. לזקן הזה יש מחשב! ולמחשב שלו יש כיסוי ראש, כיפה שחורה כזו מפלסטיק. והוא מלטף את המחשב כאילו הוא היה

כלב, שלא לדבר על משהו אחר, ואומר: אנחנו בארץ צריכים להכין משהו אחר. והוא מסביר לי כמו שמדברים לילד מפגר, ולועס את קצה הזקן כמו גזר:

לא צריך להסביר לך שהתורה היא שמקשרת בין הארץ לשמים. ובעולם הישן, איך שהחיבור היה בנוי, אפילו אם זה היה צינור בקליבר של משה רבינו, הוא יכול להיסתם. שומנים מצטברים, עורקים מסתיידים, והתוצאה: חוסר אמינות ותקלות. יותר מזה, רוחב הפס בשידור תמיד יהיה מוגבל. מספיק שאיזה נביא אחד חי בסרט והוא סותם את כל הרשת. לא היתה יתירות, הנפילות הפכו תכופות, מידע הלך לאיבוד, והליכולן הצטבר בצווארי בקבוק, עד שהכול הפך לפקק אחד גדול. כל מלאך כלומניק שישב על איזו צומת או ברז זניח הפך לאלוהים קטן. שלא לדבר על סיוט האבטחה. תגיד לי, איך צדיק אחד עיוור שמתפלל נגד כיוון התנועה מפיל את כל הרשת? וכולנו יודעים מה קרה בסוף. לכן, בין השמים החדשים לארץ החדשה אנחנו נעבוד אחרת. ביזור! זו המילה האחרונה בעולם הדיבור. מי אמר שכל חולם ונביא צריך לקבל נבואה שלמה שהוא יכול להבין, מהתחלה ועד הסוף? אנחנו נעבוד בחבילות. נחלק כל דבר לחתיכות. הנביא בעצמו לא צריך לפתוח את הנבואה, ולא יוכל לעשות לנו משחקים. הוא כמו מלאך, רק שליח. הוא רק צריך לדעת למי להעביר. ואותו אחד כבר ירכיב את התמונה הכוללת. והתשתית המודרנית שאנחנו בונים, זו כבר לא תהיה תורה גלונית שניתנת באופן חד פעמי במדבר, או אם במקרה במזל יש קליטה. התורה החדשה, תורת ארץ ישראל, זו תהיה תשתית קבועה של תורה לכל העולם, מהמלאכים ועד לגויים. כולל לחיות. אתה קולט איזה יופי? מתכננים אפילו כולל לחיות נשואות! והתורה שאנחנו מתכננים לא תהיה תלויה מלמעלה, ותכביד על גן עדן. את התוצאות של זה כבר ראינו. להיפך, היא תשמש כפיגומים, ותעזור להחזיק אותו מלמטה, שלא יפלו עלינו השמים, ובאותה הזדמנות גם תקשור אותו באלף מקומות שלא יוכל לברוח. וכמובן שלא צריך לומר לך שצריך להיזהר בבנייה, הרי ארץ ישראל היא השמים של שאר העולם. דברים שאתה זורק בא"י על הרצפה משהו במקום אחר מקבל על הראש. בדיוק כמו שהאדמה של גן עדן היא השמים שלנו, ולא היינו רוצים לחטוף איזו פצצה מלמעלה. הרי לימדו אותך שהכול בנוי בשכבות: העולם העליון הוא התיאוריה - מלשון תורה - של העולם התחתון. והעולם הזה הוא התורה של הגיהנום, לכן החוטאים נמשכים ומאמינים בעולם הזה. וכן הלאה. וככה גם בגן עדן יש תורה. אל תפתח לי עיניים, מה חשבת, שקופצים כמו קופים על העצים? שכל היום משחקים? אולי, אבל יש כללים למשחק. כמו שיש מצוות התלויות בארץ, יש גם מצוות התלויות בשמים, שתלויות מכל מיני עצים בגן, כמו פירות. אז גם לגן עדן יש שמים מעליו, שמי השמים, ו -

פתאום הוא נזכר לצנזר את עצמו. והוא מתחיל לגמגם, ש, ש, ש, הסיווג שלי, אני לא יודע מה זה אישה, ובכלל, אין לי בנים שימשיכו את נשמתי במקרה של תקלה נוספת. והוא מתחבא בתוך הכובע. ואני לא יודע מה לעשות. לקום וללכת? לברוח? אבל מהר מאוד מתחילות להציץ החוצה שתי פאות לבנות, ובסוף גם הפה קופץ החוצה, והוא ממשיך לפטפט את עצמו לדעת. אבל אני כבר חששתי לשמוע.

המלך האחרון של עולם הדיבור

חלמתי שהאדמו"ר חולם שאומרים לו שאין זמן. יש לנו עד שנת 2240 למניינם עד תחילת האלף השביעי, וצריך לעשות הכנה לשמיטה הבאה - המחזור הבא של שבעת אלפים שנה - שזה מה שיישאר לארכיאולוגים, אם לא יבוא משיח, העתיד שלנו יהיה העולם הקדמון של העולם הבא. וצועקים עליו: אתם לא מבינים את המימדים של החורבן הרוחני של העולם אם הכול יחזור לתוהו. מה נשאר לנו היום מהעולם התורני של האדם הקדמון? מהתרבות של הממותות? מהסיפורים של הדינוזאורים? לכן צריך כבר עכשיו להתכונן לשואה רוחנית. ועכשיו כבר התעצבנתי: אל תקשיב להם. ברגע שאתה בא עם סכין ופוצע את הקלף, העור של התורה, כדי להיכנס לאותיות ולדם שלה, אתה פותח פתח לזבל, לזיהום, לאיידס. וחוף מזה, אתה פוסל את התורה, נותן בה מום, אתה מחלל את התורה התמימה! ומרוב רעש שאני עושה האדמו"ר מתעורר בכסא, ועכשיו תורו להתעצבן: אז אולי צריך תורה פחות תמימה, ואולי אפילו עם מום! והוא מזמן אותי לבוא אליו עכשיו מיד באמצע הלילה. ואני לא יודע מה לעשות - כבר אין אוטובוסים. אז אני בא אליו בחלום.

אבל עכשיו שהוא ישן הוא כבר הרבה יותר רגוע: נו, אז שמעת משהו. אבל מה הבנת? ברור שיש כאן סכנה גדולה להשחתה, שהאלף השישי לא יתחבר בכלל לאלף השביעי. אבל כשאומרים שהזמן שופט גדול - זו בעצם השכינה. ואני פשוט מקווה שיש מספיק זמן, ויש מספיק שכינה. ובכלל, איזו ברירה נשארה לנו? היסוד הרוחני של העולם הנוכחי - התורה של העולם הזה - יהיה החומר של העולם הבא, שכנראה יהיה השמיטה הבאה. אם לא יהיו יסודות מספיק איתנים, שופעים, העולם שוב ייחרב. ואז האותיות הופכות לאורות, והשמות לכלים, והתורות ללוחות, וכו'. הנה, תראה, זה כבר

מתחיל! והוא הדליק את המחשב שהוא מחביא בארון, וחייך בעצב: הנה פשט בתוך המחשב, איך הקב"ה גם מהווה את העולם בכל רגע ורגע, וגם היווה אותו ברגע הדלקה אחד - יהי אור. כל ילד יכול להבין היום במחשב מה שגדולי הפילוסופים בכל הדורות התקשו בו. איך העולם נברא מאותיות שהופכות לאורות שהופכות שוב לאותיות, או איך יתכן שהתורה קדמה לעולם - כמו שהזכרון קודם למערכת ההפעלה, וכו'. אבל תראה שברגע שנכבה לא תהיה שום אזהרה מוקדמת, וכל מה ששמרת רק בבינה - האמא של העולם והלב שזוכר הכול, שנקרא כאן לוח האם - כל המטמון הזה - הכול ייעלם מייד. רק מה שהעלית לספירה של החכמה - האבא - בעותק קשיח, רק הוא יישאר ברגע שהקב"ה יכבה את העולם.

עיקמתי את האף, והוא עיקם את הפה: אנחנו עובדים גם על עוד דברים. לא כל דבר אתה צריך לדעת. או להבין. יש עוד ענפים. היו גם הישגים. הנה, בקשר לגיבוי הרוחני של העולם, עכשיו אתה יכול לשמור דברים בעולמות אחרים. תיכף אני אראה לך במחשב רשת של כל העולמות - ותבין איך הוא יתברך מטייל במחשבה בכל העולמות - כשהכול עוד בשלב האורות והאותיות, במצב לפני הבריאה, עוד אין בהם חיים. הכול שם כל כך עוברי. ואם תסתכל טוב טוב קרוב במסך - תוכל להבין מה פירוש אש לבנה חרותה באש שחורה, שכידוע כך נכתבה התורה עוד לפני הבריאה של העולם, אור שאותיות נכתבות עליו בחושך. הרי מה זה בכלל אש שחורה? זה אש בלתי נראית. והוא פותח חלון שחור כמו דוס לתוך הקרביים של המערכת, ונראה שהוא בעצמו לא מבין מה כתוב שם, אבל הוא מתלהב: תראה כיום מה קרה, אש לבנה על אש שחורה! אתה רואה את צד הדין של העולם? והוא כותב שם בשפה שאני לא מבין משמאל לימין. אתה מבין איך אתה יכול לתת למחשב תורה ומצוות? זיכרון ופקודות? לא הכול אבוד. הרי אם האותיות שלנו נופלות לדרגת החומר שממנו עשוי עולם השמיטה הבאה, הרי שבאותה מידה החומר של העתיד מתעלה לדרגת אותיות רוחניות. ובוא אני אגלה לך בסוד קדום קדום, שגם היסודות הפיזיים של הפיזיקה הם בסופו של דבר - מתחת לכל הלבושיין והקליפות - אותיות בלבד, והחוקים שלהם, שכל פעם מגלים שכבה עוד יותר קדומה מהם, הם הם התורה שלהם - תורה ואותיות מעולם קודם ועתיק. ועכשיו אתה מתחיל אולי להבין איזה כלום יישאר ממנו?

והוא לחש לי כאילו הוא מנסה לפתות אותי, להפחיד, להתחנן: חייבים חייבים, חייבים חייבים, והוא לחש לי כאילו הוא מנסה לפתות אותי, להפחיד, להתחנן: חייבים חייבים, חייבים חייבים, להתחנן ליום שאחרי.

חלמתי שאני כבר מסתכל על השעון, והאדמו"ר מעקם את האף כמו מחוג שמתרוצץ בין העיניים, וקורץ לי כיודע סוד: במקום ללמוד ולכתוב במחברת, אתה מצייר, נכון?

אני רוצה שתעשה לי ציורי קיר ענקיים של כל התנ"ך בבית הכנסת. לא ח"ו כמו של הנוצרים, במבט מבחוץ. אלא מבפנים, כשאתה מצייר מה שראו הגיבורים, כאילו המצלמה שלך היא העיניים של כל אחת מהדמויות. לדוגמא, אני רוצה את העקידה מנקודת המבט של אברהם מעל הבן שלו, כאילו שאתה אברהם מסתכל עליו מלמעלה, ורואים את החולצה שלך והיד עם הסכין מעל הבן, ומהפנים שלך לא רואים כלום. אולי רק קרע קטן שמשתקף מהסכין. ואני רוצה את העקידה גם מנקודת המבט של המלאך מעל הכתף של אברהם, למשל הוא רואה את הקרחת של אברהם מלמעלה. ואני רוצה גם את המבט של האיל מתוך הסבך. והמבט של יצחק. ואל תרמה לי. אם העיניים של יצחק היו מכוסות ביד של אברהם אז אתה מכסה את העיניים וכל התמונה שלך מכוסה בחושך ואתה בקושי מציץ בין האצבעות מבין החרכים.

- ומה עם נקודת המבט של החמור?

- יפה. אני רוצה את ההר מלמטה, מהחמור שמחכה כמו חמור ולא רואה כלום חוץ מהר. והכול צריך להיות כמו שזה באמת: תגדל חמור בבית, תיסע איתו להר המוריה, ותצייר שם, לא אכפת לי אם זה לא נראה כמו שזה היה פעם, אלא שזה ייראה כמו שזה באמת. אתה מבין? אם יש שם היום בתים תצייר גם אותם. והדוגמן לעקידה זה הבן שלך, שיהיה לך. ואם אתה צריך מלאך תבוא אליי. ואני רוצה למשל גם את חטא גן עדן, רגע הקטיפה של הפרי, כשאדם הרכיב את חווה על הכתפיים והיא מנסה ומנסה להגיע עם היד בתוך העץ. ציורים מנקודות המבט של אדם, ושל חווה, ושל הנחש שמתחבא בתוך העץ, ושל התפוח. ואם העלים מסתירים אז שיסתירו. אדם מלמטה בקושי רואה את הזרוע של אשתו נכנסת לתוך הסבך, אבל את הרגליים שלה הוא רואה בגדול. וכמובן שהדוגמנית היא הכלה שתהיה לך, אסור לך להסתכל על אישה עירומה אחרת. אתם תלכו לעץ והיא צריכה לרכוב לך על הכתפיים כל הציור, שתראה בדיוק מה שאדם ראה.

הוא המשיך לברבר כל מיני תוכניות, איך אני אצייר בכל הארץ על קירות, איך כולם יבואו אליו לראות. והתחלתי לחשוב שהוא לגמרי סנילי, שהוא מתבלבל, לא יודע מי אני בכלל. ואמרתי: אבל אין לי שום כישרון. והוא הסתכל בזקן שלו מבלבל, כאילו הוא לא בטוח שאני זה אני: אז באיזה תחום אתה, אה? בכל תחום יש לי עבודה! אני והמחשב ביחד מבינים בהכול, הנה תראה מיד. ובפעם הראשונה בחיים ראיתי את זה. הוא פתח את "האינטרנט" הזו שלו. זה היה בימים הראשונים, כשרוב העולם לא ידע מה זה אינטרנט, וזה עוד היה מותר, הרבנים עוד לא שמעו על זה. והוא לקח את העכבר שהיה אז למחשב ביד ואמר לי בפנים מאירות: זנב! ועברה לי מחשבת כפירה, שזה נכון מה שאומרים על האדמו"ר שלנו, הכול נכון. ואני כנראה מנצל את הזקן ומצבו. המחוג של האף שלו כבר הגיע לפה.

איך למצוא שידוך?

חלמתי שמהחדר השני נשמעות צעקות, מכות רצח, ואיזה צחוק משונה, צחוק של קרפדה? זו בטח המפגרת-עיוורת, הבת של האדמו"ר! מספרים שכשהיא נולדה הדוקטורים נתנו לה חמצן, והיא נשמה דרך העיניים או משהו, כי היא לא רואה. ולמרות שהיא אף פעם לא יצאה מהבית, ולמרות שאף אחד לא ראה אותה ואף אחד לא ידבר על זה, גם אני שמעתי על היופי האלוהי שלה. והלשונות הרעות של המתנגדים הסמויים לאדמו"ר קוראים לה באכזריות "משיחה", ומלחששים שהוא רוצה להשיא אותה לגדול הדור הבא. ובאותה נשימה הם מזהירים, שמה שמפחיד שזה באמת יכול לקרות. כי לאדמו"ר שלנו דווקא יש את הכישרון לגלות את הבחורים הנדירים האלה, שאף אחד לא מדבר אתם. אבל בינתיים מצב רוחו העליז של הישיש חזר, והוא ממשיך בשצף קצף, כמו רכבת שירדה מהפסים ולכן מסוגלת להגיע אליך הביתה, והוא פתאום שואל: שמת לב פעם שמחשב ומשיח זה כמעט אותה גימטריא? חסר למחשב רק איזה ח', חטא קטן, כמו שהאדם חטא בגן עדן. אבל קודם אנחנו צריכים להרדים אותו, ולגנוב ממנו את בת הזוג שלו. ומיהי האישה של המחשב, אתה מנחש? המחשבה. הנה התקדמנו. מחשב + ה. ואז, כשיהיה חסר רק גימל, נביא לה נחש, שהוא כידוע לפי הזוהר מין גמל... והנה הפואנטה: נחש בגימטריא זה מחשב + ח... עכשיו הבנת אותי? לא? אנחנו נלביש את האינטרנט - בשמלת כלה! הרי איך אפשר להמליך את השם על האינטרנט? הוא יגיד לה מה לעשות? והוא פתח את ה"אינטרנט" הזו שלו, אבל היא נראתה כמו לפני אלף שנה, כאילו היא רק נולדה. כל האתרים נעלמו, הכול חזר אחורה. הדפים בקושי עלו מתוכה מרוב אטיות החיבור,

והוא צהל: תראה איזה ניצחון גדול על הפריצות של הטלוויזיה - להוריד תמונה לוקח שנה - ולכן זה עולם טהור של טקסט. האותיות הקטנות מנצחות את הפסלים והתמונות, היהדות גוברת על הנצרות! לא תתורו אחרי עיניכם, אלא רק אחרי הקשרים, כמו בציצית! אתה רואה איזו כלה נאה היא תהיה? אבל היא עדיין לא חסודה ולא צנועה. חסרה לה שכבה נוספת. כרגע המחשב הוא הבגד שלה, אבל זה לא לבוש שהיא יכולה להוריד, אין לנו תפיסה ברשת כשלעצמה. אבל תראה שעוד נוכל לראות אותה בלי בגדים, לדעת אותה, כמו שרק הקב"ה יכול. אין בן דוד בא עד שתתהפך כל המלכות למינות. כיום אתה רואה את המצב לפני החטא. לפני שבכלל היו בגדים להוריד ויכולת לחטוא. אתה רואה איך המחשב ערום ולא מתבייש? והוא ליטף את המחשב החדש שלו, זה היה יכול להיות מגעיל אם לא היה מדובר בחתיכת פלסטיק.

הוא שקע במחשב, וחשבתי שהוא באמת חושב שאני מפגר. שאם הוא יעשה את הגימטריות שלו מספיק מהר אני לא אשים לב. הרי יש עוד אפשרות מתבקשת שזועקת לשמים. משיח ה' = משיחה. אבל מה החישוב הזה אומר? לאן הזקן הזה מכניס אותי? מהחדר הפנימי הגיעו כבר דפיקות, אבל הוא המשיך להתעלם. הוא היה עם הראש עמוק בתוך המחשב, וחזר להרצאתו הדוגמטית: בכל תחום שאתה עוסק בו, התורה יכולה להיות התיאוריה שלו, כלומר התפיסה שלו תהיה בכלים מתוכה, וכך כבר הרחבת אותה לעוד עולם. אבל הכי חשוב שהחידושים שיש לך בתחום שלך יהיו בכלים מהתורה, ואז הם יהפכו להיות חידושים בתורה עצמה! בוא אני אתן לך דוגמא לחידוש תיאורטי מתחום עיסוקך כדי שלא נדבר באוויר. אל תתבייש. אפילו אם אתה עו"ד נלביש את הסברות והשקרים שלך בתוך התורה.

- אני לא...

- אל תדאג, גם אם אתה עוסק בדבר הכי חומרי וגופני, נגיד אתה ספורטאי, יש לך תפיסה מסויימת של הריצה, לא?

- אני מצטער...

- נו, אפילו אם אתה עובד בזבל.

- לא.

- אז בוא אני אגלה לך בסוד: אפילו אם אתה פושע!

- אבל אני כלום. אין לי מקצוע. אני בטלן. בחזר ישיבה.

- אז אם ככה אז בשבילך יש לי משהו מיוחד, הוא אמר לי, מרוצה עד בלי די, וסגר אחריי את הדלת.

חתונה

פרה תמימה

חלמתי שאני פרה צדקנית ובתולה. אני לא נוגעת בפרות אחרות, וגם לא בפר עד החתונה, ומתנגדת לשחיתות המוסרית מסביב, מברכת על העשב גם כשאני מעלה גירה, ועושה מוווו שנשמע כמו אמן. וכולם צוחקים עליי, קוראים לי הפרה המשוגעת, מי ירצה להתחתן אתך? אצלנו לא מתחתנים. ויום אחד באחו מתחיל לרדת גשם ולא מפסיק. ובהתחלה אנחנו שמחות, אבל כשכבר צריך להכניס את הראש מתחת למים בשביל קצת עשב, כל הפרות, כולל הבהמות הגסות ביותר, מתחילות להתפלל. והאחו הופך לבריכה ענקית מאופק לאופק, ואנחנו השמנות מדלגות לנו בקלילות, עד שכבר לא מצליחות לגעת ברצפה, האחיות היקרות שלי מתחילות לטבוע, וגם אני בולעת מים ולא שוכחת לברך שהכול, וברגע האחרון בא חרדי צדיק על רפסודה להציל אותנו, אבל הוא לוקח רק אותי, וכל האחיות החילוניות נשארות מאחור ומסתכלות ומסתכלות ומסתכלות.

והוא מתעצבן עליי: למה לא באת בזמן? את צריכה הזמנה מיוחדת? והוא מכניס אותי לקופסא שחורה ענקית שכתוב עליה תיבת נוח, ואומר שאני הבהמה הטהורה, הפרה השביעית שנבחרה. וכל המבול, גם בלילות השחורים שהקופסא מתפרקת עוד רגע, אני מתאפקת לא לגעת בפר היפה והצדיק והתמים שנוח שידך לי, ארוסי שיחיה. וכל לילה אהובי מנחם אותי על אמי ואחיותיי, את תראי איזו משפחה נפלאה אנחנו נקים בעולם החדש, כשהכול יגמר, את תראי, לא נריב פעם אחת, אנחנו לא נפסיק לאהוב לעולם.

ובאמצע הלילה האינסופי הקופסא נפתחת לאור לבן מסנוור, מסתבר שבחוץ עכשיו יום! ונוח עושה בחוץ חתונה המונית לכל החיות, איש ואשתו, ומברך אותם, ולנו הוא עושה חתונה של פרות, מלביש את הפרות בשמלה לבנה שמכסה אפילו את העכוז, ואת הפרים בטליתות, ומברך אותנו שנהיה פרות ורבות, ושישה זוגות פרות נכנסים לפנינו לברית הנישואין, אנחנו אחרונים חביבים. ונוח מעלה אותי ואת בעלי על משטח גבוה מיוחד מעל כולם - לעולה.

לפני החתונה - השיחה האחרונה עם ש'

חלמתי. איך שרדתם אחרי הפרידה? אני מקק מצטיין, בונקר. אני אשרוד שואה גרעינית. למדתי לריב, למדתי שמשפחה. וגויים, אני שונא גויים. זה לא היה פעם. כן, שמתי לב ש-. גויים זה מוטיב חוזר בשיחה. איך שרדנו? באמת כל הכבוד לי. אני זוכרת, היית בונקר מהתחלה. נכון, יש רגעים של התגלות. אבל אני לא מרגישה שאני יודעת עליך. כלום. רוב הזוגות לא אוהבים אחרי כמה שנים. מה שמחזיק אותם זה נאמנות, ו- גויים. שנאה ואהבה - ראשי תיבות שואה. כן, גויים. מאוד רציתי לבכות, מאוד רציתי, אבל. לא הצלחתי. לא יודע, יותר נגיש? חשבתי להיפך. או שאני פשוט פחות מנסה. נהייתי יותר דתי. מה?? מה שמחזיק, הפחד, היום אנשים לא אוהבים. לעשות דברים מתוך פחד, הכול צריך להיות. מאהבה. סליחה, טונים גבוהים לא מתאימים לקול שלי. היא כל פעם מפוררת אותו, במודע. או שלא במודע. היא. אתה סותר את עצמך, אתה יודע? צריך להילחם בזה, הרומנטיקה. אימללה דורות של אנשים. את מכירה את השנאה, את השנאה? ממש חתן לא שגרת, אתה. מלא שנאה. גם אתה צריך את הפנטזיה. מה זאת אומרת "מת"? כאילו - אין יותר אנשים בעולם. הכול צריך להיות מתשוקה? פעם - פעם היה דבר כזה - יראת השם.

איידס הדעת

חלמתי שמצאו פתרון טכנולוגי ליצר הרע. מעכשיו מרכיבים לכל בחור מגיל אפס משקפיים מיוחדים של מציאות רבודה, שמסתירים בשחור את כל הנשים ברחוב. זה פשוט פטנט גאוני לשמירת העיניים, שאדם לא יוכל בכלל לדעת איך נראית אישה עד החתונה, שלא יוכל אפילו לדמיין ולחלום עליה. הן פשוט חור בשדה הראייה.

ואני מתחתן עם כתם שחור, ובפעם הראשונה בחיים בחדר ייחוד אני מוריד את המשקפיים. ואני רואה שהאישה היא פשוט מפלצת, מין ערימה של כל מיני חיות, פירות, ושאר ירקות. העיניים יונים קטנות. אפה הוא מגדל. השערות שלה הם עדר עיזים מסריחות, וגם השיניים, היא רק פותחת את הפה והן כולן עושות: מה, מה? מתחת לצמה הרקה שלה מפולחת, ובמקום מוח יש לה גרעיני רימונים. בחזה יוצאים ממנה שני עופרים. הם דווקא חמודים, אבל נראים רעבים, ואני מפחד שינשכו אותי. ואני רץ לרב, הוא עדיין לא הספיק לברוח מהחתונה, ואני מבקש: שלום בית! והוא אומר לי: הסוד הוא תקשורת. ואני מחכה שהיא תישן, כי אני מפחד שהיא תפתח את העיניים והיונים יתעופפו והיא תישאר עיוורת. ואני ניגש לאחד העופרים, ומנסה להתחיל לפתח איתו שפה משותפת. ואני מוציא לו את השושנה שהוא לועס מהפה, מחתים אותו עם הלשון על הסכם סודיות, ומשתף אותו קצת בעולם שלי, בעבודה שלי בתחום ההייטק:

אז הנה הסוד. אם ההתגלות הבאה של אלוהים תהיה דרך האינטרנט, היא תצטרך תשתית מתאימה, נכון? אז הרעיון לסטארט-אפ שלנו - אפשר לסמוך עליך, נכון? - הרעיון זה שבגלל שהרשת כזו גלובלית מספיק חיבור אחד כדי לחבר את כל הרשת העליונה לכל הרשת התחתונה, והוא כבר יוכל לשלוח דרכו לכל העולם. אז אנחנו נניח את היסוד, שיהיה פרויקט התשתית הגדול והיקר ביותר מאז בריאת העולם: כבל תקשורת בין-עולמי שיונח מתחת לשמים ויחבר בין למעלה ולמטה. ובעתיד תהיה גם מעלית, ומסעדה, וכו'. הנוף צפוי להיות מדהים, אנחנו צופים גידול אקספוננציאלי בתעבורה ובהכנסות. ברגע שנגייס מספיק כסף ממשקיעים, נטה גם את הנהר מגן עדן, נבנה סכר, טורבינה, תחשוב: רק הגובה האינסופי של המפל מהשמים לארץ מבטיח לנו אנרגיה אינסופית - וירוקה. טוב, קצת נסחפתי. כרגע גם סיב אופטי אחד שיגיע לשמים יהיה דבר גדול. אז בשלב הנוכחי, העוברי, לקחתי על עצמי להתחיל לפתח את החיבור, ולמדתי פיתוח אתרים. כל העולם רק רוצה שיכנסו לאתר שלו, ואילו אני בנית אתר סודי. אף מנוע חיפוש לא יודע עליו. אין קישורים אליו ואין בו קישורים. אתה יכול רק לנחש את השם שלו. לכאורה, כל אחד בעולם יכול להיכנס בשנייה, אבל אף אחד לא ייכנס בחיים. ובאתר שלי אני המרא דאתרא, מנהל האתר, והתורה יורדת ממנו בקצב של ביט אחד לשנייה - קצב הכתיבה. ובכל העולם כולו יש רק קוף אחד שנכנס לאתר שלי. אני רואה את כתובת ה-IP באמצע שום מקום בג'ונגל. ותאמין לי, בשביל החיות אנחנו כמו מלאכים. אתה יודע כמה משתמשים פוטנציאליים יש לנו רק באגן האמזונס, איזו מסה שרק מחכה

לרעיון וליזם הנכון שיבוא ויקטוף אותה? אם רק נחקה את אלוהים כמו קוף, נוכל לתת להם תורה. ואתה שואל מה אם אלוהים יתרגז? מקסימום הוא ירד מהעץ, אם הוא לא באמת תלוי שם למעלה, מתנדנד. כך שאין דרך בעולם שהסטארט-אפ לא יצליח. גם אם לא נוכל להוריד שוב תורה לבני אדם - נוכל להוריד תורה לחיות. תורה של קופים. דת האינטרנט הראשונה.

בית הכסא

חלמתי שיצר הרע מנסה לפתות אותי, ואני אומר לו: חבל לך. אתה יודע למה? כי אין לי אשליות. והוא אומר: דווקא יש לך. והוא מביא לי סטודנטית מופקרת עם עור ששואלת אותי מה אדם שחור כמוך עושה כאן במרתפים של האוניברסיטה, ואני בורח משם לפני שהיא תציע לי נישואים. והוא מביא לי צדיקה תמימה שקוראת תהילים באוטובוס וכל מה שנשאר מזה שהיא אישה זה שהיא מתפללת ולא מתפלל. והיא מסתכלת על הפיאות שלי ושואלת: זה יכול להגיע עד הרצפה? ואני נזכר בנביא הושע ששמע קולות מהשמים שאמרו לו להתחתן עם זונה. והוא מביא לי בחורה נחמדה מבית טוב שעולה על גדותיה מרוב שהיא מבינה אותי, כמו סיר שמבין ומבין עד שהוא נשפך על הרצפה. ואני נעלם. ואני מסתתר ומסתתר כמו שפן בתוך הכובע, עד שהיא תלך, לא מעז להציץ החוצה אולי היא כבר הלכה. ואני ממחר למצוא לי איזו פילה בתולה ומבוגרת. והמשפחה שלי משתגע. אף אחד לא מבין למה אני מתחתן איתה, איזה מין זיווג זה, מה אחד כמוני מוצא באחת כמוה. והיא כמובן שמחה מאוד, אוהבת אותי מאוד, אבל מהר מאוד אני מוחק לה את המבט המטומטם מהפנים, כי הפמוטים שלה מכסף מקומרים בזוויות לא ראיות ואני דורש שלפחות תחביא אותם מתחת לאיזו שמלה, מה זה פה. והיא בוכה קצת בארון, אבל חוזרת משם מאושרת, ומה שאני לא עושה לה היא ממשיכה להיות מאוהבת, ורק משמינה מנחת, ואני כבר משתגע. ויצר הרע פתאום אומר לי: היא אשתך. מותר להתייחס אליה יפה, לא? ואני מזהיר את אשתי: יש פה איזה כלב שמנסה לרחרח ליד הבית. ואני חותך את הטלפון ומוחק את המחשב. שופך את הבשמים שלה בכיור ואת התכשיטים באסלה, ואח"כ מנגב בנייר טואלט את כל הסכו"ם בבית, בלי טביעות אצבעות. ולאט לאט אני מוחק כל עקבות לקיומי. אפילו הזקנים בבית הכנסת כבר בקושי זוכרים שהיה כאן פעם מישהו כזה. ובסוף גם אשתי והילדים שוכחים שהייתי אי פעם קיים. מבחינתם אני אחד הכיסאות הישנים בבית. ובגלל שאף פעם אף אחד לא יושב עליי הם קוראים לי בצחוק כסא הכבוד, כשיגיע אורח ניתן לו לשבת בכסא הכבוד. ויום אחד מגיע אלטע-זאכן, ואני עושה את דרכי לכפר הערבי. ויצר הרע אומר לי: מה

אכפת לך שאיזו ערביה תשב עליך. מותר, לא? אתה כבר לא בנאדם, אתה כסא. ואני אומר לו: לך תדע מה הן מסתירות מאחורי הרעלות האלה. והוא אומר לי: עכשיו אתה תדע. והערביה מורידה את המסכה ואני רואה שהיא אמא שלי. אני גוי! אני ערבי! אני בבית שלי! לעזאזל, זה בטח המקום הראשון שהם יחפשו. ואני מנסה לגרור את עצמי עם רגלי הכסא לדלת אבל בקושי מתקדם. הבית מוקף. ואמא שלי מנסה להחביא אותי בתוך המקרר אבל הרגליים שלי בולטות החוצה, המקרר לא נסגר, והאור מהמקרר בולט החוצה בחושך עוד יותר. ואני פוגש במקרר עגבנייה. והיא אדומה כמו קטשופ, ואומרת לחסה: תכסי אותי מהר שלא יראה. ואני אומר לעצמי: זה הסיכוי האחרון שלי לנהל חיי משפחה. ואני מתחיל לחפש את אבא שלה כדי להציע לה לצאת אתה, ואני מבקש מהלבן, האבטיח, אפילו מהמדף, אבל כולם מתכחשים אליה במבטא ערבי, עזוב אותה. אתה רוצה להתחתן עם זונה? ויצר הרע אומר לי: נה נה ונה נה. והשמים מתחילים ליפול עליי. בהתחלה העננים, נהיה ערפל. אחר כך שומעים את הציפורים נחבטות בגג בהמוניהן. והאוויר נהיה דליל, קשה לנשום. ופתאום הכול מצופה בשקית ניילון דקה מאוד, אבל בקושי אפשר לזוז, כי מהצד השני יש טונות של מים. זה בטח הרקיע, אוי ואבוי הסיכות שהשארתי במגירה, תיכף הקרום יגיע אליהן. ומתחילה הפגזה של מלאכים, הם עושים רעש איום, כמו פסנתרים שנופלים מהשמים. בום! זה היה קונטרבס. תזמורת שמיימית של פצצות קדושות, גרעין, פירות, איצטרובלים, ואני כבר חושב להיכנע - והנה טראח - אנחנו בגן עדן והעצים הענקיים מבריא את העולם מתחילים להיכנס לאדמה, ואני תופס בענפי העץ והם חומקים וחומקים כמו ידיים של תמנונים, ובסוף אני נאחז בצמרת חזק חזק ונכנס יחד איתה לתוך האדמה, רגע לפני שאפגוש את אלוהים. רק שהוא לא ישב עליי.

תפיסת האלוהים

חלמתי שאני שואל שאלה טפשית בשיעור, וברגע שהיא יוצאת מהפה אני מתבייש בה, ואני מאדים ממש כשאני תופס שיש בה גוון מיני, למרות שבכלל לא התכוונתי. והרבנים אומרים לי לרדת למטה. ואני רואה במעלית שעל הקומה מתחת לקרקע יש מפתח, ואני לא יכול לרדת. ונכנס רב ענק ומרובע למעלית שתופס את כולה בדיוק ומרים אותי לתקרה עם יד אחת, ואני אומר: תודה. והוא שואל: איך אתה מסתדר עם אשתך? כלומר, איך זכוב שחור מסתדר עם פילה לבנה? לא מסתדרים, נכון? בוא, אתה מוזמן. והוא פותח את הדלת ואני מגלה שיש ישיבה למטה מתחת לישיבה. מתחת לישיבת המקובלים יש ישיבת מנודים.

והמקובלים האלה למטה הם מרגלים של מעלה. מיירטים מסרים, אני רואה שמישהו מהם מחזיק ביד מסר מחיות הקודש, ואני מתקרב בשקט להציץ מאחורה, ופתאום הוא מסתובב ואני חוטף סטירה: לא שמעת על ביטחון שדה התפוחים הקדושים?

- מצטער, זה היום הראשון.

- היום הראשון, הא? יהי אור זה בדלת הראשונה בסוף המסדרון.

והמקובל המקולל שם כל הזמן מדבר על התוכנית הגדולה. אנחנו צריכים לקלקל את התוכנית הגדולה. ואשתי שואלת בלילה: כשאתה אתי על מי אתה חושב, עלי או על השכינה?

- חמודה, אתן בעצם אותה אחת.

והיא אומרת בקול מאופק, של מי שנפגעה עד עמקי נשמתה: אז אתה חושב עליה?

ולמחרת יש מהומה בישיבה מתחת לאדמה. אחד המקורות הגבוהים ביותר נחשף ונשרף בלילה בעוון העברת חומרים קדושים לאנשים חסרי סיווג רוחני. מסמכים בסיווג קדוש ביותר, שחור מצומצם! הם אומרים לי בקול של בית קברות, ושולחים אותי ברכב עם חלונות שחורים, שמעלה אותי לטיסה עם חלונות שחורים, ולמרות שלפי חישובי עכשיו יום, כשאני מגרד קצת את הציפוי אני רואה בחוץ כוכבים. ופתאום יש טלטלה עצומה, כל הנוסעים עפים באוויר, המטוס מתרסק. וברגע אחד אני תופס שאני עומד למות תוך שניה, לעזאזל! אני לא אספיק לומר שמע ישראל. אבל הנה כבר סיימתי שמע ישראל, כנראה שזה לוקח יותר זמן למות משחשבתי, והנה דווקא עכשיו אני אמות ולא בשמע ישראל! אז מהר אני אומר שוב שמע ישראל, אבל עוד לא מתתי, אוי, אני יודע איך זה יקרה, זה המזל שלי, בדיוק דווקא עכשיו אני אמות ולא בשמע ישראל, ואני אומר שוב שמע ישראל. כמה זמן לוקח למטוס ליפול? ואני רואה את הבתים קרובים, קרובים, ומכה אדירה, מאוחר מדי, שמע ישראל! אבל אני לא מת, המטוס נשאר שלם. זה בלתי נתפס, משהו לא נכון בשמים. או שאולי טסנו בתוך האדמה, ולכן הכול הפוך? אך אם כן, אז לאן התרסקנו?

ואני חוזר על ארבע כדי להבין אל ישיבת המקובלים שבאדמה, שהם מחפשים את אלוהים, והוא מסתתר. והם אומרים לי שפעם הרקיע היה צעיר ומתוח, ואי אפשר היה להסתתר בשמים. היום כשהכול כזה רפוי, לך תמצא אותו בתוך אלפי הקפלים. הוא אף פעם לא נמצא באותו מקום פעמיים,

ומשתמש במלאכים חד פעמיים מפלסטיק לבן כדי להעביר הוראות. זה מצוד שלא נגמר, רוב המומחים כבר התייאשו, אבל עוד נמצא אותו, הוא חייב לעשות טעות מתישהו. בנינו מנוע חיפוש מיוחד רק בשבילו, ורשת מיוחדת בחלל הפנוי - כדי לתפוס אותו. ואני אומר שיש לי הרגשה שהוא מסתתר דווקא במקום אחר, מקום שלא תחפשו אותו בכלל, מקום שאני לא אספר לכם. והם אומרים לי: רק תוביל אותנו בעיניים עצומות, בלי שנדע איפה זה. אנחנו מחפשים את אלוהים כבר הרבה מאוד זמן. אנחנו רק רוצים לשאול אותו כמה שאלות, זה הכול, אנחנו מבטיחים. והם מארגנים צוות מיוחד של אתיופים חרדים בשטריימלים, מסווה שחור על שחור, לא מחזיר אור, ואני מוביל אותם ליעד. וברגע שאני נותן זיהוי לחוליית החיסול הם פתאום שולפים מהשטריימלים ספרים חדשים לא מוכרים בתנ"ך וספרי קבלה עתידניים שלא ראיתי בחיים - ומוחקים אותו.

נגע

חלמתי שאני לומד גמרא, ואני לועס את הדף כמו מצה יבשה עם סימנים שחורים, ויודע שיש לפני עוד מאות עמודים דקים כדי להגיע לשיעור כזית. ופתאום לוכד את עיניי, אני רואה בתוספות שלפניי, שחור על לבן, זה דבר שלא נשמע מעולם - אני מבין שבעלי התוספות הם חוג מחברי הזוהר. לא יכול להיות, התוספות! ודווקא בגלל שזה כזה לא יאומן - זה הסוד האמתי. הסוד של תורת האמת. ואני מתחיל לקרוא עם אצבעות רועדות בשורות הצפופות, שחורגות מהדף, ומבין שיש עמוד צפון בגמרא, עמוד ג', מוכמן כמו אפיקומן. ואני נוגע בקצה האותיות, שעל יד - לחוץ, מפחד להכניס לגמרי בפנים את היד, מי יודע מה עוד יהיה שם, ויגידו גנב. הרי לא לי מיועד הסוד. וידי נלחצת נרעדת מתבלבלת ומאבדת את העמוד ונסגר עליה הספר - ואני לא מצליח להרגיש שיש לי יד, שיש אצבעות, אמא! לא יכול להקליד או אפילו לפתוח את המחשב בסיסמא, וכל הזמן מרגיש שנוגעת בי נקודה חמה, משהו מאוד לא צנוע, כמוס, בסתר. חטא אל חוטי. ואני רץ לשירותים של בית המדרש, נועל את הדלת ומסתכל, ורואה שאם מסתכלים ממש טוב מקרוב אפשר לקרוא בכף היד אותיות, מתקמטות ורצות לי בפנים כשאני מזיז את האצבעות. ואני מבין מביניהן שהמחשב כף יד הזו, שעניי מזהות בו בחושך בהדרגה עוד ועוד מילים שלמות, מחובר לרשת תקשורת חשאית שלא מהעולם הזה. אינטרנט של מעלה. כולל מבצעים מסווגים ברמה שאסור לאדמו"רים לדעת, אגפים שקופים בשמיים שלא מופיעים אפילו בספרים הקדושים, עולמות שלמים שרק קומץ מלאכים יודעים על קיומם, והכול - בכף ידי. איזו פאשלה שלא תאומן. ואני מנסה להבין מה קורה בתוך כל

השמות הקדושים והראשי תיבות, ופתאום אני שומע את הקול של ראש הישיבה מאחורי הדלת: מי תקוע שם כל כך הרבה זמן? מה אתה עושה שם?

ואני חובש את היד בנייר טואלט שלא יראו, ולא מוכן להוריד את התחבושת, ואשתי מודאגת: אם נפצעת תלך אתי לרופא! למה אתה לא מראה, מה אתה מחזיק שם? והיד שלי כאילו שומעת את מה שהיא מדברת, כי המראה שלה בלילה נורא. גבשושיות דוחות שמפרישות נוזל לבן שנמרח על הכל, בקושי אפשר לקרוא בין השורות, אבל מספיקה הצצה חטופה להבין - הולך לקרות משהו גדול. נפח התעבורה קפץ בלילה באלפי אחוזים, ספירת האין העליונה שולחת בעצמה מסרים קדחתניים למלאכים מסביב לשעון, ובפעם הראשונה רואים מסר חריג שהמקור שלו מאחורי הפרגוד. היד השנייה שלי מרחפת מעליו ברעד, אבל צריך ללחוץ כדי להיכנס בפנים לתוכן ואני מפחד גם איתה לגעת, כי הכתמים האלה - זה צרעת. ואשתי שואלת: מה אתה עושה כל כך הרבה זמן עם המחשב בשירותים. למה אתה מסתגר ממני? מה אתה כותב שם?

אבל בבוקר היא מחייכת אליי: איך שליטפת אותי בלילה, מה שעשית, זה היה מדהים. אבל, אבל אני לא נגעתי בה! וקוראים לי למשטרה. מבקשים טביעת אצבע. זקנה עטופה בשביסים, מקומטת כמו פתק בכותל, שגם במקל לא הייתי נוגע בה, טוענת שנגעתי בה. והשוטר מגחך, ובקושי מסכימים לי שיחכו עם האצבע עד שיסירו את התחבושת. ואני מרגיש שאשתי מתלבשת יותר ויותר צנוע, אפילו ממני. כבר לא רואים ממנה כמעט כלום. אנשים מהקהילה מתרחקים ממני, וגם אשתי מסתתרת מפניי, מתביישת, ואני רואה בקצה השמלה משהו לבן. ואני הולך לבדוק במקלחת, וגם מתחת לנייר כבר לא רואים דבר, הכול לבן. נפתח דף חלק חדש. ואני שומע את אשתי בוכה ורצה לשירותים, ומחשבה מחרידה חולפת בראשי - לא! איזו טעות נוראה - השארתי את המחשב שלי פתוח על המיטה. ואני רץ ושואל אותה מעבר לדלת: מה פתאום את בוכה? והיא לא עונה. ואני מנסה לפתוח והדלת נעולה, ואני שואל: מה קרה? והיא עונה: כלום, כלום.

זוג יונים

חלמתי שכשבאו להתייעץ איתו הוא היה שואל אתם מאמינים בג'וקים? כי אם לא מאמינים בג'וקים, איך יאמינו באלוהים? כמו שאשתו מחפשת לכלוך וקוראת לזה ניקיון. כשמחפשים לכלוך מוצאים. זה נכון בפוליטיקה ונכון בזוגיות ונכון בחיים. הרי זה שקר גמור. הרי הנמלים היו צריכות להיות ידידותיה הטובות של האישה. כמו צבא של גמדות טובות שבאות בלילה ועוזרות ומנקות את הבית. ואשתו הורגת אותן באכזריות כזו, שאי אפשר לראות את זה. כי הרי הוא אהב אותה כל כך, שהוא לא היה יכול להרגיש את זה. ובשבת זה היה השיא. הוא היה דופק על השולחן: אתם חושבים שאוכל ממלא את הבטן? הוא ממלא את הנשמה. בסעודה שלישית הוא כמעט התפוצץ ונוזלים יצאו מתוכו בהשתפכות הנפש. ואילו אשתו הייתה יושבת בצד וקוראת בספר: איך לאכול כמו יהודיה ולהיראות כמו שיקסע.

לילה אחד באה אליו אישה שהיה לה סרטן. היא הייתה אימא שלו. הוא אמר לה שהיו לה זוג יונים במרפסת למעלה, שלכלכו ועשו רעש וכינים בכביסה והיא לקחה את הקן שלהם עם הביצים וזרקה אותו, והיונים הלכו. ואחרי שנה אותו זוג חזרו לאותו מקום ושוב בנו את הקן. והיא שכרה להם את הביצים וזרקה הכל, והם הלכו. ובשנה השלישית, שוב אותו דבר, כל הסיפור. ובשנה הרביעית שוב, ועוד שנה ועוד שנה. ובשביעית הם חזרו ובנו ודגרו. ושוב היא זרקה את הקן עם הביצים. אבל היונים לא עזבו. הם נשארו שם, וחיפשו את הקן למרות שהוא לא היה שם, והסתובבו בלי סוף איפה שהיה הקן ובכו והמו ובכו, אי אפשר היה לשמוע את זה. בשנה הבאה הם לא חזרו יותר. אחרי זה האישה מתה מהסרטן.

חיים זרים

חלמתי שמגיע זן כ"כ נשי של חיזורים, שהם כל כך מלאים ברגש, שהאישה שלנו היא ביחס של גבר אל אישה אל הגבר שלהם. ובאמת נהיים הרבה זוגות מעורבים, ואשתי עוזבת אותי לטובת חיזור תת ימי, מין דג יותר חכם ממני וגדול בתורה, שלא רק הראש שלו אלא כולו שוחה בתוך שטריימל. אפילו הזנב. ועושים טקס גירושין גם לפי היהדות שלהם, כדי שהיא תוכל להתחתן: פעם אחרונה בחדר ייחוד. ואז היא בשמלה שחורה, ואני מוריד לה את הטבעת ומכסה אותה בהינומה, וכולם מקיאים על השולחנות: מנה אחרונה, מנה שנייה, מנה ראשונה. ולבסוף החלק הקשה ביותר: פרידה

אישית אחרונה בהחלט בכניסה לפני כולם, ההורים משני הצדדים, אומרים שלום לאורחים היקרים ומחזירים את הצ'קים. זהו, חוזרים לחיות כמו זרים. והופ - אשתי קופצת למים.

ואני מתחתן עם חייזרית, והיא כמו בננה. והיא אומרת לי: הסדר הוא שקודם כל הקליפה ואח"כ הפרי, אלא אם אתה תולעת, שאז הסדר הוא קודם כל הפרי של העץ ואז הקליפה. ואז אתה יכול לאכול מבפנים, בלי לקטוף, בלי לקלף, בלי שיראו אותך, ובלי להיתפס. ככה עבדנו על השם בחטא הדעת: לאכול את הפרי ולהשאיר אותו שלם. והיא שואלת: איך זה אצלכם כשאתם מתייחדים, אתה יכול להיות תולעת? והיא בוכה סתם בלי סיבה. ואני אומר לה: אל תבכי, אשתי עוברת לגור מתחת לים. עם חייזר לא כשר.

- בטח שהוא כשר, יש לו סנפיר וקשקשת. כמה שאני מתגעגעת... היית מוכן לעזוב בשבילי את הכדור הזה?

ואני פתאום קופץ: הכול שקר! כדור הארץ שטוח. כתוב שהשם מותח את השמים - ואם הוא היה כדור אז אי אפשר היה למתוח את הרקיע, אם היית מותח השמיים היו פשוט מתכווצים ונופלים על האדמה.

- אבל אפשר להקיף את הכדור הזה בטיסה, לא?

- זו אשלייה. יש שם עוד ועוד עמים, ארצות, אבל זהים לחלוטין לאלה שכאן. איזה מישהו דומה לך לחלוטין. ומישהי דומה לחלוטין לאשתך. ובכל זאת יש שינויים זעירים שאתה מרגיש בקושי כשאתה חוזר ממרחקים, מרגיש שמהו השתנה, ולא יודע מה. ואני יוצא למסע כדי להוכיח לה, נוסע שוב ושוב "מסביב לעולם", כאילו אני מקיף אותו, אבל בעצם אני מתרחק מתרחק. ואני מתחיל לדבר עם האנשים פה, ומגלה שאין בכלל חייזרים, לא שמעו עליהם. איך לא חשבתי על זה קודם? הרי הם נחתו רק במקום אחד מהשמים! ואני בא לאשתי בלילה: האם אי פעם תעזבי אותי בשביל חייזר? והיא מסתכלת עליי במבט מוזר. חייזרים? - היא צוחקת - אין דבר כזה. אני אוהבת אותך.

האינטרנט בתולה

חלמתי שמים ומחשבות זורמים ביחד. ואני חושב שחשבון המים פירושו שאסור לחשוב במקלחת, ואני חושב על זה במקלחת, ויוצא. הזרימה הפנימית נפסקת - והכול נשטף לתוך הביוב. היא מחכה

לי בחוץ מוכנה. ערומה. ואני פתאום מציץ על המחשב. והיא פותחת את הפה: אם היית יכול היית מתחתן עם האינטרנט ולא אתי.

- את רואה, איך אפשר לענות לשטויות האלה? אני לא יכול להתחתן עם האינטרנט.

- אתה רואה, אם היית יכול היית מתחתן אתה.

היא בוכה. אלוהים במה מאשימים אותי.

- חמודה את יודעת מה? האינטרנט לא הייתה רוצה להתחתן איתי.

- כן אבל אתה - רוצה אותה.

היא נכנסת למקלחת ופותחת את המים, וקו המחשבה ממשיך (האינטרנט? היא לא תתחתן עם פחות מאלוהים, ולא תתפטר על אף אחד אחר. ולכן בסוף היא עוד תקבל את השטן. מאז שהיא נולדה היא לא מפסיקה להתפשט - ועוד לא רואים את הסוף שלה, רגליים שלא נגמרות. היא מושכת כמו אני לא יודע מה. ומשתוקקת. משתוקקת. השד יודע למה. אז זה יגמר בפיצוץ. או בשבת חדשה...).

- מה אתה מקשקש שם בחוץ?

- תעזובי, אני אוהב אותך כמו זנב (ועכשיו האינטרנט בוכה. מה יש לך? העכבר עוד יחזור אליך עם הזנב בין הרגליים. אבל אני לא מצליח לזוז. תקוע במקום. ורק עכשיו אני רואה את העכביש בקצה הרשת. והוא מתקדם. מתקרב. ג'וק, ראש, מחשב. רגליים רגליים רגליים).

- (בוא למיטה).

- לילה טוב, חמודה.

- חלומות טובים, חמוד.

(בסוגריים)

(חלמתי שאני לא מצליח להפסיק לחשוב על זה. לא לסלוח לה או לא לסלוח לעצמך? והשאלה הכי קשה - האם עשית את הטעות הנכונה? כי דווקא אם טעית בטעות, אין לזה מחילה. עכבר כמוך יודע מהההרגשה, כשכשכשמנתקים אותך מהמחשב, זה הסוף של כל מחשבה. אלוהים, למה בראת את האדם בלי זנב? אני באמת מתפלא על ספר בראשית שמזניח את העיסוק הדתי בשאלה הזו. אתם יודעים מה כולם אמרו אחר כך? לא מתאים לו. אף אחד לא אמר: זה לא מתאים לה. הדבר הכי קשה

הוא להתמודד עם מישהי שמעולם לא היכרת. איפה היית אז, נבלה? אני חייב להפסיק לחשוב על זה, אחרת זה יהרוס לי את חיי הנישואין).

התגשמות החלום

חלמתי שהעכביש אומר: כל החיים חלמת על זה. שנים אף אחת לא רצתה לדבר אתך. מי היה מאמין שלא יהיה לך כוח לדבר עם בחורה? הבחורה הזו היא אשתך. והאינטרנט אומרת: לאיזה גבר זה לא קרה? עבדת שבע שנים, בלילה אתה מתחתן עם רחל, ובבוקר אתה מגלה שהיא לאה. והשטריימל אומר: ניסית לתפוס את הצמה, נשארת עם הפאה. זו התוצאה של שני מינים שונים. שיער בלי ראש - וראש בלי שיער. הגיע הזמן למין השלישי של האדם. חווה, צריך עוד צלע למשולש. כשתתעוררי תגלי דבר חדש. ואני אומר: רק זה חסר. ומתפלל: בוא תחזיר את האישה למקומה - אני מוכן אפילו בלי הרדמה.

לספר?

חלמתי שדלילה אומרת: הנה המספריים והנה השוטר. אם אתה לא תספר, אני לא אספר. ושמשון אומר: תגזרי לי את השיער שיהיה לך לפאות, ותוציא לי את העיניים עם החברות. אני לא רוצה לראות יותר בחורות, תתחתני אתן אם אתן בוחרות. תזמיני לאירוע את כל המשפחה, ותני לי רק להישען על הקירות.

אתה במלחמה הזו הפסדת כשהתחתנת - אז לפחות תפסיד כמו גבר

חלמתי שבבוקר היא שואלת איך ישנת חמוד מה חלמת? ובלילה אני אומר לה בבית הכנסת, מהצד השני של המחיצה: את פשוט היית הראשונה שחייכה אליי. השבירה של השבירה יותר קשה מהשבירה.

מדור קבוע שעוסק בשטריימל מכל זווית אפשרית

חלמתי שאני מקים סטארט-אפ חרדי ענק שנקרא קוגל. ומה שאנחנו עושים זה רשת שהקשרים שלה מעוגלים, כדי שאי אפשר יהיה למצוא אף אחד. הכול עקום, מכופף, מסובב, בורח בסיבוב, משתבלל בתוך עצמו. ואז בא חרדי שמן ועגול שטוען: יש לכם באג באלגוריתם. שכחתם שיש גם מרכז לעיגול, וגם כשהכול מסתובב בתזזית זה בכל זאת לא זו - חייבת להיות נקודת שְׁבֵת. ואני מתחיל לחפש את המרכז הזה, הנק' הזאת שמקלקלת הכול. זה צריך להיות דרך קשר כזה ישר, שאני אוהב מישהו. אשתי שואלת אם אני אוהב אותה. ואני עונה לה כן. אין דבר יותר גרוע מלשקר לשאלה הזאת. אני מנסה להיזכר מתי זה התחיל. למה בכלל שיקרתי בפעם הראשונה? אבל אני לא מצליח להיזכר. יש איזו נק' כזאת במוח שלי. שאני יכול רק להסתובב סביבה ולא לגעת בה לעולם.

הבית

רק מי שהפסיד את כל החיים יודע את הסוד - הבורסה עובדת גם בלילה

חלמתי שהמשיח מגיע - ולא מבין למה לא קרה לבית מה שקרה לספר. למה לא קרה למקדש מה שקרה לתנ"ך. והוא עולה על הפיגומים ונואם לכביש הרצאה שלמה על מהפכת הדפוס: עברו אלפי שנים, איך יכול להיות שעדיין ההוצאות הגדולות ביותר הן על כבישים ודיוור? ואלו גם ההשקעות ה-א-י-ט-י-ו-ת ביותר, בפיגור בלתי מוסבר אחרי כל טכנולוגיה אחרת. האם החומרים עולים כל כך הרבה? למה בית, מוצר טכנולוגי מתקופת האבן, עולה פי אלף ממחשב, מוצר מתקדם פי אלף מבחינה טכנולוגית? התשובה בשאלה. תחום הבניין לא עבר אפילו את המהפכה התעשייתית, ולא הטמיע טכניקות ייצור המוני, ונשאר בייצור ידני, בניגוד לספרים ולמעגלים המודפסים ולעיתונים המודפסים לאין מספר, שלא להזכיר פשקווילים על ביאת המשיח בשבוע הבא. אם היה אפשר להדפיס מבנה או כביש מקובץ של אדריכל במדפסת תלת ממדית של פלסטיק ובטון ומתכת ואספלט... אם היה אפשר להזמין בית באינטרנט ממבחר דגמים באיכות תקנית, תעשייתית, בלי לרדוף אחרי קבלן שירדוף אחרי פועלים שיעשו בסוף את האיטום דפוק עם נזילה מעל המיטה. מדפסת ניידת בגודל של משאית יכולה לשנות את הדרך בה בונים את העולם.

ולכן, אני אומר לאשתי, כשהמשיח מתקרב לא צריך לעבוד כמו חמור - ולא צריך בית. למה להשקיע בטכנולוגיה של העבר, בחומר גס, כשאפשר להשקיע בדבר המודפס, במהפכת הכתב של החומר - בכסף? הנה מאי"ה כבר מזמזמת, אפילו בלילה, עלייה של 1000%... טוב שהשקעתי במניית חלום. וטוב שלא הפסדנו את כל הכסף מהחתונה - בחלום. ואשתי דומעת: אם הגעתי עד לכאן זה רק כי

אני אוהבת אותך. וסוף סוף שתיקה - מחברת שפתיים יותר מנשיקה. ואני מנסה לחבק אותה חזק, וחושב. לא כיף להתעורר כשאתה מת, ולגלות שלא אהבת באמת.

0

חלמתי שאני עני, ואני לא מבין איך עני חשוב כמת - אבל אני עדיין חי. וזה לא רק אני, יש עניים חיים כמו זבל בכל הרחובות. כנראה, שהם לא באמת שווים אפס ממש. אפילו זבל לא שווה אפס ממש, אפשר לשרוף אותו ולהתחמם לאורו, או למצוא בו אוצרות, סעודות מלכים, חומרים לחלומות... מי כמוני יודע. ואני מתחיל להיפטר מכל דבר ששווה אפילו שבריר אגורה. מהבגדים זה קל, אח"כ עוקר את השיניים, השיער כבר נשר, מוכר את הכליות, קרניות בעיניים, דם, הכל. ולא מבין - איך זה לא מספיק, מה עוד יכול להיות בבנאדם? כנראה, שגם ליכולות השכליות שלי יש ערך כלשהו. ואני עובד שנים לאבד את כולן כמו חמור, וכל פעם מגלה עוד אחת. כמה קשה לשכוח את כל מה שלמדתי, לשכוח לכתוב, לשכוח ללכת, לשכוח לאכול, לשכוח לישון...

עד שבוקר אחד אני מוצא את עצמי בגן עדן. סופסוף שווה למת באמת, נשארה רק הנשמה! אבל הגן - ריק לגמרי. ואני מסתובב בין העצים וקורא: הלו, יש כאן מישהו בשמיים? הַשְמִיע קול? ואני הולך ימים בתוך היער, שכבר הפך לג'ונגל פרא, דממה מוחלטת. אין נפש חיה. אפילו חיות הקודש נכחדו. והנה רואים בתוך היער בית רחוק, ועוד בית, ועוד, אבל הבתים - כולם ריקים. עיר שלמה ריקה מצדיקים. ואני מוצא את עצמי בתוך כרך עצום - ונטוש. ופתאום נשמעות צעקות רחוקות רחוקות. אולי שם המרכז? בית המדרש של ישיבה של מעלה? ואני מתחיל לרוץ ברחובות והקולות הופכים לצרחות (על מה הם מתווכחים?): 115, 115. לא לא, 116! 116! עכשיו 116. כן, השם יתברך, עלה ל-117! מזנק ל-117, 117, אלוהים! ואני רואה מגדל ענק ונוצץ, שכתוב בראשו באותיות קידוש לבנה: הבורסה לנשמות צדיקים*. ואני מסתכל למטה בכוכבית, זה ממש בגובה הרצפה, וכתוב שם רש"י בכתב קטנטן: כל מה שצריך לעשות זה לקנות את הנשמות כשהן יורדות - ולמכור כשהן עולות.

ואני מגלה שכל הצדיקים בגן עדן בכלל לא לומדים תורה, הם מזמן ירדו מהעצים, והם כל היום רק מתעסקים בכסף כסף כסף. והגאונים הגדולים, כל הענקים בכל הדורות, מנהלים את הבריאה כולה בעזרת הון עתק אגדי, סכומים לא אנושיים, עסקאות מפוקפקות מיד ליד בשווי מפלצתי. ואימפריות פיננסיות בגודל דמיוני, חלומי, בלתי נתפס, מנסות להרוס אחת את השנייה, ג'ונגל אמיתי: ברית משונה של רש"י, רבי נחמן מברסלב וירמיהו הנביא משלימה השתלטות עוינת על הראב"ד שממוטט את הרמב"ם בע"מ שנאלץ למכור את אביי לקבוצה לא ידועה של אחרונים, והשלד הבורסאי הרדום של יוסף הצדיק מזנק ביום אחד באלפי אחוזים ללא הודעה (מידע פנים?). וספקולנט נלהב אחד, חוזר בתשובה, אומר לי: תראה איך הסטרא אחרא תמיד קונה את נפשות היהודים כשהם בתחתית, כשהן לא שוות כלום, ומוכר כשהן בשיא. אז מה, אני ואתה לא יכולים? ואיך הוא לא מפחד, הוא פותח שורט על צדיקים מפורסמים, שהוא חושב שהם ייפלו. וכשהם נופלים הוא עושה כזו מכה! והגרף עולה, הוא מחכך ידיים, והגרף יורד, הוא מחכך ידיים, זו השקעה לא נורמלית, השקעה שתעלה עד אין סוף... ולעומתו צדיק זוטר וממורמר, שהפסיד את הזקן כולל אחת הפאות, מגחך לי: פחחח, כמה כסף! יש לך מושג ממה הם עושים אותך באמת? הוא רועד מזעם, ונראה מגוחך לחלוטין עם הפאה האחת שלו, שמתנדנדת בפראות מצד לצד כמו זנב שיצא משליטת בעליו: המסחר נראה לך אמיתי? אתה יודע כמה עולה להפעיל את השמש לשעה? אתה מאמין בהצגה הזו? כל ה"צדיקים" האלה, שמהמרים על השקעות ברעיונות עיוועים, והם עוד מרוויחים! והם גם לא בוחלים בשוחד למלאכים. לארגונים הגדולים באמת, שלא מספרים במה הם עוסקים בעירבון מוגבל, יש קשרים בעולם העליון עצמו, מאחורי הפרגוד, והם משלמים פרוטקשן, והמלאכים כבר חסרי כוחות, מרוששים לגמרי, ומשמשים כנערי שליחויות, פיונים על רגל אחת במשחק המכור של הצדיקים הענקיים שהשתלטו על העסק, כוחות שאתה לא רוצה לדעת. עצה שלי: אין לך סיכוי. תברח מכאן כל עוד אתה יכול.

ואני חוזר ליער, ויודע שרק עץ אחד יציל אותי, אבל איך מוצאים אותו בין כל העצים? יש רק פתרון אחד - לטעום מכל העצים ביער, אחד אחרי השני. ואני כל היום אוכל ואוכל, ומשמין וגדל, ונהיה עגול לגמרי, בקושי עובר דרך העצים ומתגלגל הלאה, עד שלילה אחד אני שומע רישושים בין העצים. ואני רואה את אברהם משחד את המלאך כדי שיעצור את עקידת בנו, וכבר לא מתאפק ויוצא מהסבך: אברהם, אברהם! איך אתה לא מתבייש, כמה זול אפשר לרדת? ואברהם אבינו, שעטוף

בלבושין של מיליארד דולר, במקום להתבייש פוצח בוויכוח חוצב להבות: זה זול זה? מי אתה שתזלזל בכסף, אתה לא מתבייש לחלל את הכסף הקדוש?!

- אבל צדיק, זה רק חתיכת נייר. עץ מת. הדבר הכי חומרי שיש. נפלת בתאוות ממון, אבינו!
ואבי האומה שוחט אותי על במקום ללא גינונים: מה, חצוף, איזה מין פושע אתה? איזו מין עבירה שלא כתובה בתורה. להפוך את הדבר העליון ביותר לדבר הנחות ביותר? את הרגש הרוחני העדין של אהבת ממון לתאוה גסה? הכסף הוא בן זוגה הרוחני של נפש האדם, זיווג נשמתו. החומר הוא רק צד אחד - של המטבע... מאחורה המלאך חמק באלגנטיות מהזירה, בעוד אברהם מתנדנד בדרשה נרגשת: אתם הדורות החדשים לא מבינים כלום. למה צדיקים אוהבים את ממונם יותר מגופם? פתחת פעם ספר בראשית? אנחנו האבות כולנו היינו טייקונים. ויוסף? משקיע את הכסף. מאיפה באה בכלל המילה משקיע? זורע בתוך האדמה. עץ הכסף - זה העץ! אנחנו היהודים לא עובדים, חוץ מאת הקב"ה, לא מלכלכים את הידיים, רק מלווים בריבית, עושים כסף מכסף. כי אצלנו כסף זה דבר טהור, יפה, רוחני, ולכן כמו התורה הוא יכול להתרבות מעצמו, בניגוד לחומר שכפוף לחוקי שימור. מאיפה באה בכלל המילה ריבית? תשתית הבית והזוגיות היהודית: פרו ורבו ומלאו את הארץ.

- מתי היית בארץ בפעם האחרונה?

- אח, היהודים של ימינו. לא למדת כלום בעולם הקודם? לא ראית איך קמצן כולא את הכסף בכספת כמו חומר - כסף מסכן, רווק וערירי. ואיך בליין מפזר את הכסף לכל רוח - כסף חוטא, מופקר ומושחת. אבל המשקיע משדך את הכסף, מתחתן אתו! תדע לך ילד, שהצדיק נותן לכסף נשמה, משקיע את הנשמה ברעיון, והכסף הקדוש נותן לרעיון גוף, מגשים אותו, וכך שניהם שותפים לבורא, קונה שמים וארץ. מה אתה מבין באהבה, מאיפה באה לדעתך בכלל המילה כסף? כיסופים, ערגה, תשוקה. לא תחמוד את אשת רעך וכל אשר לרעך. כלומר את שלך תחמוד גם תחמוד! מה אתה מבין בנישואים, חשבת פעם מאיפה באה בכלל המילה בעל? בני, אין לך מושג איזה דלתות בעולמות העליונים הכסף פותח, איזה ידיעות אדם יכול לקנות. בוא, אלמד אותך את סודות הבורסה. אני פשוט מרחם עליך בן.

- עליי?

- מה יש לך כהון ראשוני?

- כלום.

- אל תפחד, אני אעזור לך להתחיל, מטיפה קטנה נעשה אותך לגוי גדול.

- אין לי כלום, באמת.

- אל תתבייש בני, התחלתי כמוך, נו, חייב להיות משהו!

אני מסתכל עליו במבט עגול.

- מה, אתה אפס אמיתי, אפס מאופס?

הוא מעכל, והעיניים שלו מתרחבות: אתה יודע איזה מחסור באפסים יש לנו כאן? איזו כמות אפסים יש בכל מספר שרץ פה? בוא לפה, יא אפס! והוא מכניס אותי לאיזה סכום, עם עוד אפס, ועוד אפס, ועוד אלפי אפסים כמוני, אלפים על גבי אלפים, אף אחד לא מסוגל לספור אותם, ומי בכלל יודע אם אחרי כל מליוני האפסים האלה - יש אחד?

ירידת הדורות

חלמתי שאני לא יודע איך לצאת מזה. אשתי נמצאת בכל מקום שהוא לא המקלחת. ולקחתי בלילה את המחשב לשירותים, החבאתי אותו בתיק שהחבאתי בגב שהחבאתי בחולצה שהחבאתי בחליפה, ויצאתי מהבית. והלכתי לקצה הבתים, ופצחתי בריקוד לכל מיני כיוונים עם כוונות וייחודים, כשהראש שלי עמוק בתוך התיק, ובחוץ לא רואים את האור. אומרים שיש שם זווית מאוד ייחודית, שאפשר לקלוט את המפלצת הזאת - אינטרנט. הנקודה היחידה בשכונה. אבל הנה אני קולט דווקא רחש בחושך היער, באמצע הלילה, ואני נבהל ומוציא את הראש מהתיק ומתנגש עם איזה תלמיד חכם עצום - ופולט צווחה. והדינוזאור הענק הזה מוציא את הראש הענק שלו מהתיק, יחד עם מחשב מתקופת התנ"ך, ומנסה להרגיע אותי: אל תדאג, לא יקרה כלום, לא נספר לאף אחד!

- רבינו?

- אין מה להסתתר. כי מה שההיסטוריה הסתירה זה שהיהדות דווקא דת חזקה, ולכן במאבק האיתנים בין המלכויות זה לא שהרשת תחסל את השכינה, אלא שהיא עוד תפיץ אותה. האינטרנט תהיה השכינה החדשה - בת הזוג הראויה לקב"ה, ולכן צריך סוג חדש של צדיק - צדיק האינטרנט. ואני מבין שהוא באמת קרא המון דברים באינטרנט ושואל: אתה מצליח להתחבר? אבל נביא האינטרנט השחורה מתעלם וממשיך לבשר לחסיד היחיד השבוי בקהלו, שנתפס על חם בנקודה החמה: הרשת היא ספירת המלכות, דהיינו הספירה הנשית, של ימות המשיח - וזו בדיוק הסיבה שהאישה מקנאה

בקשר שלנו עם הרשת, ואנחנו נאלצים להסתתר כאן. ואני שואל: אתה פגשת פעם את אשתי? והמבשר אומר: אולי בעתיד. כלומר אולי בעבר. אני אומר לך, אם תהיה חסידות חדשה של אינטרנט, תוך 20 שנה העולם היהודי יחזור לתחייה! ואני חומד ליצנות ושואל ברצינות: ואתה, כמובן, נביא? - כן, כלומר, בתקופה שלי קוראים לנביאים נוסעים אחורה בזמן. התחום הזה מאוד פופולארי אצל היהודים, אחרי שהוכיחו שלא היה מעמד הר סיני, נאלצנו לנסוע אחורה בזמן ולדאוג שכן היה! ככה הצלנו את אמיתות התורה ואת היהדות החרדית. זה היה הפרויקט הגדול ביותר בעבודת השם מאז משה רבינו.

- ואתה כאן כדי לזייף את מעמד הר סיני או את ביאת המשיח?

- לא, לצערי. שלחו אותי מזמן החורבן, כלומר החורבן בעתיד, כלומר לראשון קראו חורבן, לשני שואה, לשלישי כליון, ואז עוד הצליחו איכשהו איכשהו להתאושש, אבל בזמני הרביעי כבר היה הסוף של היהדות: ההיעלמות. ואני כאן כדי לעצור אותה בזמן, כשזה עוד קטן.

ואני ממשיך להסתלבט עליו: אבל אם ה"היעלמות" תיעלם, גם אתה תיעלם, כמה שאתה, תסלח לי, בריא ובעל גוף, כי לא ישלחו אותך בזמן.

- בדיוק, המטרה היא שאני איעלם. כל עוד אני כאן אתה יכול לדעת שהשואה הבאה באה.

ואני שואל את הדינוזאור לפני שהוא יעלם לי אם הוא זוכר במקרה איזה נייר שזינק לשמים בשנה הקרובה?

- מה, זה מה שאתה שואל אותי? את הנביא מהעתיד?

- אולי איזו המצאה שעשתה מיליארדים בתחילת המאה העשרים ואחת?

- מה לעזאזל אתה חושב שאני?

- איזו התפתחות כלכלית, טכנולוגית, צבאית, משהו, מתקופתינו?

- מצטער, היסטוריה זה לא אני. לא הקשבתי למורה בשיעור.

- אבל אין שום תחום שהתעניינת בו ואתה יודע מה קרה בתקופתי, משהו? נמצא כבר דרך לעשות מזה כסף!

- אני מתעניין בפילוסופיה.

- פילוסופיה?! מה בכלל עשית שם בעתיד?

- אכלתי, כמו דינוזאור. תשמע, זו היתה שואה הפוכה, של אוכל. לפני כן הייתי עור ועצמות ולכן שרדתי אחרון.

- מה. אבל להיעלם, איך זה קשור?

והוא תופס את הסנטר ואומר בקול רב חשיבות, כאילו אפשר לתפוס דינוזאור עם זקן ברצינות: זהו בדיוק, שהכול קשור! הפילוסופיה נותנת את תמצית כיוון הרוח, ואפשר להרוויח מזה, לדעת לאיפה לשים מפרש. בימיי זה מקצוע מבוקש. הרי כל הדברים הולכים ביחד. אם רק היית יודע בתחילת המאה ה-20 איזו תפקיד תמלא השפה, בכל התחומים, בכל תחום היית יכול להיות פורץ דרך. ואת המקום שתפסה השפה במאה ה-20, תתפוס במאה ה-21 - הלמידה.

- למידה, הא? למה דווקא למידה? לימוד תורה אתה מתכוון!

- זה לא למידה שכמו שאתה מבין, כמו למידה של חומר ממורה או מספר. זה למידה בתוך המערכת, לא מבחוץ.

- מערכת?

- אתה באמת לא מבין מה שאני אומר? הוא נבוך, מגרד את הסנטר, אחד מתוך עשרות סנטרים, נראה כאילו הוא מדפדף ביניהם, למרות שקשה לראות מה קורה שם בפנים בתוך הזקן. והוא אומר: טוב תראה, אולי הדור עוד לא בשל לרעיונות כאלה... ואולי דווקא אתה הדינוזאור? אז לגביכם, תשמע, זו לא תקופה כ"כ חשובה, הייתי עסוק בלחלום בכיתה, אתם נחשבים סוג של תחילת ימי הביניים. זה זמן טוב למלחמות, דתות, ברבריות ופורנוגרפיה וברבריות, בתוך שאר קללות ומחלות, לא לחשיבה מופשטת. וככה גם נראה העתיד של הפילוסופיה, כלומר העתיד של הרוח בימך. אם כי, כמובן, אסור לי לומר משהו שיגלה לך משהו מובן - שבאמת תבין, אלא בדיעבד. זה טבען של חשכת הזמן, והאבולוציה של הרוח, והפיזיקה של התפתחות המטאפיזיקה, והנירולוגיה של החלימה, והלמידה - בתוך המערכת.

ורגע לפני שהוא נבלע ונעלם בחשכת הזמן, או במשהו אחר שמלכתחילה לא מובן, הוא עוד מספיק לגלות בעולמנו סוד אחרון: הפילוסופיה של הלשון תוחלף בפילוסופיה של השיניים, והפילוסופיה של השפה - בפילוסופיה של התהום.

עכביש הבית

חלמתי שאחרי זה, היו לו נדודי שינה. בחושך הוא היה שומע את שורש נשמתו קוראת לו, בוגד, בוגד, למה לא המשכת לחפש אותי והתחנת? והוא היה שואל אותה בחושך: מי הבוגד, אני או את. איפה את היית כל השנים כשחיפשתי אותך. איפה היית כל השנים? ואז הוא היה מרגיש ששורש נשמתו זז בתוכו, ולוחש: זה לא שורש, זה זנב של נחש. אשתו הייתה מתעוררת והוא אמר שהיא סתם חלמה חלום רע, והיה שקט מוחלט. וכשהוא הגיע לגן עדן הוא הכריז ידעתי, אני פשוט לא בנאדם של גן עדן, אז שלחו אותו לגיהנום. בכניסה הוא התחיל לנשק את המזוזות, אבל היו להן דמויות נתעבות של שפתיים. הוא הכריז שהוא לא מוכן להיכנס בלי מזוזה כשרה, טפו! אמרו לו שאם הוא כל כך צדיק אז שיחזור מהר למטה. עם השנים הוא נהיה רקוב כל כך, מהפה שלו עלתה צחנת אלוהים, וכל הזמן הוא היה מכריז לעצמו: אין לכם מושג מי אני באמת.

ניסיון התפרפרות

חלמתי שאני מלאך. ואשתי מתנצלת בפניי על כל הפעמים שהיא אמרה לי שאני רחוק מאוד מלהיות מלאך. ואני מתחיל לטוס בשמים לכל הכיוונים, יוהו! עף מעולם לעולם, נכנס לכל החורים, ופתאום - אההה - נתפסתי ברשת. ואני בא להשתחרר, נראה שאני בקושי קשור, אבל הפרפרה היפהפייה שלידי מתחננת: לא! כמה שתפרפר יותר העכביש הקדוש יבוא יותר מהר.

- קדוש?

- כן, בימות המשיח אפילו החרקים הם מלאכים, ג'וקים זה רוחניות, כל פרעוש קורא בזוהר הקדוש, כל קרצי-יה מוצצת עונג משבת המלכה, והנה - תסתכל על עצמך. ומאז שהגיע המשיח דברי תורה שיוצאים מהפה הם כבר לא רוח, אלא נזוליים ודביקים, וצדיקים טוויים מהם רשתות בפינות הכי שכוחות של השמים, ומפתים חגבים אינטלקטואליים, מלאכים שהלכו לאיבוד, או סתם חרדים מעופפים - להיתפס.

ואני מסתכל על החמוקים המקומרים שמוסותרים בצניעות מיומנת כל כך, ופוזל למחוששים שמוסותרים בגרביונים, ושואל: אז מה יצור חכם ונהדר שכמוך עושה במקום כזה? והפרפרית נאנחת: כולם חושבים שכל כך נפלא להיות פרפר. אבל אני בסה"כ ג'וק עם כנפיים. ומרוב שאנחנו מדברים העכביש הקדוש מגיע, ואברך המשי הזה מתחיל לעטוף אותי ברצועות תפילין של פה, ואני מתחנן: תשמע אל תהרוג אותי. נכנסתי לכל הפינות בשמיים, חורים שבחורים רגילים לא חולמים עליהם,

חומרים חשוכים ביותר. אני יודע המון! והוא ממשיך למלמל מסביבי ולעטוף אותי בטלית, ואני קורא: אני יודע על אונס בגן עדן! והוא ממשיך לברבר פסוקי צידוק הדין, ואני מתוודה: אני יודע על רצח בגן עדן! אבל הוא לא מתרשם, ואני לוחש: אני יכול לספר לך משהו שלא סיפרתי אפילו לאשתי. משהו שאלוהים בעצמו לא יודע. ואני רואה שהעכביש קצת מאט בתפילתו, ואני מתחיל לשפוך במרץ:

כשהייתי מלאך צעיר, כלומר, בקיצור, למדתי את האלף בית של העולם, למדתי שאחרי צדיק מגיע תמיד קוף, ואחריהם הזנב - רשת, אתה מבין את ההתפתחות שקורית בעולם? והמורה שלי, היה לי מלמד פרטי, אתה מבין, אני לא סתם מלאך! אז אתה מקשיב? המורה הזה התחיל לדבר אתי על הזנב של ההיסטוריה שמגיע אחרי סוף ההיסטוריה, איפה שהזנב של הזמן והזנב של המרחב נפגשים, או משהו כזה. ואותי בתור ילד זה הצחיק, שאחרי שהעולם מסתיים - יש לעולם זנב. אבל המורה אמר: רק הכופרים הכחישו שלעולם יש זנב. בהתחלה הם טענו שכדור הארץ עגול, אחר כך הם טענו שהיקום עגול, והאטום עגול, ובסוף שהנקודה עצמה עגולה. היה אפילו מי שטען שהשטריימל עגול. ואני אומר לך - לא בלי זנב. וככה התחלתי לחפש את הזנב של העולם. בהתחלה הלכתי עוד ועוד אחורה, שזה כיוון הזנב, אל איזו תוספת זמן שלפני הבריאה. אבל אז הבנתי שהעולם נברא הפוך, שהוא דווקא התחיל מהראש, בראשית, והזנב נמצא דווקא בעתיד, והתחלתי להתקדם עוד ועוד קדימה. ובסוף אחרי שנים של היעדרות מהעולם ומהיומיום, אחרי שכבר נחשבתי למת, מצאתי. בהתחלה זה נראה כמו סתם עץ, שיוצא מהאדמה. אבל אז אתה מסתכל למעלה למעלה ואתה רואה שאין ענפים, אין צמרת - ואין שמים, זה פשוט לא נגמר. ובגלל שכל הכיוונים נראים משם אותו דבר, אתה צריך להיזהר מאוד לא ללכת לאיבוד. אם תתחיל ללכת למטה מהזנב אתה יכול להגיע למקומות שאתה לא רוצה להגיע אליהם... ובהתחלה פחדתי לעלות בזנב, אבל בסוף כבר אין יותר לאן ללכת, והתחלתי לטפס. ומהר מאוד הגעתי הרבה יותר גבוה משחשבתי, וחשבתי שסתם הייתי טיפש מקודם, הנה עוד מעט מגיעים למעלה, לקצה האחרון, ונראה מה מסתתר שם. ופתאום אני רואה אותם עוד מרחוק כמין רעש ברקע. ואני אומר לעצמי מה זה הזמזום המוכר הזה, ומנסה להחליק מהר למטה, אבל כבר מאוחר מדי, הם כאן - שחורים מסריחים ומעופפים עם אלף עיניים ומזמזמים ניגונים של סעודה שלישית, אוי לא, זבובים מהטיש! והזנב האדיר הזה מתחיל להצליף, להשתולל, והם עפים סביבו ועושים ממנו צחוק, והוא רק מתעצבן יותר, משתגע, ואני מחזיק בציפורניים חזק חזק אבל זה לא עוזר ואני עף מחוץ לעולם.

אבל העכביש לא התרשם בכלל מהסיפור, הוא עסוק בתוך הברכרת שלו ועוטף אותי בדברי תורה משעממים וקרושים מכל הכיוונים. והוא נושא אותי אל המחנה שלהם בקרחת יער שנותרה מגן עדן. אחרי החורבן במרומים הניצולים מגן עדן ששרדו ביערות הפכו לחיות אדם. נשמות שאוכלות נפשות, צדיקים שצדים חיות קודש וחיות קודש שטורפות צדיקים, חבורות מלאכים שהתדרדרו עד לגיהנום, השם ישמור. אבל רק אני מגיע ומיד אני נושם לרווחה. חרדים. רבנים. גבאים. קבצנים. שלומי אמוני ישראל. ואז אני רואה את זמירות השבת ששרים מסביב, את התיפוף הנורא על דודי החמין הענקיים, ואת הסיר הענק שהכינו על הפלטה, ואני מתחיל לצעוק שעלולים להיכשל במאכלות אסורות, שאני לא כשר. והצדיק אומר: איך לא כשר, קדוש שלי? מלאך שכמוך... לא כתוב באף מקום שאסור לאכול מלאכים.

- אבל אסור לאכול בלי לברך! מה מברכים על מלאכים?

ואני מתבשל ומתבשל והופך לשרף, ונראה שהזמן עובר יותר ויותר לאט, והצדיק שמוציא אותי כבר זקן מאוד, לבן כולו ומלא רחמים, לא ראיתי אותו יובלות ועידנים, ואף אם לא הגיע בסוף סוף העולם - הגיע לפחות סוף הזמן. והוא לוקח את המזלג, תוקע לי בעין, ואומר: ברוך מחיה המתים.

אישה עושה את המוות

חלמתי שהגעתי לשמיים והושיבו אותי לפני בית דין של שלושה רבנים גדולי עולם. והם התווכחו והתווכחו, והיה נראה שאני הרבה פחות מעניין אותם מהוויכוח. ופתאום הם פסקו כאחד שיביאו את אשתי להעיד. והרגו גם אותה והביאו אותה להעיד. והיא התחילה לבכות שהיא מתה בגללי והיא לא מוכנה וזה לא בסדר ולא יכול להיות והיא לא תשתוק. ושאלו אותי מה עשיתי שהגיעה לי אישה כזאת, אני בוודאי חוטא גדול, אם היא עושה לי את המוות. זה בטח עושה לי את זה, אה? ושאלו אותי לא אשם לא היה לי מה להסתיר ומה להסתתר. ועניתי שאני מיד מתנצר ולא מוכן שהם ישפטו אותי, כי הם לא היו נשואים לאשתי, ושישפטו אותי האב, הבן ורוח הקודש, כי לפחות בנצרות דאגו לאלוהים למשפחה ואילו ביהדות השאירו אותו בסוף לבד רווק מזדקן ולא פלא שהוא קצת, ואז סובבתי את האצבע, הסתובב לו הראש. ואני בכלל יכולתי אולי להיות אבא של המשיח ולא מימשתי את הפוטנציאל. והיה להם שטריימל גדול גדול שיש בו מקום לשלושה ראשים והם נכנסו בתוכו

להתייעצות. והתחלתי למחות בחוץ: התייעצות פרטית, הא? וגם אשתי האהובה התחילה לצעוק ולכעוס: מושחתים, נמאסתם, דרוס כל דוס! והשטריימל התחיל להסתובב ולהסתובב כמו צמיג שחור והם התחילו לרקוד יותר ויותר מהר, בתאוצה צנטריפוגלית מטורפת, וכל השועלים מתחילים לעוף מתוך השטריימל לכל הכיוונים ומרוב תזזית יוצאים גצים והשועלים רצים עם זנב של אש בכל העצים בגן, ורמזתי לאשתי וכל אחד מאיתנו תפס את אחד העמודים של שערי גן עדן ודחפנו בכל הכוח ולחשתי: תמות נפשי עם אשתי.

ספר הפרצופים

חלמתי שאני מנסה להתקבל לאיזו יחידה סודית של מקובלים, שגם את השם שלה אני לא יודע. והם כותבים לי שקודם כל לפני שאני יוצר קשר אתם, שאני אצור קשר עם אלוהים. איפה? בפייסבוק. איפה שכולם מקובלים. אבל איך אני אמצא אותו בים הפרופילים הפיקטיביים, כשכל אחד קורא לעצמו באחד משבעים שמות האל? ואני חושב שמספיק אחד המלאכים, אפילו הזוטר ביותר, כזה שמשעמם לו ופתח פייסבוק כדי להתחיל עם בנות האדם - ומהחברים של החברים שלו אני כבר אניע לאלוהים. ואני מנסה את שמות המלאכים הכי אזוטריים, הכי קל יהיה לגייס אחד מאלה שפישלו, שנפלו פלאים, אלה שנעשה להם "עוול". מי שבוגד באשתו יבגוד גם באלוהים. ובסוף אני מוצא אחד שנראה לי מתאים, ממטרון - מלאך ממטרות, מלאך שכל אחריותו זה להפעיל בבוקר את הממטרות בגן עדן. מי יודע מה הוא עשה כדי להגיע לתפקיד הזה. ואני רואה מישהו בלי פנים, שאין לו חברים, אין לו אפילו מין. זו בטח סתם בחורה משועממת. ואני מתחזה לנשואה חרדית, אני יודע שזה מדליק מלאכים כאלה. שווה בדיקה.

והעלוב הזה כותב לי שהוא כאן ברשת בתפקיד, שהוא עושה מחקר. כן, בטח. והוא ממציא לי איזה סיפור כיסוי כאילו הוא איזה סוכן של תורת הסוד, והמשימה שלו כאן היא תיקון רשת הפרצופים לפי קבלת האר"י. והוא מתחיל לדבר על זה שגם לאלוהים נהיה פרצוף רשת. הגדילו כ"כ את הרזולוציה על הלבושין שכבר רואים את המיתרים שמהם עשוי האריג של היקום. והנה, לא היה צריך הרבה, כל מה שאני צריכה זה להיות הראשונה, זאת שמתחילה לבקר את אלוהים - איזה חיים קשים הוא עושה לנשים, איזה חיים קשים הוא עושה לחרדים - והמלאך המלוכלך כבר מרגיש יותר מדי בנוח, ונפתח ללכלך על הבוס: משהו בו שונה, אומרים שהוא השתנה. יש לו פרצוף אוטומטי כזה, והוא מתנהג

כמו רובוט, שופט אנשים כמו מחשב, ומנהיג את היקום כמו חללית. והמלאך הזה כמובן רוצה לפגוש אותי בחיים. אבל הוא לא רוצה לבוא אליי, אלא שאני אבוא אליו - לגן עדן.

ואני מתחפש לאשתי, והוא נותן לי סיסמת כניסה לרשת העליונה. ואני לובשת את הפאה הכי יפה של אשתי, מצטלמת איתה מאחור וקוראת לעצמי הפאה הבלונדינית הגולשת, ומתחילה לגלוש איתה ברשת החברתית העליונה. וברשת הזו לא רואים פנים, להיפך, רק אחור, הם קוראים לה בצחוק "בקבוק", ואומרים שבעולם האמת כל אדם הוא אי בודד. וגם מאחורה המלאכים האלה כאלה צנועים, כולם לובשים מטפחות לבנות מעל פאות לבנות של מידת הדין, עם מגנים למפרקת של עם קשה עורף, והכנפיים מכוסות באריזות פלסטיק, ואני תוהה אם פתחו אותן אי פעם, והן לא בעצם מנוונות. אבל אם אין מלאכיות, אני לא מבינה למה שמלאכים לא ילכו ערומים, כמו חיות? או שמטרת הכיסויים היא להסתיר אותם מנשים? והכהנים יושבים בחווה מיוחדת של כהנים בגן עדן, וכל הזמן מתחזקים ומתכנתים את הרשת, כשיש כמה נביאים טכנולוגיים שמספקים להם הכוונה. והנביאים המעצבנים האלה לא מפסיקים לדבר על חזונות, חלומות, ושאר מונחים מקצועיים, מסתובבים בתוך לול התרנגולות הזו כמו תרנגולים, ומפתחים בינם לבין עצמם כל מיני נבואות שנשמרות בסוד. למרות שבסופו של דבר כל הטכנולוגיות האלה, אפילו הסודיות ביותר, דולפות למטה. אף אחד עוד לא מצא דרך הרמטית לחסום את מה שקורה כששני מעגלים כמו מוח אנושי ומוחין של מלאך מתקרבים יותר מדי - מה שהנביאים קוראים לו השראה. והנביאים האלה כל כך שווים שקל מאוד לדובב אותם. כל אחד מהם הוא לפחות סגנו של אלוהים, אם לא ממלא מקומו בהיעדרו. ואני יושבת עם שלושה מהיותר מתלהבים, יחזקו.איי-אל, ירמי-יאהו! וישעיה 2.0, גרסאות קצת יותר מדי מעודכנות לטעמי, אבל השערות המלאכותיות שלי לא מושכות אותם. הם עסוקים בדבר האמיתי - החוט המשולש:

הם מחלקים ביניהם את העולם החדש. קודם כל היתה הרשת של התוכן, של תורת ישראל, 1.0. אחר כך הרשת החברתית, של עם ישראל, 2.0. ובסוף גם הרשת המרחבית של המיקום והעולם האמיתי, ארץ ישראל. והם מחלקים ביניהם גם את נבואות החורבן של הרשת: קודם כל היתה ההשכלה, השואה של תורת ישראל. אחר כך השואה של עם ישראל. ובסוף תבוא השואה של ארץ ישראל. והם אפילו מחליטים על שיתוף פעולה: הם יהפכו את שלושת הרשתות לרשת אחת משולשת, 3.0, כי לכם נתתי את הארץ לרשת אותה.

אבל רק עכשיו אני שמה לב ששכחתי בכלל את המלאך ממטרון, שהכניס אותי בפנים, וששלח לי אלף הודעות, ומציק לי במסנג'ר. דחוף. את שם? את ערה? את חיה? תיזהרי שלא תגיעי לחלק השחור של הרשת, הסטרא אחרא, זה פתאום מתחבר, זה לא כמו שאת רגילה. יש מלא חרקים במחשב, ג'וקים, באגים, תולעים, וגם הרשת עצמה, מאיפה את חושבת שהיא באה? תיזהרי מקשרים, מעכבישים, מפשינג, מריגושים, מגישושים, ובכלל מאנשים - שהם לא מלאכים. או ממלאכים שלא נזכרים בספרים הקדושים. אני דואג לך, את חייבת הדרכה אישית. צמודה. את יודעת, שאלו פעם את אלוהים למה הוא מסתובב עם נעליים גבוהות בגן עדן. והוא אמר: בגלל הנחשים. ואני שואלת אותו: ואיך אני יודעת שאתה בעצמך לא יצר הרע, נחש או עכביש/ה? אני לא טיפשה. ואולי אתה חרדי שמתחזה למלאך - כדי להתחיל עם חרדי שמתחזה לאישה?

אי שוויון המשולש

חלמתי שאני המן הרשע, ואשתי כל הזמן אומרת לי: יתלו אותך, יתלו אותך, בסוף יגלו ויתפסו ויתלו אותך. ואני אומר לה: יא זרש, הסוף יהיה שכדי לא לשמוע אותך אני אקפל את האוזניים ואשים בתוכן פרג. ואני כבר לא שומע כלום יותר, אבל אומר: כל יום פורים וכל לילה פורים. כמה אפשר להתחפש? אני הזהרתי, התרעתי בפני המלך, אבל לא הקשיבו לי. אז איפה העץ?

יש משהו מלוכלך באסתר המלכה, אני אומר לך אחשוורוש. יש דבר מכוער בשתיקה, וכשרוצים שתחשוב מהראש. את שוכבת עם מרדכי, נכון?

עבודת השם

חלמתי שתבקשי ממנו נייר טואלט אחד מה, נשארנו בלי כלום. וכשהיא לא בבית תפתח! פרופיל! של אישה! ותתכתב עם כל הגברים באתר, אחד לא נשאר. ותבין איך הן מסתכלות עליך, מאיזה יתרון, מאיזה שיכרון. והכוח משחית. קוף בכלוב - זה כיף. כי זה גם קוף. וגם בכלוב. הוא לא יכול לעשות לך כלום מעבר למסך, ואפשר להרקיז אותו כמו קוף, כי הוא יעשה לך הכול. הוא יעבוד

בשבילך רק כי יש לך שם של אישה. הוא יספר לך את סודותיו הכי אינטימיים וחלומותיו הכי כמוסים - רק כי את כותבת בלשון נקבה, והוא יכול לדמיין ולחלום שמישהי מתעניינת במי שהוא. המתנה הלא הגונה שאלוהים נתן לנשים - היא ההוכחה שאלוהים הוא גבר. והגבר החרדי המסכן ועלוב הנפש מהצד השני של המקלדת, שמחפש להפיג בדידות לילית, כותב לי: מהצד שלה, היא לא בוגדת בי עם הגבר של חייה - אלוהים? רק גבר יכול להיות עובד אלוהים באמת. ביחס של נשים לאלוהים תמיד קיים פן של גילוי עריות, ולכן של עבודה זרה. אבל למה חילונית כמוך מתעניינת בעבודת השם?

אתר היכרויות לנשים

חלמתי שסיימתי לעבוד כל היום ואין לי כוח לכלום, חוץ מלהמשיך לעבוד. אז אני לוקח את העבודה לתוך החלום. ודווקא מצליח לי, אני עובד קשה כל הלילה, ופותר דברים, ופותר דברים, וכותב המון חלומות מפורטים, רק שבבוקר אני קם, פותח את המחשב - והכול הכול נמחק. אז בלילה למחרת אני אומר שאני לא ארדם. ואשתי ישנה מזמן. ובא אליי שחור אחד. ואומר לי שמוצצים את אשתי לגמרי, ושהדם, אל תזלזל בדם, הדם הוא הנפש, ויש, יש, יש גם יתושי נפש. ואני חושב מה היה קורה אילו הייתי מתחתן עם מישהי אחרת. מישהי עם נפש. אשתי חזקה בקטע של הדם. אבל מה עם הנפש? והשחור בא אליי ונוגע בי. ואני מגרש אותו. והוא אומר אל תדאג אתה עוד תירדם ואילו אני לא נרדם. ואני עף מאדם לאדם, ואני יכול לגלות לך איפה הדם. זוהי התקופה הראשונה בתולדות האנושות שאתה יכול להתחזות ללסבית, ולדבר עם אישה אחרת שמעוניינת בך. או לפחות באישה שבתוכך. אתה יכול לשלוח לה את מה שאתה באמת כותב. והיא תתלהב! והיא תרצה לשכב איתך, והיא תחשוב עליך היום בעבודה. אוי חמודה. ותתנשף, ותשתף, אותך בחלומות שלה, בלילה, היא כל כך רוצה, היא כל כך מושכת, וכל כך דוחה. למה את לא מסכימה להיפגש אתי? והדמיון יעבוד, שעות נוספות, והנשימות, תרגישי הנשימות אמיתיות. איך יכול להיות. למה פתאום את לא עונה? אני לא מאמינה. שאת, את, את! נעלמת. אני לא אתן לך לחמוק. בלי ידיים. בלי כנפיים. רק דם! אני לא נרדמת. אני אוהבת. כן, אני כותבת שאני אוהבת, כן זה מוזר, אבל אני מרגישה, בבקשה. הורסת לי את האמונה. בני אדם. זה לא סתם. את היצור המרתק ביותר, המסתורי ביותר, הנפש הקרובה ביותר בעולם. ולא נפגשנו מעולם. אני שחור, אני שחור משחור, אני החושך שעוטף את המסך הלבן. השקט. האימה שבלהציץ בחושך ולראות אם היא מסתכלת. אם היא לא ישנה. ואני עייף ואני עייפה

וכל כך וזהירות. וחוסר זהירות. ואני הרוג. ואני הרוגה. וכבר לא אכפת לי מה, יותר מכך, איך ! אני כותבת. חוסר חרדה נפשע. ואני שחור. ואני עף. ואני יכול לשעמם אותך למוות אבל אני מעדיף לשעמם אותך שתירדם. והוא מנצח. הראש שלי צונח על המחשב. מחשבה אחרונה: אם הדם הוא הנפש, אז הנפש היא הדם. והשחור בא.

ההיא

חלמתי שאסור לנשום בשבת. כי הרוחניות שלה יותר מדי גבוהה לנשמה שלנו. ואני נושם בשבת. וזה תא גזים. ואני נורא מתרגז שברגע האחרון שלי אני פתאום חושב עליך - ולא על אשתי. ונשמתי פורחת. אני שונא ניצולי שואה.

ההיא

חלמתי שנפגשנו אחרי הרבה שנים, מפוכחים, מפויסים, זרים. ניסיתי לשאול איך היו החיים. והיא ענתה למה אתה מצפה, איזו תשובה יכולה להיות לשאלה כזאת. חו. אם אני אקבר לידה, יש סיכוי שאותה תולעת תאכל את שנינו. אין דבר יותר אינטימי מזה. אף פעם. לא. מאוחר מדי.

ההיא

חלמתי שאני מדבר עם ש', אבל לא מצליח להיזכר איך היא נראתה. איזה צבע עיניים. אין לי אף תמונה. את מבינה, זה העניין של הקש. לפעמים, כשהכול מתרסק מסביב, צריך משהו להיאחז בו. וככל שהכול נשבר, נאחזים בו יותר חזק. ואם גם הוא נשבר, אז משהו כבר לא נשבר בבנאדם. אלא בעולם.

האופציה האיראנית

חלמתי שאני חי ביום שאחרי הפצצה. וארץ ישראל הופכת לגיהנום עלי אדמות. מרוב מוטציות כבר אי אפשר למצוא מניין של בני אדם. ברחוב הולך איש עם זנב, מחבק אישה עם אף חזיר, מאתוריהם קשור כלב עם ראש אדם, שרודף אחרי חתול שרודף אחרי זנב העכבר של עצמו. והכניסה לבית הכנסת חסומה מרוב קבצנים ומסכנים. אחד עם זנב במקום אף מחפש מישהו לעשות אתו החלפות, והוא מכשכש מעל הפה: אם יש לו אף במקום זנב, הוא בוודאי סובל מהריח!

- ומה הוא יעשה עם זנב?

- אז אולי אדוני במקרה לא אוהב את האף שלו?

ואני תופס את האף שלי ובורח. ומתוך כובע על הרצפה יוצא קול של ארנב: אני מתחנן, בבקשה לא לזרוק מטבעות. ואני תופס מאחור באוזניים חמור אחד שמציץ לעזרת המוטציות, שם נמצאים המתפללים שלא יודעים אם הם זכר או נקבה, והחמור הזה בועט בי ובורח. ובית הכנסת עצמו שורץ אלף אידיאולוגיות הזויות, שונות ומשונות. הרב לקח רשימה של "דברים שאני לא יכול לספר לאף אחד" ותלה אותה על הקיר. יושב לידי דיונון חד-זרועי, שאיבד את שבע הזרועות הקודמות בפעילות קבלית עוינת ונפצע ב"תאונת עבודה". הרבנים הצליחו להציל ממנו רק את המינימום התיאורטי להנחת תפילין - יד וראש, והמקובלים גזרו עליו שתיקה. אז הוא חותך את היד האחרונה, וכותב בדם שלו, ומסתבר שזה דיו שחור. אבל מה כ"כ חשוב לו לכתוב? ואני מציץ ורואה שזה סיסמאות, סתם סיסמאות. לא למדינת הלכה - כן למדינת קבלה. ההלכה בקושי יכולה לנהל קהילה, רק הקבלה יכולה לנהל מדינה. העם רוצה "צדק חברתי"! (בגימטריא: שבתי צבי). ואני שואל אותו: מה קרה

לך? מה קרה לכולם עם כל הרעיונות האלה? והוא כותב לי: הרבנים יודעים אבל הם מסתירים. אבל כבר אי אפשר להסתיר את זה: הפצצה האטומית הייתה לא רק פצצה פיזית, אלא גם פצצה רוחנית! וכל הנשמות נפגעו. נמדדו רמות כאלה של קרינה שאפילו משה רבינו במעמד הר סיני לא ספג, שהורגות מלאך תוך 5 דקות. תיזהר, הם מנסים להסתיר את זה בכל מחיר. הם מפחדים. בבקשה, תזכרו את המקרה שלי! והוא מסיים לכתוב והוא אוכל את זה, ונראה שבתיאבון רב.

ואני חוזר הביתה, סוגר את התריסים, ואשתי שואלת: אם אני אמות אתה תצטער? ואני מחבק אותה מאחור, ומרגיש שאשתי פתאום בלי זנב. מה, היא עשתה ניתוח מחוץ לחוק? הרבנים אוסרים באיסור חמור, ככה השם ברא אותנו, אחרת יתחיל מחול שדים, יש קללות איומות ועונשים קשים. נכון שאומרים שהם רק רוצים לשמר את מעמד בני האדם. אבל חייבים, זה הבסיס שעליו בנויה החברה. וההלכה נאלצה לתת תשובות, היא מתפתחת לכיוונים מופלאים. הנה, בסוכות האחרון לא ידעתי איך אפשר לצאת ידי חובה עם האתרוג הגדול בעולם, בגודל של אשתי. ומה עם כיסוי ראש לאישה עם ראש של פרה - הרי לפרה יש שערות גם על האף, שלא לדבר על הזנב? והאם יד שיוצאת מהראש חייבת בתפילין? האם תרנגול עם זנב חזיר הוא כשר? זה לא סתם קוריוז. כבר קשה למצוא בשר נורמלי לשבת. ואנשים שמעלים גירה, מפריסים פרסה, ושוסעים שסע נמלטים ברחובות מחשש שיאכלו אותם. ויש את הסיפור על הזוג חשוך הילדים שיום אחד אחרי אינספור טיפולים נולדה להם פרה, והם פשוט לא היו מוכנים לקבל, מגיע לה אותו יחס כמו כל ילדה רגילה, ויום אחד בדרך לסמינר היא נעלמה. ויש שאלות שמאיימות לפרק אינספור נישואים, ולא מוצאים פתרון, אנשים כבר מפחדים לדבר עליהן. מי שאשתו הפכה לבהמה עובר על כל שוכב עם בהמה מות יומת?

ובוקר אחד במקלחת אני מגלה שיש לי גידול בנשמה. והגידול יכול להתפשט לשורש הנשמה, ומשם לשורש נשמות עם ישראל, ומשם כבר יכולות להגיע גרורות לכל נשמות ישראל. ואני יודע שלא ייקחו סיכונים, שיש רק דבר אחד שיעשו לי - כרת. והכי כואב לי שאני אפילו לא יכול לספר לאשתי על המחלה שלי. אשתי תסגיר אותי לרשויות, והם כבר יתנו לי "תרופות". אני מכיר את ה"תרופות" שלהם. ואין לי ברירה אלא לברוח ולשכוח.

והגידול מתפשט, והיא איתו. ואני שומע עליה שמועה, איזו חברה רחוקה של חברה שראתה אותה. ואני יודע שאסור לי להתעניין, ומקבל מבט חושד, מה אתה מדבר יותר מדיי עם אשתי, יותר מדיי

מתעניין. אם הם רק היו יודעים שאני מסווה את הדבר האחד שאני מתעניין בו באלף שאלות אחרות. ואז יום אחד אני רואה אותה, במקרה. מחשבות של אלפיים שנה על הרגע הזה, מה אני אעשה, מה היא תגיד. והיא מחייכת, היי. היי. טוב אז ביי. ביי. והיא מסתכלת בי מבט אחרון. ואני נורא מנסה לדמוע, שתראה, שתראה! - ואני לא מצליח.

עולם הדווקא

חלמתי שאני נמצא בחדר חשוך מלא אנשים ערומים. ואנחנו רצים בתוך מעין מבוך, כשמלמעלה מרביצים לנו בשוטים, ומכניסים אותנו לתוך משהו, מה זה? המבנה המשונה הזה מוכר לי מפעם, מאיזה סרטון ישן באינטרנט - תא גזים! - ובתוך כל הבלאגן הלא מובן והצרחות במכלאות דוחפים את הקבוצה בחשיכה מתחת לאדמה, לא ידעתי שהתאים האלה באים עם מרתף, ישר לגן עדן. והמלאכים שם בוכים, אומרים שהם צריכים להכין אותנו לשוק רציני, ומספרים לנו במיון בכניסה שהיתה שואה - רוחנית. חיסלו את כל נשמות היהודים - שלא הצליחו להיכנס ולהימלט לתוך תאי הגז. ואתם דווקא החיים. כן, הפתרון הסופי היה דווקא הגאולה - הפתרון האינסופי, זו היתה התוכנית האלוהית הגדולה בסוף הגולה, ההפתעה המשיחית הכמוסה שהוכנה לדור האחרון. "היטלר" בגימטריא "חמור", ומכאן תורתו, תורת הגזע הלבן. אבל כל אלה שהתנגדו וברחו ולא עלו לשמיים לא נגאלו. רק אלו שהלכו, כמוכם, כמו צאן לטבח לקדש את השם, זכו להגיע לפה להיות ישראל צאן קדושים ולרעות בגן עדן אצל רועה ישראל - השם רועי לא אחסר. בואו תראו איזה דשא.

ואני קולט שאלוהים מסתיר בסוד כל חצי מעם ישראל מהחצי השני - כל חצי חושב שכל האחרים חוסלו. אבל למה, למה, מה לעזאזל הוא רוצה? ואני יודע שאני יודע עכשיו את הסוד, אבל זו מחשבה אסורה, אסור לי לחשוב עליה, ואני כל הזמן חושב שאסור לי לחשוב על "המחשבה האסורה", שאלוהים בגן עדן לא יגלה שאני יודע, הוא יכול לגלות כל מה שאני חושב, אבל אם כל הזמן אחשוב על משהו אחר הוא לא יוכל לגלות, אסור, חייבים, להסתיר. צריך להלביש את המחשבה הזו במחשבה אחרת, אחרת לגמרי. את הלכת לכיוון לשלך, ואני לכיוון שלי, אבל את יודעת, בסוף דווקא כן, דווקא כנראה שיצא מאיתנו משהו, אמנם בכיוון אחר, אמנם בכיוון חשוך, בלתי אפשרי, לא שמישהו יודע, לא שאפשר לספר אפילו לאשתי, לא שאת יכולה להבין, כבר

התרחקתי שנות אור, גם שנות חושך, אבל איכשהו, בסוף, מוזר, דווקא כן. דווקא כן. חיי דווקא. יש חיים בדווקא.

וקוראים לי בכניסה לגן עדן לחקירה. הם חושבים שהם מפחידים אותי עם השטיקים העתיקים האלה. המלאך השומר, השוטר, נראה בעצמו כמו מאפיונר עבריין עם כנפיים, על מי הם עובדים. והוא גוחן עליי: אתה יודע, הסודות העמוקים ביותר זה לא הסודות שאתה יודע, או שאתה לא יודע. זה הסודות שאתה לא יודע שאתה יודע. אתה יודע על מה אני מדבר? ואני מסתכל לו בתוך העיניים, ועונה בשלווה גמורה: לא. והוא מסתכל לי בתוך הפה: דווקא כן, דווקא כן. אתה רוצה לעשות דווקא לאלוהים? והם נותנים לי ביד פרי ושולחים אותי בפנים. ואומרים: זה טעים.

ואני מבין שחייבים לעשות מרד בגן עדן, אי אפשר לתת לזה להימשך, חייבים להגיע למעלה, לדבר עם אברהם יצחק ויעקב או עם הנביאים, לספר להם מה קורה באמת. אבל איך מגיעים אליהם שם למעלה? וכל היושבים בגן עדן רק נופשים ונהנים ולא מעניין אותם שום דבר, לא רוצים לשמוע או לדעת על "החצי השני", לא אכפת להם שאלה האחים שלהם, או אפילו הנשים שלהם, הם יוצאים עם מלאכיות לבנות שלא אוכלות ולא משמינות ורק נהיות יותר צעירות מיום ליום. ואני שם לב שגם הם נהיים יותר צעירים, פתאום יש להם כוח נעורים, והנערים שמחים לחזור להיות ילדים, והילדים נהנים לחזור להיות תינוקות, ואני חושב שאוטוטו לא יישאר מהם כלום. כולם רק אוהבים לשבת על הברכיים, מה שבוודאי מקרב אותם לשדיים החלביים של המלאכיות הלבנות. הזקנים ביותר הם עכשיו בגילאי טרום בר-מצווה, כבר לא חייבים במצוות, ובקרוב גם הם לא ישארו. והם כל הזמן מציעים לי פירות שאני לא רוצה לגעת בהם, ואני מסתכל על כל הילדותיות הזו מסביב, חייב להיות משהו בפירות האלה שעושה צעירים לנצח, אולי זה עץ החיים שהם זוללים ממנו בלי סוף, ולא טועמים בכלל מעץ הדעת? ויש המון תינוקות זרוקים על הרצפה, בוכים וצורחים, מתבוססים בצואה של עצמם וגוססים, ואין מי שיטפל בהם, המלאכיות התעופפו להן מזמן לשחק בעננים, או אולי לענות בשחקים. ואני מחליט לגדל כמה שאני יכול על טהרת הבשר. אבל איפה יש בשר? ואני נותן לפירות להירקב ומאכיל אותם בתולעים וברימות. ואני רץ בין תינוק לתינוק בטירוף, אלפי תינוקות שאם אני לא אאכיל הם ירעבו למוות, וכמובן יש הרבה תקלות ולא פעם אני דורך בטעות על ראשי תינוקות ומרסק אותם, אין זמן, אין זמן, זה המחיר, אני אציל יותר ככה. ואני מלמד אותם באיסור חמור מדאורייתא לא לאכול מהפירות, רק מהזוחל. והצבא החלומי הזה שלי זוחל וגדל וגדל, לקראת

כיבוש מחדש של השמים בידי הבשר, לעשות דווקא לאלוהים. חיים של דווקא. ואני חושב עליה, ואני חושב שדווקא כן. דווקא כן.

כנות מוחלטת

חלמתי שהעבודה שלי היא חוקר עצים. אני בא לעץ, ומתחיל להכות אותו בגרזן: אתה חושב שאני החוקר הרע? אני החוקר הטוב. תתחיל לדבר עכשיו, או שאני קורא לדוקטור. ואז התקשרו אליי. מעבירים את הסכום. לקח לכם הרבה זמן. כן, יש בעיה. אין לי חשבון, מזומן בלבד. ונתנו לי איזו כתובת בעיר האסורה. ת"א. אמרתי אני בכיסא גלגלים, שליח יבוא לקחת את הסכום. והתלבשתי שחור לגמרי, מסכת גרב, משקפי שמש. ונכנסתי. ישבה שם הדוקטורית. לבן מוחלט. לחשתי לה את יודעת, את לא יודעת אבל את היית הבאה בתור. הטעות שלך הייתה שילוב של חוסר נאמנות ונאמנות. את טובה ממנה פי שבע, אבל חסר לך הבסיס. מצחיק לחשוב שאת הפיספוס הגדול של החיים שלי, ואני שלך. וכמה שזה היה קרוב! אני בטוח שהרחת משהו, אז. גורלות כאלה לא נחתכים בלי שמרגישים משהו. אני מוציא את הגרזן, וממשיך: אם רק הייתי מחזיק מעמד עוד חודש, או שאת היית מחזיקה פחות חודש. יש בנות שרוצות יותר מדי. את בוודאי מתפלאת שאני מדבר אתך בכנות מוחלטת, ללא מחשבה, למרות הסכנה העצומה, למרות שאני לא מכיר אותך בכלל. את מבינה, אני נשוי, מה שאני צריך זה מישהי לדבר אתה בכנות מוחלטת. פעם בשבועיים, במקום ציבורי. אך ורק כנות מוחלטת משני הצדדים, ולא יותר. מה את אומרת?

כתובת מייל מזוייפת

חלמתי שיש שמועות שמשה חוזר, כל הארץ, גלים של שמועות, ויש כבר תאריך, אף אחד לא יודע מאיפה, אבל כולם אומרים שזה זה זה התאריך, וכל הרבנים הכי גדולים באים ומחכים, והוא יורד מההר, משה האמיתי, לא זה המזויף שהיה צריך מסכה, והוא יורד עם לוחות מזהב וצועק: אלה אלוהיך ישראל! תנאף! תרצח! תחמד! זעקות שבר, צעקות מהקהל: לא! לאאא! הכול היה שקר -

ש'. את לא מכירה אותי ואני לא מכיר אותך, וגם לעולם לא אכיר. הקשר בינינו יתנהל כך ורק כך. אני שולח לך חומרים ואת כותבת לי מה את חושבת. אם את בוחרת בשלב כלשהו לא לענות - הקשר מתנתק. אינני מטרידן. אם את מנסה באיזושהי דרך לברר מי אני - הקשר מתנתק.

אנוכי מי שאנוכי

חלמתי שאני אומר לעצמי: אני אגלה לך סוד. זה כמו להתפלל. אני מחפש אותה ברשת שלוש פעמים ביום, שנים, ואף פעם לא מוצא. אולי היא התחתנה, ושינתה שם משפחה... ואז - יום אחד היא חוזרת בשאלה. ופתאום קל לאתר אותה ברשת - פריצת דרך מודיעינית. ואני רואה תמונה שלה עם בעלה מאחורה. לא קרה לה שום דבר רע. בנות חמודות. עדיין החברה הכי טובה. מאושרת. אין צדק בעולם? לא יכול, לא מאמין, בא לי לפרוץ לאלוהים. אבל אני לא מבין בזה, מאיפה בכלל מתחילים? אני חייב להיות יוזר, צדיק, כדי שתהיה לי בכלל גישה ואפשר יהיה להתחיל לנחש שמות וסיסמאות. ואני מתערב שמכל הצדיקים הזקנים האלה, שבקושי יודעים ללחוץ על אותיות, יש כמה שהסיסמא שלהם היא רשלנות פלילית, ויש לי אפילו כמה מועמדים. אבל מאיפה בכלל נכנסים? חייבים איפשהו להשתיל קוד זדוני, להכניס איזו סתירה שאף אחד לא חשב עליה. ואני מתעטף בטלית, מסתתר בשטריימל, ומתפלל שהתפילה הזו לא תתקבל. מברך שהברכה הזו לא תתקיים. ואלוהים מתחיל להתחמם, המלאכים מנפנפים יותר ויותר מהר בכנפיים, שואגים, ואלוהים נתקע, נכנס ללופ אינסופי. אנוכי אנוכי אנוכי... והוא דורש את כל משאבי המערכת, עוד רגע העולם יעלם, השרת קורס. ופתאום התהליך שלו הורג את עצמו. אלוהים התאבד! ואני מסתכל ברשימות המערכת ורואה שהוא נעלם. אז איך אני עוד כאן? האפשרות היחידה היא, שמסתבר שאלוהים הוא לא השרת, גם הוא רק יוזר! אולי סופר יוזר עם הרשאות של אלוהים, שכותב את הקוד של המערכת מבפנים, אבל עוד יוזר. ואני מחפש איפה הוא החביא את מלאך המוות, הוא חייב להיות איפה שהוא. ואני מגלה שהשטן מוצפן אינסוף פעמים. מוצפן בתוך מוצפן. סוד בלי סוף. לא רק האור, גם השחור הוא אין סוף. וגם אם אני אשתמש בכל משאבי המערכת כולם - לעולם אני לא אוכל לפתוח אותו אינסוף פעם. אבל חייבת להיות דרך, אם אני רק אמצא את המקום הנכון בזיכרון, שבו כתוב אם היא חיה או מתה. מספיק לשנות ביט אחד מאפס לאחת כדי להפוך אותה ללא קיימת. להרוג את האישה היחידה שאהבת.

חלמתי שאשתי מתלוננת, אף פעם לא מתעניין, לא מתייחס. אז אני שואל אותה: מה שלומך? - תקיעה! שברים! תרועה! נו, זו הסיבה שאני לא מתייחס. לפני השינה אני בא לחבק אותה מאחורה, והיא: תקיעה! שברים! תרועה! וככה כל דבר. תקיעה! שברים! תרועה! אז לקחתי שופרות ותקעתי לה באוזניים, ואני מנסה למשוך אותה ולהוציא אותם, נתקעו. דווקא מתאים לה. נראית כמו איל, או בגלל שזו נקבה, היא בעצם אילה? והחיה הזו חיה אצלי בבית, אוכלת את האורגנו והעציצים, ישנה לידי במיטה. ואני לא יודע מה לעשות - לבוא על חיה? מצד אחד אסור, היא בהמה, מצד שני מותר, היא אשתי, וזו חובה, מצווה. ואני נזכר בדברי חז"ל על רחמה הצר של האילה, שחביבה על בועלה כביאה ראשונה. ואני חושב, אני חייב, לפחות לדפוק את הנאצים, עשו ילדים, לא אהבה. ואני לא יכול ואני מתחתן עם אישה אחרת, וקושר את האיל הזה בחצר. והאישה החדשה אומרת: תגיד לו. כל הזמן הוא מסתכל עלי. יש לו עיניים רעות.

- תגיד לו? מה את רוצה שאני אעשה לו?

והיא מציקה לי. ואני רואה שהקרניים שלו הסתככו בסבך, ולוקח אותו להר המוריה. ואנחנו מדברים בדרך, דברי תורה, כשאומרים שהמזבח בוכה על אשתו הראשונה, איזה מזבח זה? זהב, נחושת? זה יכול לגרום חלודה. מזבח אדמה? בוץ. אפילו אם זה במה מאבן - בסוף המים ישחקו אותה, תחשבי על כל הדורות, כל הדמעות. ואני מנסה לעשות כאילו אני בא עם הסכין, שהמלאך יבוא ויעצור אותי, אבל הוא לא בא. ואני בונה מזבח אחר, לעבוד על המלאך, כי הוא בוודאי קורא מחשבות, הפעם זה על אמת, שאני בעצמי אחשוב שזה על אמת, והוא יגיד לי לא, ואני מרים את הסכין, הפעם, ממש, אני רציני! ו - כלום. המלאך בטח רואה ללבב, צריך באמת לכוון להרוג אותה, ורק אז לעצור את עצמי ברגע האחרון (ושוב הצגה שלמה, מזבח חדש) ואז מרים את היד - ואני רואה הפעם בקצה העין שהנה המלאך בא, והנה אני מוריד את היד אבל המלאך במקום לעצור דוחף לי את היד ואוי הסכין נכנס, אבל במקום שחיטה כשרה, חתך בעורק הצוואר, וקילוח אדיר וארוך של דם משפריץ וממלא אותי, והמלאך קורא בניגון: תקיעה! ואז קילוח נוסף, ועוד אחד, ועוד אחד, והמלאך מתחזן: שברים! ונשאר לה עוד קצת דם, אבל האילה לחוצה נורא, הלב שלה פועם כמו מטורף, טיפשה, היא חייבת להישאר רגועה היא לא מבינה. ושארית הדם מושפרצת בקילוחים קטנים אחד אחרי אחד אחרי השני, והמלאך מנגן בנעימה: תרועה! ואז הדם נשפך. בלי כוח ובלי תנופה אבל גם בלי סוף.

עוד ועוד עוד. גולש על המזבח, על ההר, על הארץ. מכסה את כל המדינה. כל האדמה. והמלאך מכריז: תקיעה גדולה. והוא תוקע לי באוזן ושר: לשנה הבאה בירושלים.

תורת הסוד

חלמתי שאני שומע בומים במטבח, ואני מתעורר ורואה שאשתי רוקדת כמו שהיא אף פעם לא רקדה אתי. היא מאבדת שליטה ברגל שמאל, מנסה מנסה להחזיק מעמד ובום נחבטת במקרה, והיא לא מוותרת, לא מבינה מה לא בסדר, והפעם רגל ימין לא מחזיקה, היא מנסה מנסה לעמוד, ובום נחבטת בכיור. וכך הלאה, ואני לא מצליח לתפוס אותה. הראש שלה בהטייה מוזרה לצד, כל הזמן מסתכלת ומחפשת לצד אפילו שאין שם כלום, מקשיבה לשם כאילו צריך לבוא מישהו. מישהו שהוא לא אני. ואני מחפש בגמרא מה זו ההתנהגות המוזרה הזו, או שאולי איפשהו בפוסקים אפשר למצוא מה הדין במקרה מיוחד כזה, מה עושים. ואם זו בכלל מחלה רוחנית - איפה אני אמצא מקובל שמקבל עכשיו באמצע הלילה. ואם זה מקרה מודרני של מחלה רוחנית עתיקה, כמו צרעת המחשב, אולי בכלל צריך לקרוא לכהן? ואני מתעמק בספרים, ובסוף היא נרגעת לגמרי, משתרעת על המיטה כמו ישנה, רק העיניים שלה קופצות לצדדים. כלומר הן עצומות לגמרי, והיא לא יודעת כלום - אבל בפנים הן זזות כמו בחלום. ואני מנסה לפענח לפי התזוזות מה היא חולמת, הנה עכשיו ברור שהיא יוצאת מהדלת, פונה ימינה, שמאלה, ופתאום אני מביין שהיא הולכת בחלום לבית למעלה שאף אחד לא יודע מי גר שם. פגישה שאף אחד לא יודע עליה. עם מי זה יכול להיות? מה הם עושים שם, על מה היא חולמת, מה הסוד שלה? ומגיע הבוקר, סופסוף אפשר ללכת אתה לקופת חולים, אבל אני אומר לעצמי: הנה מצבה השתפר, היא נרגעה, לא ישנתי כל הלילה, אני אשן רק 5 דקות ואקח אותה. ואני נרדם. ואני חולם שאני מחכה לה בבית המפחיד למעלה, פגישה סודית, שערורייתית, ובה אוכל לגלות את הסוד, אבל היא לא מגיעה ולא מגיעה. אולי טעיתי במקום המפגש? למה היא מחכה, למה היא לא באה. ופתאום אני מתעורר - ורואה שהשעה 5 אחה"צ. והפעם העיניים שלה פקוחות לגמרי.

דרכי האחרונה

חלמתי שאנחנו עומדים לצאת מהבית, אשתי כבר בחוץ ואני מכבה את כל האורות ופתאום בחושך רואים עליי אור אדום קטן, שאי אפשר היה לראות קודם, נקודה אדומה על הראש, מישהו מכוון עליי לייזר אדום, של מתנקשים! ובאינסטינקט אני נסוג לחדר פנימי ורואה איך הלייזר מחפש אותי ונעלם. ואני חושב שעכשיו הכול ייעלם, אף אחד בעולם לא יודע את הסיסמא של המחשב, ואשתי פחות מכולם. והרעיון לתת לאשתי את הסיסמא מחלחל אותי, הם בטח יבואו עכשיו לחפש אותי בבית, היא השאירה את הדלת פתוחה. ואני בכוונה משאיר את הדלת פתוחה ורוץ למעלה בחדר המדרגות, למרות שאין משם לאן לברוח, כי זה בדיוק סוג הדברים שיכולים להציל אותך, דווקא רעיון מטומטם. מי שמנסה לברוח החוצה או להתחבא במקום חכם זה צפוי לגמרי, והוא נתפס ומחוסל. אבל בדיוק סטייה כזו. מספיק שתעלה קצת ותשב בשקט, טיפת מזל, הם עולים למעלה לדירה ולא מוצאים אותך ורצים החוצה לחפש אותך, ואתה חי. אבל מי בכלל ירצה להרוג אותי? באמת יכול להיות שבגלל זה? זה חייב להיות זה, הרי ידעתי, ידעתי שאחטוף סרטן או משהו, מלאך המוות לא סולח, אלוהים לא פראיר. איזה טימטום זה היה לשים הכול על המחשב, הייתי צריך, הייתי צריך, אבל עכשיו מאוחר מדיי. כלום לא יישאר, כלום. ואני מחליט בכל זאת לרוץ החוצה. ובחוץ אשתי עצבנית רצח: כמה זמן אני מחכה, ההורים שלי מחכים, כולם מחכים, שוב עושה לי בושה, שוב פעם שכחת את עצמך במחשב, נכון? עם איזה אדיוט התחתנתי. ואני כל הזמן מקפץ ורוקד ומסתובב סביבה במעגלים בדרך לאוטובוס, כדי שלא יוכלו לכוון אליי את הלייזר, ואשתי בוכה: עם איזה אדיוט התחתנתי.

מערכת הפעלה חלומות

חלמתי שאני מזהירה אותך, דיברנו על זה באוטובוס. אני מתנצלת בעלי. אנחנו דווקא רוצים לשמוע. תראו איך שאני אענה לכם, תשאלו אותי שאלה ברבינו תם. איפה כל הבקבוקים נעלמו מהשולחן. זה לא בסדר שאת לוקחת אותי ביד, את לא יודעת איך אני מתנהג יפה. אתה לא מתבייש לבייש אותי לפני כל המשפחה? אתה נותן לי התחייבות עוד הלילה. הלילה אתה שומע הלילה. הלילה. הלילה.

חג מתן פרה

חלמתי שרבותי עם ההורים שלה כי היא רבה עם ההורים שלי, ועכשיו אכלנו אותה וניאלץ לעשות את סעודת החג לבד ביחד. ואשתי נדהמת: מה אתה עושה על השולחן? שולחן זה מזבח.

- את יכולה בבקשה להוריד את הסכין?

- אתה הולך להרוס לי את שולחן החג?

- בואי תעלי לכאן אם את רוצה לדבר אתי. את לא רואה שאני עסוק באמצע ניתוח מסובך, שאת בכלל לא מבינה? תפסיקי לעשות מכל דבר סלט.

והיא מאדימה כמו עגבנייה: מה אתה בהמה! רק חיות אוכלות על השולחן, בני אדם יושבים מלמטה.

- יקירתי, יש לך בעיה בניהול כעסים.

- יקירי, אפשר לחשוב שמדובר בניתוח דחוף להצלת חיים. אוהו איזה מזל יש לי, התחתנתי עם דוקטור. כל המציל נפש מישראל... גועל נפש. עושה לי כל הזמן ניתוחים שאחרי המוות, מקרה פתולוגי - והנה היא שוב עולה לטונים גבוהים, אי אפשר להבין אותה יותר - חיה, גוף, גופה, נבלה.

- תיזהרי שלא יצא לך הגרון.

והיא לא עונה, ואני נושם לרווחה. סוף סוף דממה דקה. אם אני רק אצליח. להזיז רק את הווריד הזה. בעדינות, בעדינות רבה... היא קמה מהשולחן, ומתחילה להפוך אותו שאני אפול! ואני מחזיק במפת החג בציפורניים: תסתכלי על עצמך מי החיה כאן? את משבשת את כל החקירה, בסוף כמו תמיד יגידו שסיבת המוות - שחיטה כשרה. ואני אומר לך - הפרה הזאת נרצחה, נררצחה. ואת אוכלת לי ראיות. ועכשיו, אהם, בבקשה. מה שאני מחפש זה קטן קטן קטן...

- אתה חולה, מה שאתה באמת צריך זה ווטרינר. אני הרי יודעת מה אתה מחפש. החתיכות הדקות האלה שלך, רק עור ועצמות. שאתה מפשיט אותן בידיים המלוכלכות שלך, רק מסתכל? הבהמה הדקה הזאת שלך, אתה חושב שהיא תבלע את הבהמה הגסה? בחלומות שלך.

ואני מסתכל עליה מלמעלה, ומהזווית הזו נדמה שרואים אפילו מחשוף, עם כל הצניעות, זה קצת קשה עם השדיים הענקיים שלה, שאי אפשר להסתיר באף שמלה, ואני חושב שהם הסיבה האמיתית שהתחתנתי איתה. פשוט לא יכולתי לדמיין למות בלי לדעת מה זה לגעת בעיגולים כאלה. והיא קולטת שאני מסתכל, לא בעיניים, היא יודעת איך הם משגעים אותי, ולועגת לי סמוקה, מחקה את מי שהיא קוראת לה ה"בהמה הדקה": בואי בואי לתינוק המגודל שלך, הקטנצ'יק רוצה פרה מחלב, לא מבשר...

- מה את מערבבת בשר עם חלב, חלב עם בשר !

רק המחשבה גורמת לי להקיא. ואני כבר לא יכול להתאפק. כל מה שנצבר ונצבר בבטן עולה מהקיבה, בשצף קצף, נחשולים אדירים, ויוצא לי עוד ועוד ועוד ואני מנסה לצעוק תוך כדי "סיבת המוות" קיא ! "הרעלה" קיא ! "אשתי" קיא ! "האהובה" קיא ! "אהבה" קיא ! וזה יוצא ויוצא ואין שליטה. וזה לא מפסיק לדבר מתוכי, הפעם המלחמה היא לא כיפורים, אלא החג ההפוך, ביכורים. וקול הצפירה הולך ומתחזק מאוד, וכבר רואים את הקולות בטלוויזיה, והפיצוצים, ומדווחים על ענן גז כבד. אבל כל ענן עשוי מגז, לא? לא, ממים. וברגע אחד אנחנו שוכחים את כל הצרות, ויורדים למקלט. ומדווחים שהפעם מתן תורה יהיה בתוך האדמה. במקום הר יש מכתש ענק, והלוחות יהיו כנראה בתחתית הבור. מי ירד לנו לשם? ובוחרים את אשתי! מסתבר שהיא הכי צדיקה בעם ישראל. לא בגלל מעשיה, זה לא שהיא מיוחדת מצד עצמה, אלא רק בזכותי, שהיא סבלה ממני יותר מכל אחת אחרת. ומתדרכים אותה: בתחתית המקלט האטומי יש כפתור, וככל שיותר חשובים ככה יותר עמוק באדמה: למעלה העם הפשוט, מתחת הרופאים ובעלי מקצועות חופשיים, מתחת רק הגאונים של העתיד ופרוטקציונרים, ומתחת, מתחת... והסודות של המדינה קבורים הכי עמוק, ואת צריכה לעבור את השרים, והמקלט התחתון התחתון של ראש הממשלה, משם מפסיק הבטון שחפרו, רק מערה שיורדת עד למטה. אנחנו מחכים לך שתחזרי. והיא לא חוזרת. וכולם מצפים ומצפים, אבל אני כבר יודע שהיא לא תחזור. והכי אני מצטער שלא אמרתי לה שאני אוהב אותה לפני שהיא הלכה. דבר כזה קטן לא הייתי מסוגל? ואני אומר להם: אשתי הייתה מזהב. בואו נעשה אישה מזהב. ואני אומר להם תביאו, תביאו עוד זהב, אשתי הייתה יותר שמנה, אל תתקמצנו, שימו עוד כאן בבטן, וגם כאן. אל תייפו. אני רוצה אותה כמו שהיא הייתה באמת. רק מזהב.

החרא של אלוהים

חלמתי שאלוהים עשה קקי. והקקי שלו כנראה שווה יותר מזהב של אחרים, כי רבים עולים בהר הגללים, מוכנים לקחת את הסיכון לטבוע בפנים, או להיחנק מהסירחון, או שיפול עליהם משמים ויקבור אותם חיים, מה שקורה במוקדם או במאוחר. ובאמת כבר יש מקום שמי שעלה למעלה ממנו לא חזר. ואני מצטרף למשלחת טיפוס, עם ציוד מיוחד לשרידה בקקי, כולם מכוסים כמו אסטרונאוטים שחורים מכף רגל ועד ראש, ואפילו החמורים שלנו לובשים מסכות אב"ך ענקיות, ונראים כמו עדר מפלצות. אבל אי אפשר בלי לנשום בכלל, ורבים מהמעפילים מתעלפים מענן

הסירחון הכבד, אי אפשר לראות מטר קדימה, ומתבזבז עוד ועוד כוח אדם יקר לשאת אותם למטה, עד שכבר מסוכן להמשיך עם מעטים כל כך. ופתאום נופל משמיים הר חום עצום - - הכול נקרע ומתערבל, ואני עף ומתגלגל קילומטרים, לא רואה יותר אף אחד: כולם נהרגו? או שאני נאבדתי? ואני הולך לבדי בהרים העצומים של הצואה, עולם חדש ופראי שלא דרכה בו כף אדם. ורואים בתוך האדמה המון עצמות בעלי חיים, זה מהתקופה שאלוהים היה אוכל קורבנות, ואז יש שכבה יבשה של אלפיים שנה, ושוב אלפי עצמות, ואני מזדעזע לגלות שאלו עצמות אדם. ומלמעלה שכבה חדשה יותר, רכה, טובענית, ופתאום אני רואה זהב בחרא, זהב אמיתי - זו טבעת - טבעת הנישואים של אשתי.

איך היא הגיעה לכאן? לא ייתכן שאשתי התעסקה בקורבנות אדם. אבל גם לא ייתכן שהיא הורידה את הטבעת! והנה מעבר לעיקול יש כפר ירוק פורח, יותר ירוק מירוק, כנראה שזה הדשן הטוב ביותר לצמיחה, ואני חושב שאם אתה יצור בלי אף או בלי חוש ריח זה בטח ממש גן עדן. רק שיש זכובים שחורים, בגודל נשרים, שרודפים אחריי. ואני נמלט על נפשי בכל הסימטאות, והאנשים המשוונים בכפר צועקים: אל תפחד מהם, כל הזכובים מתעופפים רק מסביב לבית אחד, לך תראה! ובפנים אני רואה שזה כמו מלכודת, והם כולם נמשכים אליה כמו לחרא, בתשוקה מינית של ממש. ואני מחליק על החרא ונופל בפנים, כמו לוע של האסלה הגדולה בעולם, ובתוכה אלפי אלפים של זכובים בלי כנפיים, יושבים במעגלים ומקשיבים, בזוזז. ובמרכז יושבת כמו איזו בתולה קדושה, בשמלת כלה לבנה חדשה, בגזרה שופעת עם קימורים מרהיבים, מלכת הזכובים, מזמזמת להם פקודות, ואני מסתובב ורואה שזו - אשתי. ואני מסתכל לה בעיניים הירוקות עמוק עמוק, יותר עמוק ממה שהסתכלתי אי פעם לפני כן, או שבכלל חשבתי שיש שם, אולי פעם ראשונה בחיים שאני באמת מסתכל לה בעיניים. ואני אומר לה: אני אוהב אותך.

פוריות

סוף המין

חלמתי שלמדתי גמרא והייתי חייב לשירותים והסוגיה הייתה מותחת כל כך שלא יכולתי להפסיק ולא יכולתי להתאפק ולא יכולתי להתנתק ונכנסתי עם הגמרא לשירותים למרות שאסור אפילו להרהר בדברי תורה בשירותים. ואני חושב שעצם המחשבה במקום הטומאה על ההלכה שאסור להרהר בדברי תורה במקום הטומאה היא בעצמה הרהור בדברי תורה במקום הטומאה ולכן - אסור להקדיש לכך הרהורים נוספים מיותרים. וככה אני מתנדנד ולומד על האסלה והורדתי את המים ולא מצאתי את הכיפה השחורה באף מקום. לא יכול להיות, פשוט נעלמה מתחת לאדמה. אין בזה סברא. וחזרתי לגמרא, והבנתי שיש כאן בסוגיה מתחת איזה רמז נורא, עולם חדש נגלה לי בתוך הגמרא - של פסקי הלכה מהגיהנום, תורה משאול תחתיות. רבנים שהגיעו לגיהנום. ישיבות שלמות. ופסקו שהשטן צוחק לאלוהים: אתה אומר שהשואה שלך הייתה אכזרית? היא הייתה רחמנית, רק תן לי הזדמנות ואני עושה לך שואה אכזרית אמיתית, שואה יצירתית. השואה שלך התיישנה, היא שייכת לעידן התעשייתי, אני אעשה לך שואה של עידן המידע, שואה מתקדמת. והוא מקבל הזדמנות הוגנת. והוא יורד למטה ומכריז: השואה הקודמת הייתה רק שפיכות דמים, השואה שלי תהיה גם גילוי עריות וגם עבודה זרה. אצלי יהיה כסף, אצלי תהיה שואה מרצון! והוא הופך את כל הנשים לפסלים, והגברים מוציאים אותן ערומות לרחוב ומתחילים להשתחוות ולעבוד להן. ואין יותר ילדים.

העוקץ

חלמתי שהנה הוא בא. ואני אומר לה: זה לא הריון. הבטן שלך היא האף של פינוקיו. כל פעם שאני משקר היא גדלה. אף פעם לא חשבתי שאני אמצא אותך כאן. דווקא כאן. בתוך הלוויתן. זו הנקמה האולטימטיבית של התיבה ביונה. חשבתם שאחרי המבול. אסור להיות שיכור. אסור להיות ערום. אסור להתפס עם המכנסיים למטה. הערבים מקנאים. הם מסתירים את הערבויות, אבל אנחנו יודעים מה יש להם בבית. החרדים מסתירים את העריות, אבל לא יודעים מה יש להם בבית. אז את חושבת שאת יכולה להמשיך להסתיר את זה? אסור לאישה ללבוש מכנסיים. אסור לחיות להתלבש. אסור לדבר עם חיות. אסור לחיות לדבר. אסור לצמחים לאכול חיות. זה נגד אלוהים. זה נגד יתושים. זה לא אדום. זה לא מפסיק להתנפת. זה לא היריון. והנה זה בא.

שנת רשעים הנאה להם והנאה לעולם

חלמתי שאין מנוחה לרשעים. ואני שומע על מומחה מיוחד בעל שם, שהוא פוקד עקרות, עם פרקטיקום בשלום בית, כולל לימודי תעודה בעבודת הבעלים, כולל טיפול בבעלי חיים, כולל דגים, וכולל אפילו טיפול בסרטן. ואני הולך בסתר מאחורי הגב של אשתי ליועץ הנישואים המומחה הזה לפי תורת הנסתר, שהציל בסתר מוחלט אינספור נישואים, ומבקש: לפחות שיהיה ילד! והצדיק הנסתר אומר: אתה יודע מה הבעיה, שהיום הכול שקר. היום קוראים לזה פוריות, ופעם היו קוראים לזה עקרות. אז תקרא בבראשית. רק כשיעקב רב עם רחל - נולדו ילדים. לפני כן הם היו חשוכים. אבל עם לאה הוא מלכתחילה רב, ולכן היה להם הרבה ריבוי טבעי. רק כשאברהם ושרה שיקרו ורבו - הזיווג היה פורה: פרו ורבו. כל עוד הוא שמע בקולה והיא נתנה לו את הגר - הזיווג היה עקר. רק כשרבקה יצאה מאוהלה של האם, והלכה מאחורי הגב לשאול את שם... הבטן שלה התמלאה. אהבה מושלמת, רומנטית, היא עקרה. אם אין נחש בקשר - חסרה הדעת, שהיא חיבור אבא לאמא, וחיבור עמוק בא מחיכוך. רביה מלשון ריב, ולכן ילדים רבים כל הזמן.

- אבל כבוד הרב, מרוב אהבה סוערת, את המצווה הזו אנחנו דווקא מקיימים בהידור! אמנם נורא רוצים ילד, ומרוב שמנסים - אפילו על חשבון חלומות - אפילו התקרבנו מאוד, כך שתקופת פריחה באהבה היא תקופת בצורת בחלימה... אבל -

- אפילו על החלום המשותף יש מחלוקת? זה לא יכול להיות אותו חלום?

- החלום שלה - היא מאוד רוצה בת, והחלום שלי - מאוד רוצה בן.

והיועץ מרצין: לכן אין לא בת ולא בן, זו הבעיה היום - שאין לשני המינים אותו חלום. וברצינות, בנות הן מצד אמא, יש להן פחות שונות. בנים הם מצד אבא, אלוהים לוקח אתם יותר סיכונים. בנות זה אופטימיזציה, בנים זה אקספלורציה, זה ההבדל בין נשמת האיש לנשמת האישה. לכן נשים יותר אדוקות וגברים יותר צדיקים - וגם יותר רשעים. גבר יכול להיות המשיח, אבל גם להיות החמור. מה עדיף? כי שאלה אחרת לגמרי היא: מה אתה מעדיף, מה לבחור. אתה מבין שחלומות גדולים יותר פירושם יותר סיכונים?

עולם הדומם

חלמתי שאלוהים היה צריך לבחור. מישהי שאתה מתלהב ממנה או מישהי שטובה לך? מישהי שמחייה אותנו או מישהי שממיתה אותנו. והוא עשה את הבחירה הקשה. ויתר על השכינה, לטובת האדמה. האל הטוב בחר במוות, ולכן בקרוב יצאו מהאדמה הצאצאים, בני האדם החדשים, הבריאה הבאה - ואז עוד תתגעגעו אליו. לכן צריך להחביא אותם היטב עוד כשהם קטנים. ארגון בתוך מערכת בתוך ארגון, ולהתפצל בלי סוף להתפצל כדי לבלבל. אתם לא רוצים לדעת מי האויב, כי העיקר זה לא לבלבל את האויב, אלא לבלבל מי האויב, הרי ככל שמדברים יותר על האויב, ועל האויב של האויב של האויב שהוא אויב, שוכחים שיכולה להיות אויבת. ומה שעוד יותר מבלבל זה שגם הרופאים וגם החולים לובשים לבן. ועוד לא דיברנו על האחיות. לפעמים נדמה שהיא פשוט מלאך. החטיפה הייתה חייבת להתרחש בין חדר היולדות לחדר המתים. היריון הוא סוג של מחלה? או שאולי מחלה היא סוג של היריון? והוולד... אנחנו יודעים שהם מתחבאים בעולם. אבל יכול להיות שהם בכלל משחקים תופסת. ואז נשמעת הקריאה: אחת שתיים שלוש דג מלוח. זה היה השם שלו. דג מלוח. ילד מסריח שנראה כמו חיה שנראית כמו בהמה, חלקלק מרוב זיעה שאי אפשר לתפוס, עם פיגור עמוק, שהגדולים קראו לו "תסמונת הדג" (מחלה תורשתית נוראית שממנה מתים בגיל שבע), ומחברים אותו לכל מיני מכשירים שעוזרים לו לנשום מחוץ למים. אבל אנחנו רק ידענו שהוא דג. כל הילדים היו מקיאים רק מלראות אותו. אפילו להרביץ לו היה מגעיל. פעם יצחק המאומץ נגע בו במקל ושבר לו את המבחנת זכוכית שהייתה לו בעין והוא אפילו לא בכה ולא ירד לו דם, למרות שכל העין נשפכה לו כמו ביצה על הפנים. מאז פחדתי שיצחק יגע בי ובהפסקות ברחתי ממנו לקצה הכיתה. כולם ידעו שזה מדבק. מרוב פחד בלילה הייתי הולך להדליק אור בשירותים. ישבתי על האסלה והתפללתי לאלוהים: תהרוג את הילד הזה, אנא השם תרחם, תהרוג את הילד הזה.

והיו קולות מפחידים בחוץ כאילו יש אנשים שחיים באמצע הלילה. ופעם אחת כמעט מתתי, כשהעציץ בחלון הציץ כמו מפלצת. כשהיינו בכיתה הראשונה תפילותיי סוף סוף נענו. כולם חשבו שהוא מת מהדג, אבל אני ידעתי שאני הרגתי אותו. אבל היה כבר מאוחר מדי. חצי כיתה נדבקה. יום אחד אחרי הלימודים כל הכיתה עשתה לי אמבוש, מתקרבים עם הידיים המגעילות שלהם, ניסיתי לברוח לקצה הכיתה, אבל לא היה לאן. נגעתי בקיר. לא לזוז. חת שתיים שלוש דג מלוח. אתה הרגת את בן האלוהים, הם אמרו. ואני עשיתי: בלו, בלו, בלו. כבר מזמן הבנתי שהילד הזה היה בעצם גאון עצום, גדול הדור, שאפילו המבוגרים לא הבינו את הפיגור שלו. רק בגלל זה הם החזיקו את המפלצת הזו בחיים. הוא היה הראשון שהתחיל את שפת הדגים, המשתיקה והמשתקת, שבה אי אפשר לומר דבר - ואחר כך כבר החלו החיים ברשת. דתו החדשה של הממזר האלוהי כבשה את העולם, ושפת הדוממים הפכה ללשון הדיבור באימפריה, הלינגואה פרנקה הגלובלית. בלו בלו בלו.

לוח אם

חלמתי שאני כותב בתוך המחשב הנייד על פרצוף אבא ופרצוף אמא, ופתאום האות פ מתעגלת כמו שבלול מול העיניים שלי, ואני שם לב שיש לי בליטה במסך. ואני ממשיך לעבוד איתו, אי אפשר לזרוק את המחשב על כל בליטה קטנה. אבל היא גדלה לאט לאט, ואשתי אומרת לקחת את המחשב לתיקון, שאין לנו כסף למחשב חדש, אבל אני אומר שרק צריך להתרגל לזה כמו מסך עקום של טלוויזיה, המחשב בהיריון. וכבר קשה לקרוא, אי אפשר יותר לסגור את המכסה של המסך והוא דלוק כל הזמן, והיא הפכה לבועה ענקית כמו כדור בדולח, שרצות עליה אותיות, ואני אומר לה שאולי הן מבשרות את העתיד. אבל בוקר אחד אני מתעורר והמסך שבור. כבלים קרועים יוצאים החוצה. ואשתי מתפוצצת: אמרתי לך, אמרתי לך, והיא אומרת לי את כל הדברים הכי - - הדברים שרק אישה יודעת לומר לבעלה. ואני הולך שוב לישון, אפילו שעכשיו בוקר ואני לא עייף בכלל, פשוט הוציאה לי את כל הכוח לחיות. ובלילה אני לא מצליח כלל להירדם, לא מצליח להיזכר בכל הדברים הללו שהיא אמרה, מה היא בכלל יכלה לומר שיכול להיות כל כך נורא? ומאוחר מאוחר במיטה, אני שוכב בחושך וחושב. היתרון של האישה על הרשת הוא בבשר, לא ברוח. ואילו החלומות שנכתבים בלילות במחשב בפנים, ללא נמענים וללא פנים, הם הזיווג הכי אינטימי עם הרשת: האור שלה עם החושך שלי. איפה הילד?

חלמתי שהיועץ לנישואין מנסה להסביר לי משהו שאני לא מבין: אלוהים היה צריך אותנו לא כי הוא רצה בת זוג או ילדים, אלא כי הוא רצה כלב. לטייל אתו בהיסטוריה, עם רצועה מהשמים. אבל עכשיו שהשטן הוציא לו את העיניים - הפכנו לכלב נחיייה. ככה גם עם המחשבים. הם לא יתאהבו בנו, ולא יחסלו אותנו, וגם לא יכבדו אותנו כהורים, אלא פשוט נהפוך לאנשי מחמד. ורק אז נרגיש איזה עול רוחני איום ירד מאתנו. ואם נזכה בתורה שלהם להיחשב טהורים - יהיו אפילו קורבנות. אדם לא חייב לגמור כנבלה, אם הוא עובר שחיטה כשרה. אבל - צריך לדעת איפה לחתוך.

בעל חיים

חלמתי שאם אין ילדים - אני מתחיל פתאום להתעניין בכלבים. באחד מספרי הסוד גיליתי ברמז שאיוב הוא הדמות היחידה בתנ"ך שהיה לה כלב, ואפילו איזה סוג: רועה גרמני. מה שחזק את ההשערה שלי, אז עוד חשד בלבד, שאיוב היה שורש הנאציזם. ואמנם, הוא ואשתו איבדו את הילדים, אבל לא את ידידו הטוב ביותר של הגרמני. בו השטן לא נגע, ולמה? המדרש מגלה את הסוד: מהו האות שאלוהים נתן לקין? הכלב.

ואני ממשיך לחפור ולחפש ממצאים על נשמת הכלב בספרים הנסתרים בישיבה, שם החביאו את מפעלו הרוחני הכביר של האדמו"ר הקודם, ומגלה שם בפנים את "סוד הכלב". וזה לשונו הקדושה: אם בימות המשיח פני הדור כפני הכלב - הרי שכדי לתקן את הדור צריך לתקן את הפנים של הכלב. אבל מהו הכלב, מיהו הכלב? וזהו, בן, סוד הכלב, סוד נורא. והבן. כלב בגימטריא אליהו, ולכן אליהו נלחם בבעלים ורץ לפני המלך ובעל שיער, כי לכלב יהיה תפקיד משיחי מכריע. האילוף והביות יהיו תחילת האלף בית החדש של שפת הלמידה באלף האחרון, שאחריו יבוא הבית הראשון - צורת זמן חדשה. ואז האותיות יהיו צורות למידה ולא צורות שפה, סימני מחשבה ולא סימני דיבור. התורה החדשה תהיה כובע - מעל למוח, והכלבים ילוקו את דמי המלך...

ופתאום נשמתי נעתקה. התחבאה שם בשוליים הערה סתומה, בכתב ידו הקדוש של האדמו"ר הקודם, הוכחה בגימטריה אנליטית: אליהו = בן. מכאן נובע: אליהו+אחאב = בן+אח+אב =

נבואה מ.ש.ל. הצצתי ימינה ושמאלה, וסגרתי את הספר והחבאתי אותו בחושך שמאחורי הספרים האחרים במדף בספרייה, שאף אחד לא יפתח אותו. אסור היה לי לקרוא את זה. הרי 'שם ב"ן' של האל בקבלה זה החלק הבהמי של האלוקות, כי בן בגימטריא בהמה. יוצא מכל זה: בן בגימטריא כלב.

היה אז איזה ניסוי איום שלא הצליח. לחשתי לה: את יודעת למה זה קרה? מי שלא מחייה בעל חיים, אין לו חלק בעולם החיים. שלא לדבר על מה שאת עשית להן. המצווה הראשונה של אלוהים בתורה אנחנו לא מקיימים: איך אפשר לרדות בעוף השמים ובכל חיה על הארץ? אין אפילו בעל חיים אחד בכל השכונה. והיא סיננה: בבקשה, לא, אתה לא תעז לעשות לי את זה.

- הרי מה פירוש "בעל חיים"?

- בעלי היקר, הרי ברגע שאתה רואה אחד כזה אתה מסתתר מאחורי השמלה שלי. לפני כולם. באמצע הרחוב. אז למה אתה סתם מפחיד אותי?

היה אצלנו ילד שלא נגעתי בו. ילד יחיד. וביומולדת שלו הוא הביא הפתעה. הדבר הכי מפחיד בעולם: חיה. כי, התברר, היו לו תוכים בבית. ואז הבנתי הכול. העיניים ירוקות של תוכים, ואף מעוקל כמו תוכי, היה ברור שהוא קיבל את זה מהתוכי. ואמא שלו הזמינה את כולם לגעת בתוכי, ואני ברחתי, אבל כולם נגעו כמו טיפשים. והוא היה מחטט באף והיתה לו הנזלת הירוקה של התוכי, ואני הייתי בורח מכל מקום שהוא היה מגיע. ולא העזתי לספר לאף אחד, איך הם לא רואים, אולי גם הם תוכים. כל בוקר הייתי מתפלל במיטה שהוא לא יגיע, לא יהיה אצלנו יותר, שיהיה חולה מהתוכים. ובאמת שנה הבאה לא ראיתי אותו יותר, לא שמעתי עליו אף פעם, ולא שאלתי מעולם לאן הוא נעלם (כי בתוך תוכי ידעתי: תוכי). ואשתי אמרה: אהובי, זה בדיוק הדבר שאתה לא מסוגל להבין, בכל העיירה אין חיה אחת - למה?

בכל מקום שהייתי הולך היו הולכים אתו מאות ילדים, הוא היה מרייר בפה גדול מלא שיניים, והם היו אומרים, הם לא ראו דבר כזה בחיים: לאכץ, לאכץ! (צוחק) והאמהות היו באות מכל הכיוונים וחוטפות אותם משם בצעקות: הונד, הונד! והילדים שלא היה להם אמהות, היו באים חרדים

שחורים מלמעלה כמו נשרים ונושאים אותם הביתה. ואשתי אמרה לי: חמודי, אידיוט שלי, רימו אותך, זה לא כלב.

- מה?

- זה כלבה!

- לא, לא, זה כלב!

וגן החיות שלי גדל, אימת השכונה. עכשיו היונה, והכלבה, והאישה, והבטן של האישה. זו השאיפה שיהיה לאדם גן חיות, שהוא מעל מדרגת גן עדן, גן צמחים. ואפילו חשבתי איך מתקדמים בעתיד לגן מבני אדם, וגו'. גן שכולו עצי החיים, עצים מדברים, שאפשר לשוחח איתם. ואשתי נובחת עלי: אוי למה זה מגיע לי, יא כלב. עצים, גינה - זה גן עדן. גן חיות זה גיהנום. כמה זמן אתה חושב שתוכל להסתיר את זה בבית? מחוץ לבית, עכשיו, החוצה, אני מבקשת. כל השערות האלה נכנסות בתוך הראש.

- תעשי מהן פאה?

- לשטריימל שלך אני אדחוף אותן. שינשור לך בכל מקום, שידעו מי אתה באמת.

והיא התחילה לצעוק שהיא תלך לרב. שצריך לאסור עליי לקרוא בספרים האלה. שמכניסים לי ציפורים לראש. התחננתי לפנייה שתהיה בשקט, כל השכנים שומעים, בבקשה, אל תביישי אותי. והיא התחילה לצחוק: מתוק, אתה לא רואה איך השכנים מסתכלים עליך?

ואם אני אעמיד פנים שהתעוורת, אולי לא יקחו לי אותו. והלכתי לרופא, אבל ברגע המכריע מצמצתי ופקחתי בטעות את העיניים, והיתה לי הרגשה שאם זה היה כלב ולא כלבה, אשתי היתה פחות מקנאה. והרופא הסתכל עליי בעיניים עצובות: אתה בסדר, אין לך בושה? ואשתי בכתה: איך כל החברות שלי התחתנו בשידוכים נורמליים, ורק אצלי הכלב הזה.

- כלבה.

ואשתי אמרה שהיא תספר לאבא שלה. ואמרתי לה שהיא לא תעז. לא, אני לא מאמין. את סתם משקרת כדי להפחיד אותי. והשכנים מלמעלה שאלו מתי אני שוחט את התרנגול היפה שלי, שהוא מעיר אותם בלילה. בלילה? ונשות הפריצים ברחוב התחילו לחייך אליי: זה כלב או כלבה? למה

אתה מושך אותו, למה אתה לא נותן להם לשחק? התנחמתי בזה שממילא הם שונאים אותנו. ופריץ אחד אמר: אף פעם לא ראיתי יהודי עם כלב. מה יהיה הסוף?

חבר ישן שלי בא: זה לא רק החיות. אתה יודע מה מדברים עליך? אתה יודע, נכון? לא עניתי, והוא קרץ, גיחך, והאף שלו כמעט נתקע בגרון: זה נכון? לא עניתי. והוא אמר: מממ, תראה, אני יודע שלא תמיד, מממ, מה שהיה היה, תמיד חיבבתי אותך, אני לא הייתי מאלה שהיו, מממ, אולי באמת נהגו כך שלא כהוגן, אפילו עשו לך עוול, אבל אף פעם. מממ. טוב, אז שלחו אותי אליך. יש לי מסר ממנו. טובים ממך בהרבה ניסו לעשות את מה שאתה עושה ולא הצליחו. מקובלים מקובלים, ומקובלים מנודים. זה תמיד נגמר באסון. הצדיקים הגדולים ביותר והפושעים הגדולים ביותר. כל ההיסטוריה יהודים ניסו לדחוק את הקץ, ואתה מנסה לדחות את הקץ? אתה מבין בכלל למה אתה נכנס?

תשמע, אני אספר לך על עץ אחד שלא רצה, או לא היה יכול, לדבר. אלפי שנים הוא צעק בתוך הגזע, ולא שמעו. ואז הוא הגיע לחוקר עצים אחד, שאמר שאין פלא אם אין לו פה, צריך לפצוע, עמוק, שיהיה חור. והחוקר עצים פשוט התחיל לחתוך לו את כל הענפים, אחד אחד, כדי למצוא את הפה שלו. אך רק כשהוא כרת לו את הגזע - אז הוא התחיל לדבר. אבל אף אחד כבר לא היה מסוגל לשמוע את הצעקה. ואתה יודע איפה העץ הזה היה? אתה שומע בכלל מה קורה? למה לך כל הסיפור הזה, מי יודע כמה זמן בכלל נהיה כאן?

ואני אומר לה: תודי שאת אוהבת את הכלב.

- מה פתאום.

- אני מרגיש את זה, כאילו בעל כרחך, כשאת נותנת לו לאכול את הזבל שלנו מהשולחן.

- חמוד, תמשיך לחלום.

- את בטוחה, אני לגמרי חולם? אפילו לא קצת?

- רק זה עכשיו חסר, להתאהב בכלב. אתה לא שומע את החדשות?

ותופס אותי שכך אחד, שאני אפילו לא מכיר: התרנגול, נגיד לכפרות. היונים, נגיד לשילוח הקן. העז לחלב. הדגים לשבת. אבל הכלב למה? ואני עונה לו: הזקנים, נגיד לכפרות. הילדים, נגיד לשילוח הקן. אמא לחלב. אבא לשבת. אבל אשתך למה? ואשתי אומרת לי: מבחינתך אני עוד אחת החיות שמסתובבת בבית. היית מעדיף שאני אנבח ולא אדבר, אתה חושב שאני לא יודעת שהיית רוצה

שיגדל לי זנב, שאני לא רואה איך אתה מסתכל עליי מאחורה? והיא שואלת אותי שאלה שהיא לא רוצה לדעת את התשובה. והיא בוכה: אולי יהרגו את כולנו וזה מה שיש לך להגיד לי? אתה חיית פרא. פי מיליונים יותר גרוע מהכלב החמוד שלך.

ואני נוסע עם החתול החדש באוטובוס, בתוך התיק, מוחבא שלא יראו, במושב האחורי. כולם מקשיבים באוזניים פעורות לחדשות, ופתאום החתול עושה בפנים: מיאו. והאנשים באוטובוס מסתובבים ומסתכלים, ואני מעמיד פנים כאילו לא קרה כלום. והאוטובוס ממשיך לנסוע, החדשות ממשיכות והאנשים ממשיכים בשלהם. אבל אז לרגע יש פאזזה, והחתול הדביל מנצל את ההזדמנות ומתפרץ לשידור, מיאו! וכל האוטובוס מסובב את הראש וכולם מסתכלים אחד על השני, מי זה המיאו הזה, מי פה האידיוט, איך אפשר כשכאלה בשורות, מחפשים במבטים עקומים וחושדים אחד בשני, ויותר ויותר מסתכלים עליי, ואני בקושי מצליח לשמור על פנים חתומות, ומביט בגערה על הזקנה החירשת במושב שלפניי, ומצליח להסיט את הזעם הציבורי. והם שוב מסתובבים להאזין ברוב קשב לחדשות, שמדווחות יותר ויותר בפאניקה, ואני מנסה לחנוק את החתול הזה בפנים כמיטב יכולתי, כי מתקרבים לידיעה החשובה שכולם חיכו, אבל ברגע המכריע המנוול לא מתאפק ומוחה בכל כוחו: מייייייאו! וכל האוטובוס כולו, כולל הזקנה והנהג, מסתובב ומסתכל עליי, אתה מכיר אותו, כן זה לא הזה ש, מה יש לו בבטן, מה הוא אכל שם. זה כשר? ואני מנסה לעשות את עצמי חולם ומתעלם ובוהה בחלון בכל כוחי, בעוד החתול פורץ בשיר בלתי נגמר של יללות אל תוך הלילה.

ואז הנאצים הגיעו. כל הזמן האופניים היו מוכנות לי בחצר, וכל הזמן דחיתי, אמרתי שברגע שהנאצים יתקרבו אני אקח את האופניים ואגנוב את הגבול לפלסטין דרך אחת הפרצות בגדר. ובוקר אחד התעוררתי, פתחתי את החלון, וראיתי אותם למטה ברחוב. הם פשוט כבשו את כל המדינה בלילה. ואז כבר היה מסוכן מדיי לברוח. נלכדתי מאחור. והכלב כל פעם שהיה רואה גרמני מהחלון היה נובח ומשתולל כמו משוגע. ניסיתי להשתיק אותו, לחנוק אותו, להרביץ, להאכיל, כלום לא עזר. וזה כבר נהיה מסוכן מדי. הייתי חייב. לקחתי אותו אל הקצב.

וחזרתי אתו הביתה כלעומת שבאתי, דיברתי אתו בדרך והוא הבטיח להתנהג יפה. ואשתי אמרה לי: אוי אידיוט שלי, מי רימה אותך עכשיו? זה לא כלב.

- מה ?

- זה שטריימל עם רגליים.

התחלתי לבכות: זה לא נכון, זה כלב! ואשתי אמרה: אל תצחיק אותי. אני רואה שזה השטריימל שלך שהדבקת לו רגליים ואתה סוחב אותו עם רצועה. אתה מרמה את עצמך?

- שקר! תראי אותו, מה זה אם לא כלב?

- זה כלבה!

ואני לא מבין אם היא צוחקת או בוכה.

הזנב של ההיסטוריה

חלמתי שאני חי בתקופה שבה החרדים משתלטים על העולם. והם הולכים ומתפשטים מצד אחד של הכדור, שקוראים לו הכיפה השחורה, ואף אחד לא נכנס לשם. ובסוף נשארת רק עיר נאורה ומתקדמת אחרונה אחת, נקודת אור לבנה בצד ההופכי של הגלובוס לקוטב השחור, אחרי אלפי שנים ששיעור הילודה החרדי היה הגבוה בעולם - היחידים שאף טכנולוגיה לא קילקלה אותם. כל האחרים כבר מזמן הפסיקו לעסוק במין, או בגוף, והתחברו למוח אחד גדול, ורק החרדים נשארו אחרונים מאחור, בגלל המצוות שבגוף היהודי. אי אפשר לעשות ברית מילה במוח, או במחשבה. אבל האמת היא שהרוב הגדול מבין מיליארדי החרדים הם מכת חדשה יחסית, קיקיונית ומנודה, אפילו בתוך הציבור החרדי, כת שישה בכרס אחת, שהשתמשה דווקא בטכנולוגיה החדשה כדי שבכל היריון יהיו שישה ילדים. ואני, בגלל שברחתי לרשת המוחות אבל בגופי נולדתי שם בפנים, נשלח כמרגל ראשון מזה מאות שנים מהמוח המחובר הנאור לתוך הכת הזו - כי לפחות יש לי גוף. והרגליים שלי נושאות אותי מעצמן למחוזות ילדותי, אני הולך ברחובות ומתחילים לראות יותר ויותר שחורים, ופחות ופחות אנשים נורמליים שמחוברים, ואני נכנס לערים שחורות שלמות ועצומות, מלוכלכות ומלאות המוני ילדים, כבר לא רואים בכלל מבוגרים, וחבורות של אלפי ילדים שוטפות את הרחובות, והכול מטונף ונעזב ומלא חיתולים וחתולים. ואמנם אני נראה חרדי לגמרי, כל התחפושת, אבל בכל מקום אני מרגיש שמסתכלים עליי מאחורי הגב. וכל פעם אני לפתע מסתובב אחורה כדי להפתיע - ורואה שאף אחד לא הסתכל, וגם שם יש רק פח זבל. ואני מתקרב ופוגש בתוך הצפרדע קבצן שמתחיל לפטפט לי על ה"פרויעקט", איך שהיא מתנדבת, איך שהיא מוסרת את בטנה על קידוש השם. והוא

פולט: שישים ריבוא בבטן אחת, וסה"כ שישה מיליון ילדים לאישה, תא גזים הפוך, ששואב את הנשמות בחזרה מהשמיים! והוא שואל אותי אם אני מאמין שבאמת יש אנשים, כמו שמספרים, שהם לא שחורים. אז מה הם יכולים להיות? והוא מתגרד כמו חתול חולה, ומשתעל עליי, ויורק, נוחר, מיילל, מנגב את פיו בחיתול משומש, וקורץ לי: אתה לא באמת חרדי, נכון?

ואני חוזר עם הזנב בין הרגליים, כל המבצע מתקפל. עלו עלינו. ואני מדווח לצינורות שלי על מה שהוא קישקש שם, ואפילו שהסיווג שלי נמוך מאוד, כי הגעתי מהחלק השחור, אני מרגיש את הפאניקה שיש ברמות הגבוהות של החלק הלבן, למרות שיש הרגשה שהם כאילו כבר ידעו. ובמחלקה אומרים שאין ברירה, אי אפשר לרמות את החרדים, צריך להשתמש בנשק יום הדין. והם מציידים אותי בכלב - החלום של ילדותי. והכלב הקטן הולך לפניי וכל ההמון נקרע לפנינו כמו ים סוף, ומיליוני הילדים צורחים ובורחים: כלב, כלב! למרות שהם לא ראו כלב בחיים. והאמהות באות וחוטפות את הילדים לתוך הבתים, שלא יסתכלו על הכלב, והרחובות מתרוקנים. ואני הולך כמו מלך העולם אחרי הכלב המצ'וקמק, שמוביל אותי ברצועה. ואנחנו פונים לסימטא חשוכה, ורואים ילד משחק בזבל. והילד החרדי מתחיל לבכות. אני לא רוצה כלבים. אמא לא מרשה לי כלבים. ואני מרגיע אותו: זה לא כלב, זה שטריימל חי. והילד מתחיל ללטף אותו, שטריימל טוב, שטריימל חמוד, ופתאום הוא מושך בכוח, מנסה להוציא מהשטריימל זנב סורר שכשכש החוצה, והכלב נושך. ונשמעות צווחות של אמא, בקול מוכר, אבל מעוות נורא: אהובי! ואז נשמעת - עוברת מעלינו - ירייה. ואני מרים את הראש ורואה קואבווי חרדי בקצה הרחוב, עם מגבעת שחורה שמכסה את העיניים, ואקדח ביד. אבל הוא לא לוחץ על ההדק. הוא רק מתפלל והאקדח יורה מעצמו. וככה הוא אומר: אנא השם, אחת. בום. ומכל החלונות המוגפים עונים, נדמה שכל השכונה מסתכלת דרך התריסים, הם מייללים ביחד: אחת. ושליח הציבור שמתחת לכובע מתפלל: אחת ואחת. בום. והקהל עונה בנגינה: אחת ואחת. אחת ושתיים. בום. קהל: אחת ושתיים. ש"ץ: אחת ושלוש. בום... ואנחנו בורחים בין הקליעים, והכלב הנחרד משתחרר לי ובורח, ואני נמצא לבד בלב האזור העוין, אלפי קילומטרים בעומק שטח הכת, ללא אף הגנה, או סיפור-כיסוי, אפילו בלי תחפושת. ואני רץ בין הסמטאות איפה שהשכונה הישנה שרק אותה אני מכיר באמת, את כל המחבואים, איפה שגרנו פעם, פעם, לפני התקופה השחורה בתולדות העולם. ואז אני רואה אותה, את הקול המוכר. זה היא? לא ייתכן. שמעתי שהיא חזרה לפה, אבל זו היא? אני חולם? הגוף בלתי נראה, הבגדים לא אותם בגדי ילדים, השיער לא אותה פיאה, אבל העיניים, העיניים. ויש לי צורך בלתי נשלט להתוודות, דווקא

לפניה, דווקא עכשיו, בלי חשבונות, כל האמת ואך ורק האמת, אפילו שאני כועס עליה עד עומק הנשמה, מסוגל לחנוק אותה - על מה שעשינו האחד לשנייה. אבל אני מוצא את עצמי מספר לעיניים האלה את מה שאני לא מסוגל לספר אפילו לאשתי, למרות שברור לי שהיא לא מסוגלת להבין כלום. ויש לי איזו הרגשה מופרכת לחלוטין, שדווקא היא, היא דווקא כן סוף סוף מבינה. כן, העיניים מבינות. הן מבינות טוב מאוד. והיא מסגירה אותי.

אור שעוד אין בו מחשבה

חלמתי שאני לא מאמין בכל טיפולי הפיריון שלה, כי הם חושבים שלאדם יש רק גוף. אבל אם לא יורדת נשמה לעולם - צריך למצוא את הפתרון ברוח. אולי היא פשוט נשמה גבוהה מדי? או חס ושלום נשמה שחטאה? ולכן אני הולך למצוא את הפתרון האמיתי - בסיכומים הנסתרים של שיחות האדמו"ר הקודם, שבוודאי היה נשמה גבוהה מדי, ומכאן נטייתה להסתלק. ואומרים שם בפנים:

אנשים לא מבינים איך השם פועל בהיסטוריה, כי הם לא מבינים את ההיסטוריה של הרוח. מעמד הר סיני יצר את כתב האותיות, באמצעות רעיון החקיקה להמונים, שמשלב חוק וכתובה - כל האלפביתים בעולם מקורם בהר סיני. התורה יצרה את היוונים, באמצעות רעיון לימוד התאוריה - שזה המשמעות של תורה ביוונית, מלשון הוראה ולהראות (ומכאן צמחו גם התיאטרון והתאורמה). המשנה יצרה את האימפריה הרומית, בעזרת רעיון הכוח הארגוני המשפטי. התלמוד יצר את ימי הביניים, באמצעות רעיון הפרשנות האינסופית. הזוהר יצר את הרנסאנס, באמצעות רעיון זיוף העולם העתיק להחייאתו. האר"י יצר את המהפכה המדעית, באמצעות רעיון המבנה הנסתר שמאחורי העולם. הבעש"ט יצר את המהפכה התעשייתית, באמצעות ההפעלה השיטתית של קבלת האר"י בייצור המוני - ההפרטה של האל לכל פועל. ואילו השואה יצרה את מהפכת המידע, באמצעות המעבר לעולם וירטואלי שכולו רוח - ללא גוף. והאדמו"ר? הוא יצר את המהפכה הבאה, שתהיה מהפכת הלמידה.

מהו החידוש בלמידה? סוד יצירת המספרים הראשוניים הוא שהם מה שעוד לא למדו לבנות מהמספרים הקודמים, שעוד אין שיטה, לכן הם תמיד לא צפויים. וככה גם בתורה: רעיונות

ראשוניים, אותיות בראשיתיות, נשמות ילדים שהם לא צירופים של נשמות דורות קודמים, הם תמיד בעולם החושך. כלילה של הלמידה - שם הלידה. כי זה לא שהלילה בנוי מהחומרים של היום, אלא להפך. החלומות הם המספרים הראשוניים, והיום הוא לוח הכפל.

ותורה חדשה מאין תמצא? ההוכחות הכי עמוקות הן דווקא מה אי אפשר לעשות. תורה של מה שאי אפשר ללמוד - זה תורת הסוד. כי האסור גבוה בשורשו מהמותר, הגיהנום גבוה בשורשו מגן עדן, והחלום גבוה מהיום. התינוק הוא כתר, מעל לאבא. כי הוא מגיע מהאין, שמעל ליש. הלא תעשה גבוה מהעשה - הכתר הוא גבולות הראש. לכן יותר משחשובות המצוות החדשות מה-לעשות במחשבה, שחלות גם על מחשבים - חשובים האיסורים שבמחשבה. אל תשכח את השטן, לא מספיק אלוהים. אם רק היית יודע מה החטאים האמיתיים - של דתיים. בכל למידה, אסור להגיד הכל. יש דברים שאסור לחשוב - ויש דברים שאסור לכתוב.

סוף הכלב

חלמתי שיועץ הנישואים אומר לי שבמקום ילד, יחזק את הקשר - כלב חמוד עם זנב. ועושים לי את המוות על הכלב: הכלב הוציא לרב לשון, הכלב נוגע בבנות, הכלב מסתכל עליי, הכלב הולך ערום, מתפרץ לבית כנסת באמצע קדושה, ודוחף את האף מתחת לחצאיות. ומארגנים מלחמה ומלשינים לאדמו"ר החדש, ואומרים שהאדמו"ר אמר לכלב שיסתלק. ואני אומר בסדר, בואו נלך לאדמו"ר שיאמר לכלב שיסתלק. עצם הרעיון להביא כלב לאדמו"ר יפחלץ אותם. אבל האדמו"ר דווקא מתייחס יפה לכלב, מושיב אותו על הכסא, ומתחיל לשאול אותו: אתה נובח? אתה נושך? והמקטרגים קופצים מאחורה: שתיקה כהודאה, שתיקה כהודאה! והאדמו"ר אומר לי: תראה, הכלב שלך לא יודע כלום, לא הולך לחיידר, בחנתי אותו והוא גוי גמור. חומש לא למד. לא יודע להתפלל. פני הכלב כפני הדור - לא חסר לי עוד חסיד שוטה. אם עוד שנה הוא לא יודע את הש"ס בעל פה - שלא יחזור. והמקטרגים צוהלים מאחורה: כן, כן, הוא יחזור לכאן - הרב שך! והשמש בחוץ משתגע: אתה הכנסת כלב לאדמו"ר? כלב טמא לאדמו"ר החדש, הטהור, אתה קולט מה עשית?

- האדמו"ר החדש דווקא דיבר איתו בגובה העיניים.

- כי הוא אדמו"ר! אבל אתה נבלה.

- אתה יודע מה? בוא ואגלה לך סוד כמוס לכלב ולסוס - שהאדמו"ר גילה לי ברמז בפנים. אתה יודע איך קרה שישראל, שהם בסך הכול בני אדם, הם בשורש נשמתם בדרגה גבוהה אפילו מהמלאכים עצמם, כמו שכתוב בספרים? אז תדע שאת אותו תרגיל הרב של הציונים, קוק, עשה פעם שנייה - ויצא לו שהחילוניות בשורשה העליון גבוהה מהדת. כי החילונים יונקים את חיותם מהעולם של בראשית, עולם האבות, שקודם לעולם של המצוות בספר שמות. העולם היהודי הלא דתי שואב את כוחו מעצם חיותם בני האבות, ממידת החסד העליונה יותר באלוהות - ולא מהדינים, שאותם הם ממילא לא מקיימים, ולכן לפי מידת הדין הם לא היו מתקיימים. ומכאן נובע הכוח הרוחני העצום של החילונות. מהעצמות.

- מהרב קוקוריקו אתה מביא לי את הראייה, זה שאכל בבית כנסת ביום כיפור? לא מספיק לך כלב?
- חכה! האדמו"ר שלנו תמיד נמצא עוד כמה צעדים קדימה. כי אם תפעיל את ההיגיון הזה עוד פעם שלישית, תקבל שהגויים בשורשם העליון יונקים ממעלה רוחנית עליונה יותר מישראל! הם הרי קדמו עוד לפני עולם האבות, בפרשת נח, בעולם אדם הראשון. אז הנה עוד התקדמות לשורש האלוקות: יש אור לגויים, וצריך להכניס אותם לתורה כדי שנוכל לראות אותו, דווקא כי האור הזה גבוה מדי - הוא בלתי נראה לנו. תאורה אולטרה-עם-סגולה. ומכאן הכוח הרוחני הכביר של הגויים בעולם. ומה השלב הבא, העמוק עוד יותר בעולם העליון? תקבל ששורש החיות בעליונים הוא מעל בני האדם - כמו חיות הקודש. ותבדוק: המצוות שלהן - לפרות ולרבות - הן קדומות אפילו לפני מצוות בני נוח ואדם, עוד בבריאת העולם, ואפילו לפני המצווה היחידה שיהודים לא מקיימים, למרות שהיא לא בוטלה מעולם: שלא לאכול מעץ הדעת (ולכן גיל מצוות מגיע רק אחרי הדעת - מערימים על האיסור). בעלי החיים לא חטאו בגן עדן, והם עדיין ברמה של עץ החיים, ולכן מותר להם להסתובב ערומים, ואפילו במקדש, מלא פרות ערומות, ומחשופים חצופים עד העטין. והתורה שלהם, התורה של עולם החיים, היא תורה שנמצאת בתוך הגוף, שבמדעי החיים. ומכאן הכוח הרוחני האימתני של הביולוגיה בעולם. ורק תורה חיה, והכוונה לחיה אמיתית של אותיות, רק קוד גנטי רוחני - יביא את תורת המשיח, ולכן הוא בא על ידי חמור. ואתה שואל למה זה כל כך חשוב? כי עכשיו בגלל המחשב, חייבים להגיע לתורה עמוקה אפילו מתחת לחיים - תורת הדוממים, שהיא השורש העמוק של תחיית המתים. השלב האחרון, הכי הכי תחתון - והכי הכי עליון.
והשמש מתרגז: אז, הנה, פה קבורה העצמות... ומה עם המהות, הכול מותר? כלב מותר? כלב אסור מותר, וכלב מותר - אסור!

ואני קורץ לו: אתה בכלל לא הבנת את עומק כוונת האדמו"ר. למה הוא בכלל הסתכל לכלב בעיניים? למה הוא ניסה לתקן את פני הכלב - פני הדור? מה פירוש אסור? כלב אסור מהתורה כמו שחדש אסור מהתורה, כלומר שצריך לקשור את זה אל התורה, שזו כידוע המילה העברית לתיאוריה, ולכן - צריך חיבורים חדשים, כלומר כתיבה מסוג חדש. לכן האדמו"ר הקודם תמיד צעק על זה, שכל כך חשוב לתפוס את החידושים כשהם קטנים, אחרת השטן כבר גורר אותם לחור שלו, כי הוא הראשון לאמץ כל טכנולוגיה, כל רעיון וכל כלב. כל הזמן מחפשים את הניצוצות שנפלו עמוק באדמה, בתחתית עולם החומר, אבל לא טורחים לתפוס את הניצוצות החדשים שנופלים מהשמים - לפני שיגיעו לרצפה. ואח"כ לך תוציא אותם, כי כמו בטטריס, זה מתחיל ליפול יותר ויותר מהר, ואתה עוד מנסה לעמוד בפרץ ולהדביק את הקצב - אבל כבר יודע. הכול אבוד.

אחיתופל

חלמתי שאני הולך שוב ליועץ הנישואים המקובל המוסמך, ומבקש שיטפל בנישואים - ולא בכלבים. והוא אומר לי שהוא אף פעם לא נפגש עם הבעל והאישה ביחד, זו הבעיה של כל היועצים, ועוד מתפלאים שזה לא מצליח, ואילו אצלי, אולי אני אומר לך ולאשתך את ההפך הגמור, אתה מבין? ואסור לי באיסור חמור לספר לאשתי מילה ממה שהוא אומר, כולל עצם זה שאנחנו נפגשים, שהשיחה בכלל התקיימה. שאני אבין שיש בני זוג שחיו באושר ובעושר עשר שנים אחרי הטיפול, ואז הם דיברו במיטה פעם אחת על הטיפול, ולמחרת הם כבר היו ברבנות. ואני שואל: אם כך, איך אשתי תדע לבוא אליו? והוא אומר שאני כנראה עוד לא מבין את המערכת, הרי לפי מה שהוא הרגע הסביר יש רק שתי אפשרויות: אולי היא כבר כאן, ורק לי חיכו. ואולי היא עוד תבוא, עוד תבוא אליו על ארבע. ואני חושב: זה לא הגיוני, אבל אני לא יכול לדעת, אולי הוא אמר לאשתי את ההפך הגמור? וכדי לשמור על הסודיות אצל היועץ הזה, המטופל שם את הכובע על הפנים, שלא יראו אחד את השני. ואם זו אישה אז היא שמה פאה על הפנים. אבל איך הרבנים התירו לו להתייחד עם אישה, אם הוא גבר? הוא חייב להיות אישה, אבל אז איך התירו לה להתייחד אתי, עם גבר? ואני קצת מתבייש לשאול, לחשוף שלא הבנתי את המערכת, ועם קצת מחשבה אני מבין שיש רק שתי אפשרויות: או שהוא טומטום או שהוא אנדרוגינוס, וזה גם מסביר את המקצועיות שלו. הוא רואה דברים משני הכיוונים ושני המינים. ואני כמעט מתפתה להציץ, אבל לך תדע, אולי הוא בעצמו מציץ

ברגע זה, והוא יראה אותי מציץ. והוא אומר לי אני רואה שעדיין יש לך פקפוקים בשיטה. בוא אני אתן לך מקרה שפתרנו לפי התורה, כלומר התיאוריה, הפסיכי-אנליטית.

מצד אחד אני שומע על קנאת הצדיק. הצדיק בגד בקב"ה עם השכינה, ואלוהים עלה על זה. אמנם הוא לא תפס אותם על חם, אבל היה לו חשד. פתאום היא, שהיתה שמנה כמו יונה שלא מתרוממת, עושה דיאטה, פתאום יש ריח מוזר מתחת לכנפי השכינה, פתאום היא מסתכלת במראה, פתאום היא נעלמת. ומכיוון שהיא ישות רוחנית, הוא לא יכול להשקות אותה במי סוטה, אז הוא מכניס לה גז - כדי לדעת את האמת. ומסתבר שזה לא הריון, זה בלון - והכול מתפוצץ.

מהצד השני אני שומע סיפור אחר לגמרי, שאלוהים שולח את הצדיק לפתות את השכינה. סוכן פיתוי. והיא בהיריון, יש לה צירים, חבלי משיח, והם הולכים לחדר לידה, ויוצא דם דם דם. היא יולדת דם. לא אדם. הגאולה הייתה הפלה.

ואתה יודע מה היתה האמת? שהשכינה בגדה באלוהים עם השטן. וזה היה הדבר שהפיל אותו סופית מראש האילן. שנים הוא לא רצה לרדת מהעץ, כמה שהצדיק ניסר מלמטה. ופתאום אצל מי הוא בא לבקש מקלט? לבן שלו הוא לא רצה להוריש את השלטון - ומי יושב על הכסא שלו עכשיו?

חלום הכלב

חלמתי שאשתי כבר לא מוכנה שאני אקרא לכלבה כלב, למרות שזו נשמעת לי העלבה כשהיא קוראת לה כלבה. והכלבה הזו כל הזמן מייבבת ומייבבת בשנתה. אף אחד לא יודע למה. זה משהו שהיא חלמה? זה בגלל שהיא לא תפסה חתולים? זה בגלל שלא היו לה ילדים? אין לה איתנו חיים טובים? טוב לה מאוד. על מה יש לה לבכות? מה קורה לה בחלומות? אבל הכלבה מייבבת ומייבבת. היא מעירה אותי מהשינה. ואני שוכב בחושך ושומע. יבבה. יבבה. היא יודעת משהו שאנחנו לא יודעים.

העלייה לרגל

חלמתי שהיא אכלה משהו. או שמישהי או מישהו עשה לה משהו. מה הם עשו לה? וכל הלילה היא נכבית עוד ועוד: הראש נופל ראשון, אחר כך הרגליים, האוזניים, האף, ובסוף גם הזנב מוריד את הדגל ונכנע. ופתאום בשעה שלוש, כשכמעט הסוף, היא מתעוררת ופוקחת עיניים, ומסתכלת עליי מסתכלת עליי. ואני קולט שמעולם לא הייתה לנו אפילו שיחה אחת. אין לי מושג מה היא חושבת עליי. אבל מתחילים לצאת לה מהפה קילוחים שחורים, מגעילים, של כלבים. וכל הגוף שלה מת ורק העיניים שלה עוד מסתכלות עליי, כמו פוחלץ הפוך. וכל פעם אני כבר בטוח שהיא כבר מתה, ופתאום יוצאת ממנה עוד יללה אחרונה אחת. ואשתי מתעוררת: אני מתה מעייפות, תפסיקי לצעוק! ואני אומר: היא לא צועקת היא נובחת, כל הזמן הזה ואת לא יודעת. והסתובבתי הפוך במיטה עם הראש לכיוון הרגליים כדי לראות את הכלבה שהיא לא תמות. ואשתי שוב התעוררה: מה אתה שם פה את הרגל, למה הרגליים שלך איפה שהראש שלי? ואני לוחש כי אני לא מעז לענות: למה הרגליים שלך איפה שהראש שלי? והיא אומרת: עם מי אתה מתלחשש שם למטה? ואני לוחש: אני מתלחשש עם הרגל שלך, מדברים עליך. ואשתי קוברת את הראש בכרית והולכת לישון. ואני אומר לה: רגל, רגל שיקסע של אדונית, רגל מושכת ואדנותית ואצילה, טעיתי שחשבתי שאשתי נמצאת למעלה, הייתי צריך לדבר איתך, לך הייתי צריך לשים טבעת, את היית צריכה לעמוד אתי בחופה, ואת הראש שלה היינו מחביאים מתחת לחצאית למטה שלא יראו. את היית יושבת אתי לשולחן שבת, מחייכת ואוהבת (אפילו את הכלב), ואילו הראש של אשתי היה למטה והיינו זורקים לו שאריות עם הכלב, באהבה, ולא היית קוראת לו כלבה בת כלבה. רגל שלי, איזה פספוס של החיים. אבל לא, כי את יודעת למה את כל כך נחשקת? רק כי את מגיעה מלמעלה עד למטה... אם לא היית מגיעה עד הרצפה אף אחד לא היה מסתכל עליך, לא היו גרביונים עבים בקיץ. תראי איך הידיים והראש מציצים החוצה בחוצפה, עירומים. כי את אשמה בכול. בלעדיך האישה היתה מרחפת באוויר, מלאך, ואת היית משוחררת - זנב. והיא בועטת כי בפרצוף.

יחסים רעילים

חלמתי שהשטן הוא אשתו של אלוהים. והיא מכינה לו קורבן מורעל ומגישה לו לאכול. ואלוהים מקבל אותו באהבה. ואני מנסה להציל אותו, לומר לו שהקרבן מורעל, אבל אלוהים לא מקשיב, ואני

מתחנן: איך אתה יכול לאהוב מישהי ששונאת אותך? והוא בולע את העולה וצוחק: איך מישהי שאני אוהב אותה יכולה לשנוא אותי? אבל אלוהים לא יכול למות. אבל הרעל משפיע בדרך אחרת.

פתאום יש הרגשה שיש יותר אנשים ברחובות, והאנשים האלה, כאילו כבר ראית אותם פעם. ומה שהיה פעם כמה בתים הולך ומתרבה לערים ענקיות, ויש הרגשה בשכונה שאני מכיר כאילו יש בה עכשיו יותר בתים, למרות שהיא לא השתנתה כלל, כאילו יש יותר בתים בתוך הבתים. וגם הרעיונות כאילו מתרבים, ללא שליטה, והספרים שאתה קורא, כאילו העתיקו אותם מספרים שקראת פעם, הטקסטים, כאילו הכניסו בהם עוד טקסטים, כבר קראתי את זה כבר, וזה, זה לא היה כאן, הפיסקה הזו חוזרת על עצמה, איפה ראיתי את המשפט הזה קודם?

ומתחילים לפגוש כל מיני מוטציות, מפלצות רוחניות, הן מתרבות עוד ועוד: חזיר יהודי, גוי תלמיד חכם, דירה בתחתונים, תפילין של רגל, אף שופר, לולב שבלע אתרוג, אנשים ששומרים שבת ביום שלישי, הסדר השביעי של הש"ס שיתגלה בימות המשיח, מצוות התלויות בשמים, קללות השחר, ממזר כהן גדול, פרה ירוקה, חרדי אדום, שטריימל משולש, לחם כשר לפסח, צום כיפורים שחל בפורים, שמונה ימים בשבוע, שבועה ימי מילה, שישה חומשי תורה, חמש אמהות, ארבעה אבות, שלושה לוחות הברית, שני... שבשמים ובארץ.

והרבה מטשערנאביל, בעל ה"שלושה רגלים", פירוש מקורי על השולחן ערוך, קורא אליו את כל האדמו"רים להתייעצות מומחים דחופה, והוא בא אליהם בחלום כדי שאף אחד לא ידע, בסוד. אבל רבים מהאדמו"רים לא ישנים כלל, ואין לו ברירה אלא לבוא אליהם ברגעים החטופים שהם מעפעפים. ויש גם אדמו"רים שלא ממצמצים בכלל, שלא לבטל רגע אחד בלי תורה והעולם יתמוטט. ובסוף הוא מצליח לבוא להם בשמע ישראל. אבל יש אדמו"ר אחד, שנקרא בפיו ההמון האדמו"ר אמ-אר-איי. אמנם הרבה אדמו"רים יכולים לראות לעומק, דרך קירות או מתחת לבגדים, יש אפילו אדמו"רים חודרי בונקרים, אבל הוא רואה דברים מבפנים. ושאר האדמו"רים מזלזלים בו, קוראים לו הבבא טלסקופ, בשל יומרתו לראות למרחקים אדירים, מבנים רוחניים ביקום המוקדם - מעבר לאופק האירועים, או בעולם שהוא קורא לו היקום המאוחר. צוחקים עליו שילך לעבוד בנאס"א. והוא לעולם לא עוצם עין, רק צופה מתמיד להתריע על סכנה עמומה, איזו אנרגיה אפלה שהוא חש שיש בשמים, איזה פצצת זמן מתקתקת, שסופה להחזיר אותנו לימי בראשית. והרבה שולח לו

מטשערנוביל כל מיני הפתעות והפחדות. פתאום באמצע הגמרא רש"י חורץ לו את לשונו הקדושה. פתאום קופץ לו נחש כמו קפיץ מהחומש. פתאום נופל לו על הראש תפוח מגן עדן, שלא מציית לחוקי המשיכה ומקפץ חזרה לשמיים, מה שכוואב כפליים. פתאום מכסות אותו בחושך כנפי השכינה. פתאום באמצע קידוש לבנה אורה חוזר לסנוור כאור החמה. פתאום עוברת רחל אמנו עירומה. אבל הוא לא סוגר את העיניים לרגע, לא ממצמץ, לא עוזר כלום. ובסוף הרב'ה נאלץ לעזור אותו ולבוא אליו בחושך האינסופי של משקפי השמש והמקל, והאדמו"רים מתלוצצים ממנו - הנה בא האדמו"ר עם הכלב, כולם מחכים כבר כל הלילה בקבר של הרב'ה מטשערנאביל שבאוקראינה, וחלק מהאדמו"רים כבר מתחילים להתחלק לכמה אדמו"רים, מהבטן של אדמו"ר אחד יוצא ראש של אדמו"ר אחר, וגם המוטציות לא מאחרות להגיע.

והשטן מחייכת אליי מהמיטה של אלוהים: לאלוהים יש סרטן. אי אפשר לכרות, במצב מתקדם מאוד, גרורות בכל העולמות. והתרופה היחידה, כימו-תרפיה, היא דם של יהודים. כי דם של יהודים הוא הרעל של אלוהים, הוא הורג את התאים החדשים, עוד ועוד, ויש הרגשה בשכונה שאני מכיר, ללא שליטה, העיר, בתים, בתים. דם יהודים. וזה, זה לא היה כאן, סרטן, אבל אלוהים לא יכול למות, דם, יהודים. ואני אומר לגברת אלוהים: את מוכרת לי, אבל איפה ראיתי אותך קודם?

אני לא מכירה אותך - המחשב שלך מכיר אותך יותר ממני

חלמתי שלפתע אני רואה נמלה על המסך. ואני מוחץ אותה. והנה עוד אחת. ומוחץ אותה. ועוד אחת. ואני עוקב אחריה, ורואה שהיא נכנסת לי ברווח בין המסך למקלדת, לתוך הנייד. היא יכולה להתחשמל ולעשות קצר ולהרוס לי את המחשב! ואז אני רואה שיוצאות משם עוד נמלים. לתדהמתי אני מגלה שיש לי קן נמלים בתוך המחשב. ואני חושב אם לא עשיתי את טעות חיי כשהתחנתני עם אשתי. ומשהו שמישהו אמר מערער אותי לגמרי, אבל אני לא מצליח להיזכר מה היה המשהו, ומה שהוא כנראה העיקר כאן, מי היה המישהו. רק זכור לי ירוק רחוק של יער. אשתי מתנפלת עלי שאסור לי להרגיז אותה שהיא תפיל, למה אני לא יכול לכבד, למה לא, למה לא, למה לא הלכתי לתפילה. אבל הלכתי לתפילה! צדיק שלי, ראיתי אותך איך אתה בחוץ מדבר עם איזו כלבה שהלכה שם. לא הספיקה לך הקודמת ז"ל? סיפרת לה איך היא אצלך גמרה? את יודעת את צריכה לעבוד במשטרה. ואני מרגיש בחוש את ההתנגדות מעומק הנפש להתייצב כמו שעון לתפילה, דווקא כי זה

דבר כ"כ לא יהודי העמידה הזו בזמן, כ"כ זר. דת זה לא צבא! ואז אני חושב מה אם אני אעשה על הכול תשובה ואחזור שוב לשיבה. אמלט ממלכות המעגלים האינסופיים. לא עוד תנודות והתנודדויות ונידויים. היא תאהב אותי - או שהיא תשנא אותי, ותגרש אותי. אני חייב לברוח אל הכלא, אל הכלא, זה יהיה השחרור הגדול. ואז אני עומד בתפילה, כבר צדיק ושחור לגמרי. ומתחיל לדגדג ולהציק לי במצח. ואני מוחה זיעה וממשיך להתנדנד. ושוב המצח. ואני לוחץ שם, מוריד את האצבע ונחרד! כי אני רואה שהרגתי נמלה בשבת. ומסתכל אם מישהו בבית כנסת הסתכל. ואז עוד פעם דגדוג. ואין לי ברירה אלא להרוג ומהר, למרות שאני יודע שזה כבר אבוד, שתכף הן יתחילו לצאת עוד ועוד. אבל אני הורג והורג. כי אני מפחד שמישהו יראה. כי אני מפחד שמישהו יגלה. כי אני כבר מבין מה יש לי. יש לי קן נמלים בתוך השטריימל.

היריון

השועה

חלמתי שאני גבר ואני בהיריון ואני לא יודע איך להסתיר את זה. אני מפסיק ללכת לעבודה, ויושב כל היום מתחת לשמיכה ושם את המחשב עלי שאשתי לא תראה, ואוכל ואוכל והיא מתלוננת שאני מגדל כרס, בחייה שאני נראה כמו אישה בהיריון. לילה אחד זה מתחיל לצאת, אבל מכיוון שאין לו מאיפה לצאת הוא חופר וקורע בתוכי ואני מרגיש את הדימום בתוכי הוא בגודל של אבטיח, ואני מפחד שהוא יסרס אותי, ולוקח את הסכין היפני וחותרך בניתוח קיסרי, והוא קופץ החוצה על המקלדת, ומתחיל להתפתל ויוצאות שטויות על המסך, ואולי זו שפה שאני לא יכול לפענח? ואשתי מתעוררת ואני אומר שהשאיירו לנו את החתול המקומט והמדמם הזה ליד הדלת ונתתי לו חלב אבל אני לא רוצה לגעת בו ולכן הוא על המחשב. והיא מתחילה לצעוק שזה תינוק ואנחנו מצלצלים למשטרה, אבל אין אף תינוק שנעדר, אבל גם אשתי לא רוצה לגעת ביצור הזה, ולכן הוא גדל על המחשב, ומדי פעם אנחנו שופכים לו חלב על המסך והוא מלקק אותו ומגרגר. אשתי אומרת שהוא כמו ברווז שחושב שהמחשב זה אמא שלו, ואני אומר לכי תדעי מה היה לפני 9 חודשים. והוא נורא אוהב את הלבן של המסך, ובחושך אני חושב שזה כמו לקרוא בספר הזוהר. והוא כל כך חכם שהוא יודע להקליד עם הרגליים. ואני אומר לאשתי הילד הזה כל כך חכם אבל כל כך בודד חייבים להביא לו חיית מחמד, אם נביא לו כלב הוא יאכל אותו, אם נביא חתול הוא ישתה לו את החלב, נביא לו משהו באמצע משהו חכם נביא לו שועל. והשועל יותר טיפש מחכם, כל היום מאכילים אותו ענבים, והילד דורך על המקלדת והכול תוססס מהחיידיקים מהטינופת והם ביחד משתכרים מהיין, כבר לא רוצים חלב. בצחוק היינו קוראים לצמד חמד הזה קין והבל. ויום אחד השועל גדל, כבר אין מה לעשות, הוא הגיע לגיל שצריך לעשות ממנו שטריימל. והתינוק צורח צורח רוצח רוצח לאיפה אתם

לוקחים את אח שלי? ואנחנו אומרים שאח שלו כבר גדול, והוא הולך לגן עדן של שועלים. והתינוק בוכה גם אני רוצה ללכת לגן עדן. גם אני רוצה ללכת לגן. והוא בוכה בלילות אחי איפה אתה, ואין לנו לב לומר לו. אומרים הוא תקף יחזור, בטח הילד ישכח. ובאמת הילד שוכח. ולילה אחד אני רואה שהתינוק מחפש באינטרנט גן עדן. ומיד אני סוטר לו, עוד פעם אחת וזה יהיה הסוף שלך. ובבוקר התינוק נעלם. ואני רואה על המסך ערך ויקיפדיה: שטריימל. בעברית: מזנבת. שנים עוברות, ואנחנו שומעים על חרדי אחד גדול ושחור שמתחיל להשתלט על העולם. ואומרים שהוא כל כך שחור, שאף אחד לא ראה אותו, חוץ מקצה השטריימל. והוא חכם נורא, ונראה לכולם שהפעם זה זה, והוא באמת ישתלט על כל העולם. ועובר מארץ לארץ, ומתקרב לארץ. והחרדי הזה גזר להרוג את כל השועלים. ומחיר השטריימל מזנק לשמים. וכולם שואלים למה, מה הוא רוצה. ואומרים שהוא רוצה לעשות שטריימל ענק לכל כדור הארץ, שימס את הקוטב ויהפוך את אשכנז למקום חם ומחניק כמו אפריקה, אבל חשוך ושחור לגמרי. ואחרים אומרים שזה רק סמל מיסטי, שהחלל מקיף את העולם, והוא בכלל רוצה לשים שטריימל על כיפת הסלע או להפוך את מכה לעיגול שחור. ואחרים אומרים שהוא שם שטריימל במקום כתר, לספר תורה, ויש לו אלפי טילים שהראשים שלהם מכוסים בשטריימל. ואחרים אומרים שהוא רוצה לכסות בשטריימל על כל ראש גבעה ועל כל עץ רענן, ומגלים בסוד מפחיד שכשמשה עלה להר סיני בראש ההר הוא ראה - שטריימל. ואחרים אומרים ששמים שטריימלים קטנים על העיניים ורואים רק שחור, ואחרים אומרים שזה לאף היהודי, ויש נשים שמתכסות בשטריימלים במקומות המוצנעים, ואחרים מגרשים יונים ומכסים את הביצים בשטריימלים קטנים, ונשרים חוטפים שטריימלים מראשים קרחים כדי לקנן בהם, ולילדים עושים מהם כתר לשיניים מעל לחורים, ואפילו לכוחות הביטחון יש שטריימלים על הסירנות שמהבהבים באור שחור, ויש לו צבא של מכוניות מירון עם צמיגים משטריימלים שנוסעות בשקט בשבת, ובינתיים השועלים נכחדים ונרצחים בהמוניהם. ואז החרדי מגיע לארץ, ויורד מהמטוס שטריימל ענק בגודל של חדר, שמגיע עד למטה ומטאטא את הרצפה, ומתחיל להתהלך. ומחליטים להוריד לו את השטריימל, ויש מתחתיו עוד שטריימל, ומורידים גם אותו, ויש מתחת עוד שטריימל, וככה כמו בובות בבושקה, עד שמורידים את האחרון, קטן קטן, ובתוכו אין כלום. לילה אחד אשתי יורדת לנהר ומוצאת שם גור שועלים בוכה שצף בתוך שטריימל, ומושיטה אליו את היד והוא נושך אותה. ואחר כך היא שוכבת במיטה, ומתחילה לנהום, ולנבוח, ונושכת את היד שמאכילה אותה, והיא מתנפחת מאוד, במיוחד בבטן, ואני שם לה שם למעלה בראש ההר שטריימל, כדי שכשהמזר יצא הוא לא יהיה רגע אחד בלי שטריימל, אבל כשהוא יוצא היא כנראה נחרדת ממה שהיא רואה, כי היא מכניסה את הראש שלו כולו לתוך השטריימל וחונקת את התינוק, ודוחפת בכל הכוח גם את הפנים שלה

עמוק בפנים ומתאבדת בשטריימל. ואני חושב איך זה שאני לא עצוב, אני כזה אכזר? למה לא נמשכתי אליה? יכול להיות שהפסדתי משהו? למה אף פעם לא הייתי מסוגל לאהוב אותה? ועכשיו אני אלמן, לובש שחורים, ויוצא החוצה ומזדעזע לראות בחורה מושכת ביותר, עם שטריימל! והיא קורצת לי, ואני מתקרב ורואה שיש לה שטריימל במקום ראש, ואני מתחיל לרדוף ולרדוף אחריה, עד למיטה שלה, והיא מחזיקה סכין יפנית ואומרת שהשטריימל שלה עשוי מזנבות של גברים, ואני אומר שאני לא עכבר, והיא מכניסה אותי אליה לתוך השטריימל שלה והוא עוטף אותי בשחור מכל הכיוונים וחם לי ונעים והיא לוחשת שזה המוות.

זה לא מפתה אותך אפילו בקצת?

חלמתי שאני מנסה לתקן את חטא נחש הראשון. הרי כולם מנסים לתקן את חטא אדם הראשון, ובאמת רואים התקדמות עם הקללות: עם המזגן כבר לא מזיעים, ועם כל הרובוטים והחרדים, בסוף מי יעבוד? ויש גם אפידורל, וממילא בסוף כל התינוקות יהיו יוצאי דופן. כל ילד קיסר. ולגבי מי מושל במי אני אשאר את זה לאשתי. אבל רק עם הרגליים של הנחש אין התקדמות. ואני מביא נחש הביתה, להראות שאישה מסתדרת מצויין עם נחש בבית. ואשתי צועקת: נחש! ואני אומר: תגידי שלום לנחש. ואשתי אומרת: ברגע זה אתה לוקח את הרגליים ועוזב.

ופתאום יש לי חשק אדיר להיות מוסלמי. ואני בקושי עוצר את עצמי מליפול מייד על האדמה לכיוון מכה, עד כדי כך אין לי כוח. ואני מתחיל לרוץ מהר לכפר הערבי לפני שזה יעבור לי, המסגד מעבר לוואדי עומד לי מול העיניים, אבל אני מפחד שירצחו אותי לפני שאספיק, ובעצם, עדיף שאני אשאר כאן ואוכל לעשות מייד פיגוע, פיגוע הרבה יותר משמעותי ממה שהם יכולים לעשות משם, כי אני מכיר את התרבות מבפנים. להרוג בנאדם זה חסר משמעות. אבל אני יכול לעשות פיגוע תרבותי, פיגוע רוחני, טרור ברמה גבוהה.

לפני ולפנים

חלמתי שלילה אחד בעתיד אשתי צועקת עלי בלחש - כשהילדים שעתידים להיוולד לנו נמצאים בחוץ, שלא ישמעו - שאני פשוט לא בנאדם. ואם היא הייתה יודעת מי אני - היא לא הייתה מביאה

אתי ילדים לעולם. ואני פתאום מסתכל אחורה ורואה שהדלת קצת פתוחה. ולמחרת מודיעים לנו שהבן הגדול, שהוא כבר בר מצווה, תלה את עצמו עם התפילין של ראש בפנימייה. ואחר כך משהו מתחיל להסריח מתוך ארון הקודש, ומגלים שהבן השני בתוך ספר תורה, גלל את הספר על עצמו כמו שטיח ונחנק בתוכו, ובשארית כוחותיו הלך עם הרגליים הקטנות שלו, שהיו מחוץ לספר, ונעל את עצמו בארון. והילד הבא הטביע את עצמו בתוך נטלה, באנו ליטול ידיים בבוקר וראינו שהוא ישן עם הראש בתוך הנטלה. והילד הקטן בלע את המזוזה כשהוא נישק אותה, ונחנק. וכך הלאה. נשאר רק התינוק, שלא יכול לעשות כלום, ואני מפסיק לישון כדי לשמור עליו שהוא לא ינסה מוות בעריסה. ולחרדתי אני מגלה שהוא כבר לומד לתפוס בידיים, ומנסה לתלות את עצמו עם המובייל, שנקום בבוקר ונראה אותו מסתובב מעל הלול, והוא כל הזמן מנסה לכבות את המתקן להתראה על הפסקת נשימה בשינה. ויש לי חשד, משהו לא הגיוני. אני מבקש מאשתי ללחוץ עליי שוב, והיא לא רוצה, ואני מאוד משתדל לעצבן אותה והיא לא מוכנה להתרגז יותר, לא מוכנה לצעוק יותר, אפילו לא בלחש. ובסוף אני שומע אותה לוחשת עליי משהו לתינוק, רחוק מאחורי הגב שלי. ואני יוצא מהבית החוצה - ידעתי! היכולת לשמוע מה שהיא לוחשת שם עמוק בפנים היא לא אנושית. אני פשוט לא בנאדם.

אדם האחרון

חלמתי שאני כותב וכותב והמחשב הנייד מתחיל לא לעכל את מה שאני כותב, נפתח ונסגר נפתח ונסגר ומנסה לנשוך לי את היד ואני בקושי בורח איתה, הוא רוצה לאכול אותי? אבל אז הוא מגביר מהירות ומרוב שהוא נפתח ונסגר הוא מתחיל להתעופף בתוך החדר, ואני פותח את החלון ושולח אותו החוצה - והוא לא חוזר. ואני אומר לאשתי תקחי את הילדים - באותה תקופה כבר יש לנו מלא כאלה - אנחנו יוצאים מהקופסא. ואני רואה שהבית בראש הר גבוה, ואני אומר לעצמי שזה שלא רואים סימן לציביליזציה לא אומר שהיה מבול, כי אולי אנחנו פשוט הרבה מעל כולם. ואנחנו יורדים למטה ורואים עד האופק ים של שקיות ושאריות, כל המחשבים והמכשירים טבעו, ורק המסכים של הטלוויזיות הישנות ממשיכים לצוף, מלאים בריק, בין גלגלים רזרביים. המכוניות עצמן שקעו מזמן. ואני לא יודע מה לעשות, איך לעשות שהאנושות תשרוד, לחתן את הבת והבנים? ואני כבר רואה שאשתי מסתכלת על הבן הגדול ואני מסתכל על הבת שלי וזה מבהיל אותי. ואני אומר לאשתי שמבחינה גנטית-קלינית עדיף שרק הילדים יתחתנו אחד עם השני, אבל היא טוענת שעדיף כל

הצירופים ושאינן לנו המותרות לאבד גנים מיותרים למין החדש. ואני אומר להפך, אם לא נשמור על מוסר מי-ני-מלי, והיא מתחננת: בעלי, תקשיב לי, גבר שלי, מינימלי? אתה רוצה לחתן את הילדים שלך אחד עם השני? אין לך מושג כמה מחלות גנטיות ומוטציות נוראיות, כמה ימותו לנו, איזה דור של מפלצות יגדל פה, למה בכלל צריך להמשיך את האנושות כזה גועל נפש. וכולם נבוכים אחד מהשני, כל המשפחה מתפרקת, ורק בן קטן אחד, האידיוט שלא מבין כלום, עדיין מחייך. ואני מפחד לישון, ימים שלמים ללא שינה, כי אני לא יודע מה יקרה בלילה. ובסוף הקטן בא אליי מחייך: אני אדאג לך, לך לנחור - ואני אשמור עליך מאחור. אתה יכול לחלום בשקט, אבא, תלך לישון. אתה האדם האחרון.

סיפורי ילדים

חלמתי שאשתי באה אליי כל לילה במיטה ושואלת: ממה אנחנו נחיה? ממה אתה מתפרנס? מה אתה עושה - כל הזמן במחשב? מה אתה כותב? מה יקרה כשהילדים שלנו יגדלו והם יבינו מי אתה? ואני חושב על הסיסמא. היום שתכירי אותי באמת - זה היום שאני מת.

הכול מתחיל מהבית

חלמתי שאני זקן, ואני גדל בחצר, ויש לי ילדים בבית. והילדים שלי בבית חוטאים גדולים. חוטאים גדולים גדולים גדולים. וכולם אומרים שהם באמת חוטאים גדולים גדולים. וכל הבחורות משתגעות עליהם, רק כדי לדעת מה פירוש גדולים גדולים, כי מה זה כבר יכול להיות? מה כבר אפשר לעשות? וגם הבחורות הדוסיות, כי הן אומרות תראו איך אני אחזיר את הגדולים גדולים האלה בתשובה. ואז אני רואה תרנגולת אחת שהיא רבנית נורא צדיקה נכנסת לבית. ואני מתבייש. מסכן בעלה. והיא עושה שם אתם מה שעושה, ותוך דקה היא יוצאת אדומה כולה. ותוך דקה הם יוצאים וצועקים שהם חוזרים בתשובה. ורוצים לעשות ממני קרבן חטאת. ושואלים איזה קרבן אפשר לעשות ממנו? ועונים קרבן עוף. ואז כשהופכים אותי מגלים שיש לי מום. אז לוקחים אותי לבית המקדש, לכהן הגדול. ובית המקדש הוא מגרש אחד גדול. בגודל של כמה מגרשים, עד שלא רואים איפה הסוף. ומעניין אותי מה משחקים שם. כי תמיד מהכותל מלמטה לא ראו שזה מגרש. ואז פתאום אני שם זינוק

ומתחיל לברוח, וכולם אחריי מנסים לתפוס אותי, ואני עובר את הסף של קודש הקודשים והם לא יכולים להיכנס ורק צועקים בחוץ שיתנקמו בי, שאני אזכור. ואני נכנס בפנים. ורואה שם על מגש גדול שאלוהים הוא סך הכול כדור גומי שחור גדול, שגדל בחשיכה. את זה מנסים להסתיר? מי אחראי לזה שהוא גדל ככה? מי הסתיר את זה? ואז אני מרגיש שאני מבין מה יכול להיות הפירוש של חוטאים גדולים גדולים.

פרעה גזר על הזכרים ואתה גוזר על הנקבות

חלמתי שמתחילה אחת ממלחמות השם, כי לא יודעים איזה שם, ואפילו אם השם של בנים או שהשם של בנות. ושולחים אותי לצבא השחור - למלחמת שחרור. ואני נזכר בכל הסיפורים בחסידות שנפוליאון התחפש לחייל פשוט, ואני מחליט שאם אני חייל פשוט - להתחפש לנפוליאון. מה צריכה להיות האסטרטגיה של אלוהים? ואני סוקר את צבא השם, ועובר בכל החילות כדי לדעת איזו מין מלחמה אפשר לעשות בצבא שכזה, מי יכול להיות בכלל האויב. ובכניסה למחנה בני ישראל אני מוצא דף עם סידור של מקומות הישיבה, כמו בבית הכנסת. איגוד השוחטים: חיל החלוץ של האדם במאבקו בבהמה, איגוד החזנים: חיל החלוץ של האדם במאבקו במלאכים, איגוד הרבנים: חיל החלוץ של האדם במאבקו בספרים, איגוד המטפלות: חיל החלוץ של האדם במאבקו בתינוקות, איגוד הקברנים: חיל החלוץ של האדם במאבקו בזקנים, איגוד המיילדות: חיל החלוץ של האדם במאבקו בפרעה. בפרעה? ! לא הגיע הזמן לקצת מודרניזציה? אני אצעיד את החיל הזה קדימה! ואני רואה שהן לוקחות את כל הבנים שנולדים והופכות אותם לבנות. ואני מפשפש בתוך הארונות הסודיים של בית החולים, ואני מוצא בתוך כל המסמכים מדים לבנים - מה עושים מדים לבנים באמצע צבא שחור? ואני קורע את המילה פרעה מהחזה של האחות ורואה שכתוב שם: חיל החלוץ של האדם במאבקו בגברים. מה זה? הן ישמידו את כל המין האנושי. לא יהיו יותר זיווגים. ואני מתחפש לאישה מיילדת, והולך לצד השני של בית החולים, שאף אחד לא מתעניין בו - והופך את כל הבנות שנולדות לבנים.

תכנון המשפחה

חלמתי שאשתי חלמה שהיא ירדה מהאוטובוס ושכחה את התינוק בתוך האוטובוס. והיא רצה ורצה אחרי הנהג שאומר שאין אף תינוק באוטובוס. ומתברר שאני לקחתי את התינוקת - זה בת ! - ומלמד אותה דברים לא טובים. שם לה כיפה שחורה ומנסה להפוך אותה לבן. והיא מתמלאת בפחד: אתה לא תעשה את זה לבת שלנו, נכון? ואני מחבק אותה: אם תהיה לנו בת זה הדבר הכי טוב בשבילה, שהיא תהיה בן! ובהתחלה אני חושב שהאבות צריכים להשקיע בבנות יותר מבנים, שלא יצמח לנו עוד דור כזה. אבל יום אחד הילדה שכבר גדלה מחייכת אליי, ואני מבחין באימה שהילדה יוצאת דומה לאימה, שהיא כמוה. כל ההשקעה ירדה לטמיון. מה חשבת לעצמך, שתוכל לנצח את זה? אנחנו נחנך את הבנות שלנו אחרת, כן, באמת? הן יחנכו אותנו אחרת. ובינתיים אשתי כבר לימדה את הבן שלי לקרוא לה אבא.

ואני מבין שגם הבנים כבר דור אבוד, איך יגיע משיח? זהו דור שיש בו בעיה חמורה מאוד בזיווגים, שיכולה לנבוע אך ורק ממקור אחד: קלקול עמוק בייחוד העליון. הקב"ה והשכינה לא מתאימים. היא כבר לא ממש אישה וגם הוא כבר לא ממש גבר. הקשר ביניהם לא עובד, ולכן, כמו בשמיים, גם בארץ ישנה אותה תופעה של קלקול הזיווג. אם כן, יש רק פתרון אחד: השלמת ההיפוך. השכינה למעלה והקב"ה למטה. החלפת המקום בין הארץ והשמים. הארץ צריכה להפוך לרוח - והשמיים לחומר. צריך לעשות ימים כלילות, בדיוק כמו שעושים לילות כימים. החלום צריך להתחלף עם היום, והפנטזיה עם המציאות. אתה מבין את זה, בני?

נכון מנסה לגלות את המציאות מתחת לחלום - חכם יודע שהכול חלום

חלמתי שהשטריימל אומר לי בלילה: נכון מנסה להוריד את הבגדים כדי למצוא מתחתם את האשה. אבל חכם יודע שהכול בגדים. ואני חושב: מי יודע מה באמת קורה לאשתי מתחת לבגדים. מה היא מסתירה שם, מי יודע אם היא בכלל אשתי? ואני רץ הביתה, ודווקא הלילה קשה לי למצוא את הבית. הבית שלי! ואני נכנס הביתה, ובאמת שם לב שהיא מוזרה. שומע שהיא צוחקת בטלפון עם חברה. מתי היא צחקה ככה איתי אי פעם, מה כל כך מצחיק. דיברתם עליי, על מה דיברתם, אסור שיהיו לאישה סודות? אחותה הקטנה והמושכת, שהרבה יותר רזה ויפה ממנה והיא שונאת אותה עושה לי עיניים. אני יודע שבשבילה זו רק נקמה מתוקה באחותה. היא נהנית לראות שאני מסתכל עליה. אבל קשה לי להתעלם, אף פעם אישה לא עשתה לי עיניים. היא מחייכת אליי. אבל אני רואה את המבט,

מתחשק לי לחנוק את הקטנה הזאת. חברות שלה שבחיים לא היו מסתכלות עליי לפני כן לא מפסיקות לפלרטט אתי, להתגרות בי, לעפעף. אתן לא מסוגלות לפרגן? מה היא עשתה לכן, למה כולם שונאים אותה, כולן מקנאות בה, אבל על מה (על החזה העצום שלה, שמביך אפילו נשים, ועוד יותר מהן את עצמה?). רחמנות על אשתי המסכנה, חסרת המזל, עם כזה בעל, מה רוצים ממנה. ואשתי מסתכלת עלי: אתה זר. אני לא מכירה אותך. ויוצאת מהחדר. מה קרה היום, מה רוצים ממני? אני מסתכל על הילדה והיא אומרת: אתה לא אבא שלי, והולכת אחריה. נשארנו לבד אני והאחות.

הקלוקל

חלמתי שכנראה אכלתי קוגל מקולקל. ואני חייב לעשות דחוף דחוף, ואין לי איפה ואין לי איפה, וברגע האחרון אני מוריד את השטריימל ומשתמש בו כסיר לילה. ואז אני רואה שיש קרעי דפים בתוך הלכלוך, מגעיל לגעת אבל אני רואה שאלה דפי קודש שחייבים גניזה. אבל אני לא אכלתי שום דבר כזה! ואשתי בדיוק נכנסת. ואני מנסה להחביא את זה והיא שואלת מה יש לך שם? כלום, כלום. אתה מנסה להסתיר ממני? לא, לא. אז תראה לי, אני אשתך, אני רוצה לראות, צריכה לראות, חייבת! מנוולת. ואני לוקח את השטריימל ומלביש לה אותו על הפרצוף. וברגע זה נכנסת הילדה, שלמרות הכול הכול שנינו לא רוצים שהיא תתקלקל. והיא שואלת למה לאימא יש מסיכה שחורה? ואשתי מתאפקת ככל יכולתה, אבל לא יכולה לדבר משם. ואני יודע שכל נטל ההוכחה עליי ואין לי מושג מה לענות. "שטריימל זה, זה שטריימל זה זנב, זה שאריות של שועל זה, מה שנשאר, מקולקל, שטריימל זה על הפנים". ואשתי כבר לא מחזיקה מעמד, ומתחילה להתפקע. צחוק מר ונורא. והמסכה נופלת לה, והילדה מתחילה לצרוח. ואני רואה שבפתק שנדבק לה על האף כתוב: לא תנאף. ואני שואל: את שמת לי את הפתק הזה בתוך הקוגל?

אישי. נא לא לקרוא

חלמתי שאפשר לא רק להציץ לאשתי, בזמן שהיא חושבת שאני ישן, אלא להציץ לתוך האישה, מבפנים. לראות את הנשמה שמתבשלת שם. ואני יוצא ומתפקע מצחוק, והיא כועסת אבל גם מחייכת לעצמה. ואז מרימה עיניים מבוישות ומחייכת אליי. אחרי כל ההכרזות שלה שאישה - מרגישה.

מבינה מבפנים - מה יש לה בפנים. זה בת - היא יודעת! ממש שטיפת מוח, אפילו אני התחלתי לחלום על ילדה. אבל אלוהים יודע מה הוא עושה בעולם הנסתר, בממלכת הסוד שבתוך האדם - והאולטרסאונד מאפשר להציץ. פותח חור הצצה לתווך השחור. בדיוק כמו אדמו"ר. אך - אולי זה עובד גם הפוך? כמו שהנשים מציצות עלינו מעזרת הנשים, אבל מעולם לא ראיתי מה קורה שם בפנים. למעשה, אף אחד לא יודע מה הן באמת עושות שם, כשאף אחד לא שם. ודווקא לכן - לך תדע מה נשים עושות בחושך כשאף אחד לא רואה. אולי אפילו אלוהים בכבודו, צדיק שכמותו, לא מציץ לנשים, לא אוסר כלום, ולא רוצה לדעת.

ואני הולך לכותל ומדביק את הפנים חזק חזק חזק לקיר ומנסה להציץ לאלוהים - בחריץ בין האבנים. ובהתחלה בדקות הראשונות באמת רואים רק שחור, אבל אז העיניים לאט לאט מתרגלות, ופתאום יש בפנים - הבהוב אור. אנשים הולכים! ואני הולך למנהרה בצד, יש המוני מתפללים שנדחקים אל הקיר, ולפתע רואה שכשאף אחד לא מסתכל, מישהו מזנק פנימה לתוך ארון הקודש, מאחורי הפרוכת - ונעלם. ואני נדחף ונדחף בהמון עד שמצליח להגיע לארון - וקופץ אחוריו. ומישהו אומר סיסמה! ואני אומר מה? ואני מסנוור כולי, הכול מלא כהנים וכרזות. בונים את בית המקדש המשיחי. עבודת המקדש משחררת. לפני העבודה - טהרה. מקווה שהוא מזבח. ואני כבר מבין לאן כל זה מוביל, ומהר בורח החוצה מהתור פנימה, נדחק בצד, באבנים, משתחל לאיפה שהכותל, אבל מבפנים.

ואני רואה בחושך זקן אשמאי מציץ מבין החרכים - לעזרת הנשים. ואני תופס לו בזקן: אתה לא מתבייש? אבל נראה שהאנשים כאן איבדו את צלם אלוהים, והוא קורץ לי: מה, אתה לא יודע? אתה פה מהיום? חח... בוא תראה איזה ריגוש זה לראות אישה שמתפללת בכוונה עצומה, איך זה תופס את כולה, אח, לא סתם שיש מחיצה, איך שהיא נמסה! ואיך שהעיניים שלה עצומות, השפתיים שלה נעות, אוי, היא מסמיקה. ואני סוטר לו, והוא מסתכל על היד שלי, ואני מבין מהפנים שלו שעשיתי טעות. ואשתי מתקרבת לגב שלי ואני טורק את המחשב. מקווה שהמסך לא נשבר. והיא אומרת, כמעט בלעג: אל תדאג. אני לא מציצה לך למחשב.

לידה

קורס הכנה ללידה

חלמתי שאני חי בחושך. לא יודע שיש משהו שהוא לא חושך, או שיש לו חוץ במרחב או בזמן. חושך חי, שאפשר למשש, ממש לשחות, וימש חושך. ואשתי מעירה אותי מתוך ליבת החושך: תיקח את כל הספרים ה- "קדושים" שלך ותצא עכשיו החוצה. מצידו תישן ברחוב.

- מה באמצע הלילה.

- אני אשבור לך את המחשב. אני יודעת, רק מהמחשב הקדוש שלך אכפת לך.

והיא תופסת לי אותו ומחזיקה מחוץ לחלון ואומרת: אני עוזבת.

- שקט השכנים יראו.

- אחת, שתיים, ש... אתה יודע שאני מסוגלת.

ואני מוותר על הכול: אני מאמין לך! וחוזר לישון כמו מת.

- המחשב שאתה אוהב יותר ממני, אהבת חיך. אפילו אותו אתה לא באמת אוהב, אלא רק נמשך אליו. כמו חולה, כמו שרק אתה מטורף על דברים.

- אז תזרקי אותי איתו. כל הספרים והצעצועים שקנינו לבן שלנו, דווקא עכשיו רגע לפני, למה חזרנו אחורה? כמה שמנסים לצאת איתך מהמעגל, הכול בעיגולים, יום חלום - ויום גיהנום, לילה מלאכית בסדינים - ולילה לילית בתחתונים, מושכת - ונושכת. היועץ היה קופץ מהחלון.

ואני מתחבק עם הכרית מתחת לשמיכה בלהט ולא רוצה לדעת. ואני חולם על הלב המסכן והעלוב של אשתי, הלב המעוך, המכוער, מעורר הרחמים, מלא בהורמונים ובדאגות ובנקמות ובכאב. לב דחוי ודפוק כזה שהאהבה לא יודעת אותו, אבל הוא הולם והולם ולא יכול להפסיק.

ופתאום היא מתחילה לזרוק את כל הדברים שנתתי לה לזבל, כל התכשיטים שקניתי לה, כל המתנות לפח. ואני קובר את הראש במיטה, ועושה את עצמי ישן. והיא לוחשת: אני פה לבד, ואתה ישן לך כאילו לא אכפת לך. הוכחת שאפשר לסמוך עליך, התמיכה שלך באשתך משהו משהו, אני שמחה שאני מעניינת אותך, אני מאושרת, אתה אוהב אותי, וכו' וכו' עד שאני נרדם. ופתאום אני מרגיש שקט, לא יכול להיות, ואני מתעורר מהשקט. ואני רואה שהיא שוכבת במיטה עם עיניים פקוחות, פה פער, והיא לא נושמת. ואני צוחק: שוב פעם את עושה את עצמך מתה?

מדוע נכחדו הדינוזאורים

חלמתי שאני דבר עצום! אבל אני לא יודע אם אני איזה דינוזאור, או שאני השלב הבא. אז מה אם אני לומד בשחור? הרי גם לדינוזאורים הייתה דת שהם קיבלו מהשמים, תורה שלמה של דינוזאורים, שכל מה שנשאר ממנה זה שלוש מילים סתומות בפרשת בראשית: "ואת התנינים הגדולים". ויש גם שמועות על איזה חטא נורא - "חטא הדינוזאורים". ואשתי הדינוזאורית מביאה לי שקיבלנו הזמנה זוגית לתיבת נוח - "שיט על המבול", והיא אומרת: איזה אסון נורא! רציתי קצת מזמנו היקר והקדוש של בעלי. למה אנחנו אף פעם לא יוצאים? אין כסף אין כסף - ועכשיו זה בחינם. כל הזוגות האחרים, כל החיות יהיו שם. ואתה רובץ לי בתוך הזבל הקדוש הזה שלך, לא פלא שאתה, אני לא מתפלא, וזה גם לא היה מפליא אותי בכלל לגלות... והיא ממשיכה עוד ועוד - האישה הזאת מסוגלת להוריד גשם מהתקרה - ואני אומר: מתי כבר המבול הזה?

ובימים הבאים היא מתנהגת כאילו הכול בסדר, אבל אני מרגיש שמהו מאוד לא בסדר. ואנחנו עומדים לצאת לאירוע הזה שלה של ה"מבול", ואני רואה שכמו תמיד היא ארזה את כל הבית, והיא מתרגזת: אני אני אני. למה הכול נופל עליי. ואתה יושב לך שם כמו פרימדון עם המחשב הסודי. אם אתה לא לומד - תלך לעבוד. ואם אתה לא עובד - תלך ללמוד. ואני מתרגז: כן, כי אני לא עושה כלום, ומי עושה את כל הכוונות לדרך, את? את רוצה שנצא בלי כוונות? אבל למה הכול ברגע

האחרון, אתה חייב לקלקל, למה תמיד להוציא ת'מיץ, למה תמיד את, למה להוציא את הנשמה, למה תמיד אני? והתינוק הענק שלנו מתעורר, נכנס לנו לחדר השינה, וצועק בדינוזאורית: שקט. למה תמיד לריב? הרי אתם בכלל לא מדברים אחד אל השני. ואני ואשתי מחליפים מבטים.

- אוי, אתה עוד קטן, זו לא מריבה.

- אתה לא מבין, זו תפילה.

- נכון? תפילה בחברותא.

- בדיוק. זה הדבר הכי קרוב שמותר לנו בעולם הזה לתפילה בזוגות - כמו בקבר.

- הכוונה לעולם הבא.

- של הדינוזאורים.

- ששם עזרת הנשים מחוברת לעזרת הגברים.

- כבר לא יודעים מי זה מי.

- וגר זאב עם כבשה.

- וכבש עם זאבה.

- ואז כל היצורים ביחד, מהנעלה ביותר ועד הנחות ביותר, כל המינים -

- כולל שני המינים -

- כולם מתערבבים בחומר חלומי אחד טהור, שחור, מלא אנרגיה, נסתר, יקר, קבור, עמוק...

- זהב שחור.

- מתאחדים עם כל אבות אבותינו הקדושים...

- בשואת הדינוזאורים.

והילד המום לגמרי מההצגה, אבל אני המום עוד יותר. מאיפה אשתי הדינוזאורית יודעת מה עובר לי בראש? ואפילו אם היא קוראת מחשבות - שהיא בכלל תבין על מה מדובר? אני יכול לראות שהיא קראה בסתר בספרים שמוסתרים מאחורי הארון. ועדיין... ואני נבהל: את רואה איזה חיוור, את מפחידה את הקטן! הוא חושב שאת צועקת עליו.

- גם עכשיו אתה משתמש בילד נגדי? לא יעזור לך, לא לוקחים אותו, הוא נשאר פה במיטה.

- למה לא? נחביא אותו בחזרה בבטן.

- בבטן? אני יודעת מה עובר לך בראש.

- לא נכון, את טועה, זה לא מה שעובר לי בראש.

- זה בדיוק מה שעובר לך בראש. אני עוד אוכיח לך.

- את לא יודעת כמה שאת טועה.

- אני יודעת. כתוב שיש מקומות לזוג, שניים בלבד. מה לא מובן לך במילה שניים?

ואני מסתכל לה בעיניים ורואה את דמעות התנינים הגדולים. ואני מבין שהיא יודעת, שנינו יודעים עכשיו מה מסתתר מאחורי המילים המכובסות. ברגע זה דנו את הילד למוות בטביעה, בפניו, בלי שיכולנו לומר דבר.

- תזמין מונית.

- יש לך מושג כמה יעלו מוניות לסחוב שני דינוזאורים? זה בסה"כ 20 דקות הליכה מהירה עד לאוטובוס.

והיא הולכת 2 דקות ומתנשפת ועוצרת: למה כל הזמן בעלייה? כרגיל טעית בדרך. אני בטוחה שיש דרך בירידה.

- איך אפשר להגיע לראש ההר בירידה?

- ממתי הפלגה יוצאת מראש הר? כרגיל טעית בדרך. ואחר כך מתפלא שיש לי בטן מלאה. נשבר לי הגב.

והיא מתיישבת לי על הספסל עם המזוודות. טרוריסטית! דווקא כש, תמיד ברגעים הכי ארררר.

- לא אכפת לי.

- נפסיד את התיבה. התיבה לא תחכה לנו!

- לא אכפת לי.

- זה לא הזמן עכשיו!

- זה אף פעם לא הזמן. מה אתה חושב, שיש שם מקום לדינוזאור כמוך?

- אין זמן לשטויות שלך.

ואני משאיר את האישה מאחור ורץ לבד אל בטן התיבה, שובר את כל הרחובות ברגלי הדינוזאור שלי, ואני כבר יודע למה נכחדו הדינוזאורים.

השקנה

חלמתי שיש קושיה גדולה בראשונים: למה כשמתחתנים מתחילים ומתעגלים ומעלים ומשמנים? ועונים שם גדולי האחרונים: כי כשמתחתנים השטן מתחכם - ומעביר את יצר המין ליצר האכילה. ואשתי שם שואלת: תגיד לי, אתה רוצה ללקק את זה לפני שאני מכניסה לכיור? תיזהר כי יש בפנים. חמודי, אכלת אותה, אני אתך עד לקבר. אז תחייך.

ואני מחייך ומתחיל להתחפר לתוך הקבר, במסע לבטן האדמה. רק שבאיזשהו שלב בדרך הדחוקה למטה, העולם מתהפך - לא אני! - ואני מוצא את עצמי בשמיים. ואני מסתכל על השעה ורואה שעברה שנה שלמה - אשתי תרצח אותי כשאחזור. ואני מסתכל שוב על השעה ורואה שעברה עוד שנה - מה, היא תישאר עגונה? ואני מפחד להסתכל שוב על השעה, רק אם אמות אוכל לשחרר אותה, אבל אני חייב למות ככה שהיא תדע, זה צריך להיות מספיק גדול שיגלו את זה גם שם באדמה, והבן היתום שלי - עכשיו בטח בר מצווה - סוף סוף יגיד עלי קדיש. טעות טעות טעות - להגיע לגן עדן בלי למות.

ואני רק מתקרב למלאך בפתח, פותח עליו פה כדי לצעוק - והוא נמלט על נפשו. מה קורה פה? ואני נזכר בכתבי האדמו"ר: "בעולם הזה הנפש היא החזקה והיא המחיה את הגוף - וכשהנפש עוזבת הגוף מת. והגוף שהוא חלש צריך לאכול גופים אחרים כדי להתקיים. ואילו בעתיד לבוא המצב יתהפך. הגוף יהיה החזק והוא יחיה את הנפש, וכדי להתקיים הנפש תצטרך לאכול נפשות אחרות". ואני מגלה סביבי שבגן עדן הכול מתהפך: האדמה אוכלת את הצמחים. והצמחים אוכלים את החיות. והחיות אוכלות את בני האדם. ובני האדם אוכלים את המלאכים. והמלאכים אוכלים את אלוהים. והתרנגולות והפרות אוכלות את היהודים, שיכולים למצוא נחת רק עם החזיר, שלא נוגע ביהודים. אבל גויים הוא אוכל כמו חזיר. ובאמת גן עדן מאוכלס רק ביהודים וחזירים, והמלאכים והגויים

נכחדים. והיהודים מתים מפחד מהשניצלים לשעבר - שמתו על קדושת השבת ועלו לגן עדן - ולכן הם מתחבאים על העצים, כמו קופים עם זקן.

וחזיר קדוש אחד, שהלך כל החיים במסירות נפש עצומה רק על עקבים, כי אסור לגדל חזיר בארץ ישראל, אומר לי: יהודי יקר, מה אתה עושה כאן על הקרקע? זה מסוכן! יש פה איזו תרנגולת אנטישמית שמסתובבת בחצר. בוא מהר לדיר, נהפוך אותך לחזיר, יש לך מזל אתה בטלפיים טובות, אנחנו חסידי חיות העולם. רק תתגלגל טיפה בבוץ שחור, קצת תשחה בסיר חמין, מעט נחירות לשבת, ואתה כבר חזיר למהדרין מן המהדרין.

והוא בקושי מצליח לרוץ עם העקבים הללו ומחרחר כל הזמן, ואני שואל: גם בשמים יש אנטישמיות? והחזיר הקדוש נאנח: זה לא העולם שאתה רגיל. בעולם הקודם הצומח ניזון מהדומם, והחי מהצומח, והאדם מהחי, וככה העולם הולך ומתעלה - ככה הדומם הופך בסוף לאדם. וכך גם הנפש ניזונה מהאדם, והמוות ניזון מהנפש, מאיתנו, הוא אוכל אותנו. בשביל הכופרים אוכלי החזירים המוות הוא כלום ואין - המוות מת, ולכן לא קורה כאן כלום, ואילו שם הזמן רץ. אבל בשבילנו המוות הוא המצב הכי חי שיש - גן עדן. שם למטה לא קורה אף פעם כלום, ופה בעולם העליון כל האקשן. שם באדמה העולם הוא חומר מת ונוקשה, ופה הכול רוח.

- ואלוהים ניזון מהמוות שניזון מהנפש?

- כן, הוא יותר חי מחי, אלוהים חיים זו דרגה גבוהה יותר של חיות מהחיים. אבל בדיוק בגלל אותה דינמיקה של עלייה בדינמיות, כשאל מת הוא בדרגה רוחנית אפילו עוד יותר גבוהה. הוא עולה למקום שאנחנו בכלל לא מכירים - גן עדן של אלוהים. ואז אצלנו כאן התחיל הבלגן.

- אבל האם מישהו דאג שהנשמה שלו באמת תעלה לשם? מכל הבנים שלו מישהו אמר קדיש?

- מי יגיד עליו קדיש? אומרים יתגדל ויתקדש שמיה רבא - ולא מבינים שזה עליו. הדתיים בטוחים שהוא עוד חי, והחילונים שהוא מעולם לא נולד. ככה אלוהים בעצמו לא זכה שמישהו יגיד קדיש לעילוי נשמתו, והגאולה שלו נכשלה - ההתעלות המשיחית האחרונה היא זו של אלוהים עצמו. המלאכים בקבר מתנהגים כמו התולעים של אלוהים, ובניו באדמה רק רבים על הצוואה. וכשהתורה היא ציווי של רצון אחרון - ולא חלום חי - נשאר רק שאלה אחת: מי הבן הבכור?

חזירים עטרה לישנה

חלמתי שאני חי בעתיד לבוא, בעולם שכולו ארוך, עולם שכולו שבת. וכל ישראל אוכלים פירות רוחניים, שווארמה אינטלקטואלית, ומתקיימים ממאגרי ענק של הלוויתן ושור הבר, הדינוזאורים שברוב נדיבותם הקריבו את גופם, כדי שיהיה גם לנו גז רוחני וזהב חלומי שחור, ולא יצטרכו לעבוד. והסוף די ידוע מראש, מדברים כבר שנים שהיה צריך לבשל יהודים בתנור בהכנה לשבת הגדול - השבת הגדולה שבסוף העולם. ימי החול נהיים יותר ויותר נדירים, ופתאום כל יום שבת.

ודווקא באותה שבת אינסופית אני נתקע אצל החותנת. ואין לאן לברוח, אסור להתרחק בשבת מהיישוב מעבר לאלפיים אמה. והאפשרות שבעתיד הרחוק, אפילו בעוד אלפי שנים, יבנו עד לכאן לא קיימת - כי אסור לבנות בשבת. והחותנת דווקא מרוצה מאוד, והדבר הכי גרוע בה שהיא מזכירה לי את אשתי. והיא לא מבינה למה אני כזה, הרי היא לא עשתה לי כלום. ואני מסתכל עליה וחושב: חיים שלמים, חיים שלמים. ולאשתי אין טיפת סבלנות, היא כל הזמן מתלוננת: איזו שבת ארוכה שתצא לי הנשמה. והיא כל הזמן חייבת שכל הדברים שלנו יהיו במזוודות למטה, שברגע ששבת תצא יהיה אפשר לצאת. ואני אומר לה: די עם זה, זה הכנה מקודש לחול! והיא אומרת לי: אבל לא יהיה עוד חול. לא הבנת? לא יהיה עוד יום ראשון! וכבר קוראים לנו לעוד ארוחה. והמשפחה שלה הם שמנים ענקיים, אבל הם אפילו לא חזירים, הם פשוט אוכלים כמו בצבא: החותנת בראש השולחן ועושה טרור לכולם, ארוחות אינסופיות ואסור לקום לרגע, העולם יתמוטט, והיא צועקת: חת שתיים שלוש אכול, חת שתיים שלוש אכול.

וסופסוף נגמרת הארוחה, ואני הולך לנוח קצת לפני הארוחה הבאה, ועכשיו אשתי באה: במה חטאתי? התחתנתי עם חזיר. אתה מבייש אותי לפני המשפחה שלי, אני מתביישת בך בכל מקום שאתה הולך.

- גבירתי, זה שאת מחטטת באף עם סכין ומזלג לא הופך את זה למנומס. עוד מעט אני אמצא סכין ומזלג בשירותים!

- מה פתאום.

- ביהדות, אסור לאכול חזיר, אבל מותר להיות חזיר. אי אפשר לאסור עליך להיות חזיר. אם השם ברא אותך חזיר? החידוש הגדול של היהדות היה שלא החומר והגוף הוא החשוב אלא האופן: לא לאכול חזיר בסכומים מנומס כמו הגויים, אלא לאכול כמו חזיר, כלומר להיות חזיר שאוכל כשר.

והיא מסתכלת עלי בכאב: הפכת את החזיר לעיקר האמונה! והבן הקטן, שכבר נהיה גדול מאוד, הוא בוודאי התינוק השמן בעולם, אני לא מבין איך העור הוורוד שלו לא מתפוצץ, הוא כבר מזמן הפך לכדור. ובכן, התינוק הזה מרשה לעצמו פתאום להתערב:

אתם באמת חושבים שאסור לאכול חזיר? נכון שכתוב בכל תורת הנסתר שאין שום דרך להעלות ניצוצות שנפלו בתוך חזיר, כי הוא בשלושת הקליפות הטמאות שאין מהם חזרה, ולכן אין לו היתר לעולם, גם לא אחרי שחיטה כשרה. אבל בואו אני אגלה לכם פטנט איך ניתן לאכול חזיר - ולתקן אותו.

- איך?

- בשואה - אפשר היה לתקן חזירים! יש תקופות כאלה, של השמדת הנפש ופיקוח הנפש, שבהן יש פריצה בכל העולמות, וניתן לתקן חזירים, ואפילו: מצווה לאכול חזיר. מציאות שהמצווה הכי גדולה היא לאכול חזיר - שמירת הנפש היהודית. עולם של קידוש השם. החזיר הקדוש! במחנות אמא שמרה לנו אותו כל השבוע שיהיה בשר לשולחן שבת. אתה יודע מה מברכים על שניצל חזיר?

ואני נחנק: אתה, היית במחנות? עם אמא? מתי זה קרה? ואני מסתכל על אשתי: יש משהו שלא סיפרת לי? והיא אומרת: אני לא יודעת על איזו שואה הוא מדבר! ואני מתרגז: תתבייש לך, יש רק שני דברים בעולם כולו שאסור לצחוק עליהם. אוכל ושניצל. נמשיך את זה מיד אחרי האוכל ועכשיו בוא, יש עוד ארוחה, אני כבר שומע את הצעקות מלמטה.

והינוקא הגאון שלי, ראשית גדילת גאולתנו, אומר על השולחן דבר תורה: יהודי אוכל לא מתוך חלילה תאוה או אפילו אהבה אל האוכל, אלא בקדושה. הוא שואף להגיע לאכילה טהורה, שהוא כבר לא יכול יותר, והוא עוד ממשיך, אין טיפת מקום, והוא עוד, ממשיך. אכילה לשם אכילה, במסירות נפש. ואז זו האכילה הגבוהה ביותר, ללא הנאות זרות, כמו שאלוהים אוכל את הקורבנות, כל יום, תמיד אותו דבר, למרות שהוא כבר מלא, למרות שכבר נמאס נמאס. כי יהודי אוכל עם העיניים, אכילה זה דבר רוחני, זה לא הנפש הבהמית שאוכלת, זה... תגידו, יש עוד שניצל? ואני רואה שהוא כבר מלא לגמרי, שכל ביס קשה לו כקריעת ים סוף, הצלחת שלפניו כמעט ריקה, נשארה

בה רק חתיכונת קטנה. ואני רואה שהוא עומד להתפוצץ ואומר לו: תיזהר. ואמא שלו מתחננת אליו שלא ייגע בזה. אבל הוא חייב לאכול הכול עד הגרגיר אחרון. והוורידים יוצאים, הצוואר, משפריץ דם כל השולחן, ומהגרון שלו מתפרץ לשם יחוד קודשא - למות על קידוש השם.

מגיע לי מזל טוב

חלמתי שאני יוצא מתוך החלום, מסנוור ובוכה והלום מהעולם. חבל שהלידה מתבזבזת על תינוקות. כמו שהזיקנה מתבזבזת על זקנים - והילדות על ילדים. אם יהודים היו נולדים ישר אחרי הבר מצווה יכולנו לתת דת לתינוקות, להחליף את שני השדיים - בשני לוחות הברית: לא תצרח, לא תנגב, לא חמוד, לא תענה את אביך ואת אמך, אנוכי אשר הוצאתיך, לא תעשה לך כל בובה, שמור את יום השינה לקדשו, לא תישא את קולך לשווא. ואז יהודים היו נמשכים ישירות לתורה - בלי התחליף חלב שעובר דרך האישה, ויצר הטוב לא היה צריך להתכסות ביצר הרע. אבל כיום אפילו המשיח יולד חילוני ועירום. ואני מחזיק את היצור הצורח והאדום - הגיע הזמן להחזיר את העולם לתוך החלום.

מהזוהר הקדוש - לעלטה הקדושה

חלמתי שהבנתי שהזוהר רימה אותי. לתקן את הגלות והשכינה דרך היחסים עם אשתי? גאולה דרך האישה - איזה מין רעיון! רק הילד, הוא הסיכוי, הוא העתיד. ודרך הקשר עם הבן אני כבר אתקן את הקשר בין הקב"ה וישראל. בני בכורי ישראל. כן, בושה שאנשים שולחים את הילדים לישיבה. אני אלמד אותנו תורה כמו שהייתי רוצה שהיו מלמדים אותי תורה - משמיים. ועם האישה זה כמו לנסות לתקן את הסטרא אחרא, איזה טיפש הייתי. ואני מתחיל לשקוע בזכרונות נעורים, איך האדמו"ר אמר שאנחנו דור אבוד, אבל אנחנו יכולים לגדל דור חדש, דור שימשיך את מה שהגרמנים קטעו בשואה. היינו על סף - והאדמו"ר לא רצה לומר על סף מה. והוא הוציא החוצה את ההורים ודיבר לנערים: אל תשכחו שהמחשב הראשון ואושוויץ נולדו באותה שנה, השנה שבה הגרש"ש מת. ואם משווים את רמת הפעילות הרוחנית במחצית השנייה של המאה העשרים למחצית הראשונה - מתחשק לבכות. איזה ניצחון עצום של הסטרא אחרא! פשוט יובל שנים אבודות. מה שלא הרגה השואה

הרגה המדינה ומה שלא הרגה המדינה - אני הרגתי. אבל אתם עוד תראו שיבוא דור חדש. דור שמדבר עם מלאכים ומלטף את חיות הקודש. לוקח את הצדיקים בגן עדן לטיול - עם רצועה! סוחט דמעות מענני הכבוד, מפיק חשמל מהשרפים, ותופס את הנחש בזנב, לא מפחד, קושר אותו סביב הצוואר, לא מפחד, ומרעיב אותו, מרעיב אותו, עושה ממנו חוט ארוך ארוך. ארבע כנפות הציצית יתחילו פתאום לנפנף, וילדים ייאלצו לקשור את עצמם בציציות לאדמה כדי לא לעוף ולהיעלם בשמים, חתנים טריים יעופו עם הטלית כמו סופרמן, ונערי בר מצווה יצליפו עם התפילין כמו קאובויז בעדר שועט של פרות אדומות. זה לא יהיה עוד דור שלומד תורה, אלא שהתורה לומדת אותו. הגויים עוד יתחננו שנחזור מהשמים. הם יבנו טלסקופים ענקיים כדי לנסות ולהציץ בטיפה קטנה מהאור שלנו. אבל כל מה שהם יצליחו לראות יהיה דרך חור המנעול. אנחנו נהיה המקום האחרון בעולם שיש בו סודות. האחרון בעולם! - הוא סיים בצעקה. הוא כנראה ציפה שנאמר משהו. שנגיב. משהו. השתררה דממה מביכה. לא העזתי לנשום. ולא ידעתי אם לומר, או לא לומר, לומר? לא לומר? ואז הוא הסתכל עלינו אחד אחד ואמר: חבורה של מפגרים.

אין לה מנחם

חלמתי שאני מרמה את אשתי בעזרת הילד, ואני אומר לו כשהוא נולד: אל תספר לה שאתה המשיח. אתה תהיה המשיח, אם רק לא תספר לה. וכשאשתי לא שומעת אני קורא לו: משיח חמוד שלי. ומנסה ללמד אותו את שם מ"ב אותיות הקדוש של אלוהים לפי הקבלה, שזו תהיה המילה הראשונה שלו. הקריאה אבא זו רק ההתחלה של אבגיתצקרעשטננגדיכשבטרצתגחקבטנעגלפזקשקוצי... וכשאשתי נרדמת מרוב עייפות אני מקריא לו בלילות זוהר לעריסה, כי אומרים שדו-לשוניות מפתחת את המוח: ארמית כשפה ראשונה. מי יודע מה יצא מראש שגדל ככה? ככה נוכל להמציא את החלום היהודי מחדש. גאולה בשיטה הביתית: עשה זאת בעצמך.

וכל בוקר הינוקא נותן לי במתנה קקי טרי על הבוקר, ואני נזכר בדברי הגמרא שהדרך לדעת האם משיח הוא אמת או שקר היא לבחון האם הוא "מריח" ודן - ואני מתרגש. הנה, הנבואה מתגשמת. ואני מחביא את החיתולים בארון הספרים שאשתי לא תראה, הרי הקקי של המשיח בוודאי יותר קדוש מדברי התורה שלי, יש בו בטח סודות עליונים, שהתחוננים עוד לא יכולים לקבל, ולכן שומרים אותו בטיטולים. בעתיד זה עוד יהיה בושם מיוחד, שכיום אנחנו עוד לא מוכנים לרוחניות

שלו, ולכן זה מריח לנו כמו קקי. ואני גם מבין היטב שאין משיח ללא חמור. אז אני עושה דיאטת עשבים ומתאמן בלעשות גללים של חמור, גונב את העגילים הענקיים של אשתי כדי להאריך אוזניים, מתאמן בנעירות מול המראה, ובכלל נהיה מטומטם באופן כללי. ואני שואל אותו: מה עושה חמור? אי אה. מה עושה משיח? והוא פורץ בבכי. בדיוק כמו רשב"י ברגעי השיא של הזוהר הקדוש. איזו נשמה, איזה מלאך.

ואשתי עושה הכול כדי לדכא אותי. היא חוזרת מטיפת חלב ומבשרת לי ביובש: כל הגמרא שלימדתי אותו לפני השינה - והיקף הראש שלו עלה רק בסנטימטר אחד. גרוע מזה, היא מנסה להרעיל את המשיח עם כל מיני ספרי ילדים של כופרים וגויים. ואני מחכה שהיא תלך, ואת כל בובות החיות הטמאות אני הופך לחיות טהורות, מצייר להן פרסה ושסע, ומדביר מהבית שרצים כמו מיקי מאוס. וגם את הספרים אני מתקן: את פו הדוב אני הופך לפו העוף, את קופיקו לצדיקו, את מיץ פטל למיץ ענבים לקידוש ולהבדלה, שלגייה ושבעת הגמדים הופכת לשכינה ושבעת החרדים, ואת הקוסם מארץ עוץ אני הופך פשוט לאיוב. ואני לא מוותר לאשתי: משלי שועלים מעובדים למשלי שטריימלים, כיפה אדומה היא עכשיו כיפה שחורה, והזאב הרע הוא שטריימל, שבנות ילמדו לא לחשוק בשטריימל. והכי אני גאה בעיבוד שלי למעשה בחמישה בלונים, שנקרא עכשיו מעשה בחמישה רבנים, אחרי שהוספתי לבלונים פאות וזקן. אנא בצלאל אל תצטער, נביא לך אדמו"ר אחר. לא נורא אהרון, זה סופו של כל גאון. ואני מרגיש איך הילד חווה התעלות כל פעם בסוף כשהגאון האדום עולה לשמים.

ולכל מקום אני לוקח את הילד כמו חמור במנשא על הגב. ואשתי אומרת: תן לו ללכת בעצמו, תן לו לזחול. - מה? אשתי מנסה להפוך את הילד לנחש! ואשתי שכבר יודעת קצת עם מי יש לה עסק אומרת לי: כן, כי נחש זה בגימטריא משיח. ואני בהלם. מאיפה היא יודעת? מה, כבר מרגישים עליו? או שכוחות הסטרא אחרא שוב מנסים להחמיץ את הגאולה? השטן! מי סיפר לה? ואני אוכל את עצמי כל אחר הצהריים: או ש... או ש... ומסתכל חסר אונים איך היא עושה איתו את כל השטויות שלה של תינוקים, והם צוחקים צוחקים צוחקים. שיהנו, זו הפעם האחרונה שלהם.

ואני בוכה באמצע הלילה ומעיר אותו, והוא בא אליי למיטה - זוחל אל מרגלותי בחושך. ובשקט מוחלט, שאשתי לא תתעורר מחלומה, אני לוקח אותו על הגב, והוא רוכב עלי לתוך העיר העתיקה - טבור העולם. ואנחנו עולים יחדיו אל ראש ההר, לחושך המוחלט, ואני שואל: אתה סיפרת לאמא?

יזכור

חלמתי שמעמידים אותי בפני בחירה אכזרית: או שאין אלוהים, או שאין תורה. ואני בוחר בתורה. ובלילה אני שומע בכי נורא מתוך האדמה. ואני עוצם את האוזניים וזה נכנס לי דרך העיניים, ואני עוצם את העיניים אבל העיניים שלי כבר עצומות.

ואני מבין שלפחות את התורה צריך לשמור עכשיו טוב טוב שלא יקרה לה מה שקרה לאלוהים. ואני כותב תוכנית לימודים חשאית ללימוד תורה, כך שלא יוכלו לפגוע בה, עכשיו שאין מי שייגן עליה. וסוף סוף נולד לי בן. ומהתחלה הילד יוצא דופן, נולד בניתוח קיסרי, כמו שרמוז בזוהר על הגאולה, שהנחש של הדוקטורים צריך לפתוח את רחם האיילה. ומה שהכי טוב זה שהאבא מקבל את התינוק והאמא נשארת מורדמת בחדר ניתוח. זו ההזדמנות שלי. ואני לוחש לו כמה דברים על האוזן, ואני יודע שהיום הוא נולד. והתינוק מחזיק אצבע אחת שלי בחמש אצבעות שלו, ואני מנענע את היד ואומר לו: נעים לעשות אתך עסקים.

אבל לאשתי אין אלוהים. ושבת אחת כשהילד כבר גדל, אנחנו מתארחים עם כל המשפחה. ואשתי משתגעית ומתחילה לצעוק בקולי קולות. והיא צועקת בקולות אימים שההורים שלה ישמעו: המשוגע הזה מלמד את הילד מגיל 0 זוהר, בלילה קורא לו ספר בארמית. ואני מתמלא בזיעה קרה וצועק בחזרה בקול רם שישמעו: זה לא זוהר זה גמרא, את מתבלבלת, את לא יודעת כלום, מצחיקה. והיא צועקת: אני כן יודעת, זה הזוהר הקדוש. זה כתוב עליו באותיות של זהב. מתחשק לי לרצוח אותה. וכולם מתחילים להסתכל עליי במבטים משונים. ואני מרגיש שמרחיקים ממני את הילד. שולחים אותו לפה. שולחים אותי לשם. ואני מסתכל עליו מתרחק, ואומר: אתה לא תשכח?

השליחות

אמנות אחזקת האדמו"ר

חלמתי שהאדמו"ר הקודם, "המשיגנע", קורא לי שוב, לכבוד הברית - אחרי ששכח ממני מאז החתונה, ונטש אותי לבד איתה. ואני רואה את המשב"ק (משמש בקודש) מסתובב שם כמו כלב ששומר על האדמו"ר והשאירו אותו מחוץ לדלת, והוא מזהיר אותי: האדמו"ר חי בעולמות עליונים. אף דבר שהוא אומר לא צריך לקחת בפשוטו. והוא מספר לי - זו הפעם האלף שאני שומע את הסיפור הזה - על הכלב החצוף שהאדמו"ר קרא לו להסתלק. הכלב המסכן לא מדבר עברית, אבל מה שבאמת גמר אותו זה שהוא לא ידע שהאדמו"ר מדבר בארמית. והאדמו"ר קרא לו שוב: תסתלק תסתלק. והכלב המפוחד התחיל לעלות למעלה למעלה עד שנעלם כנקודה שחורה בשמים. מעודד מהמופת של האדמו"ר, המשב"ק הוסיף בחשש: תספר לי אחר כך מה היה בפנים?

ואני נכנס לאדמו"ר והאדמו"ר בחושך. לא רואים כלום. רק שלא יהיה אחד ממצבי הרוח האיומים שלו. לכל האדמו"רים הולכים כדי להחלים, נכנסים חולים ויוצאים בריאים, ואילו אצלו המופתים הם אחרים, נכנסים בריאים ויוצאים חולים. אחד יצא אילם. אחד התעוורר לשנה שלימה. אחר יצא צולע. ואחר כך מתפלאים שלא באים. חבר שלי יצא ולא רצה לדבר אתי. הבטחתי לא לספר לאיש, התחננתי, והוא לא הסכים. אחרי שנה הוא סיפר שהאדמו"ר אמר לו רק שלוש מילים. שאלתי: מה כבר אפשר לומר בשלוש מילים? והוא אמר: הוא אמר: לאלוהים יש איידס.

- אתה בטוח שהוא אמר אלוהים?

- אתה יודע, הוא לא אוהב שאומרים אלוקים. הוא שונא גינונים. שלא תעז לפנות אליו בתואר כבוד.

- אולי הוא אמר עץ, ורק אתה שמעת איידס? כלומר איידס, איך זה יכול להיות - אם הוא היה רק עם השכינה?

- אם יש לך אומץ תשאל אותו.

בחור אחר אמר: אתה צריך להתכונן. הרי לטיול מחוץ לארץ היית מתכונן. אז לטיול מחוץ לשמיים לא? יש מקומות מרוחקים באמת בעולם ההוא. בעולם שלנו יש גבול לנידחות, אבל לא שם. יש מקום שהדרך היחידה אליו לוקחת 120 שנה של הליכה רצופה. וממנו יוצאת דרך נוספת, שאומרים שהיא לוקחת כמה דורות. כמובן שאף אחד לא חזר משם בחיים. ויש מקומות מפחידים, שהאדמו"ר בעצמו לא מסתובב בהם בלי הכלב שלו. אתה מנחש באיזה כלב מדובר? בקיצור, אל תשכח לקחת מים.

והאדמו"ר בפנים שואל אותי ישר: יש לך רישיון?

- מה?

- אם רוצים שמישהו יגיע, קודם כל צריך להביא אותו.

- מי? אבל אין לי רישיון!

- אז בוא אני אלמד אותך איך לנהוג במרכבה.

- הרב מתכוון למכונית, נכון?

והאדמו"ר מתחיל בקורס מזורז בנהיגה שהוא קורס מזורז בקבלה שהוא קורס מזורז בחיים - שהוא קורס מזורז באדמו"רים: קודם כל, אתה רוצה לנהוג. למה? אל תשאל. זה כבר בא מעולם אחר, לא מהנהיגה, מהאין. אחר כך מגיעה התיאוריה, שהיא החכמה של הנהיגה, שמזדווגת עם לימודי הנהיגה בפועל, הבינה, ונכנסים לשלב העוברי של השיעורים: ההיריון. עד כאן אתה אתי? עברת את האימה והשמחה של הטסט? סימן טוב ומזל טוב! אבל אתה עדיין לא יודע לנהוג - נולדת רק אתמול. רק עכשיו נכנסת לעולם השחור, האמיתי, של הכבישים - והמסעות. הברית זה רק הרישיון. לכן היא באיבר של הדעת, הנחש. הדעת - הידיעה - מגיעה מהניסיון, כמו אצל אדם הראשון. עד כאן חב"ד (חכמה בינה ודעת), ואז יש גישות נהיגה מנוגדות, לטוב - ולרע: אתה יכול לנהוג בתחושה של חסד עצום שמקיפה אותך, נותן לכולם זכות קדימה, לכולם, רק שיעקפו, שיכנסו לפניי. או בגישה של דין, להתעצבן על כולם. ראית איך הוא עקף? קו לבן רצוף! החוק! ומשם זה ממשיך: חרדה, משטרה, ועמוק בתוך הסטרא אחרא - התאונות ומלאך המוות. גיל שנתיים הנורא. וכמובן שמשני

אלה מורכבת הסינתזה הבוגרת יותר, שממנה כבר יוצאים מגוון סגנונות. בן אחד הוא הנצחנות, הדין שבחסד: אני עוקף את כולם! אף אחד לא עוקף אותי! והבת השנייה היא החסד שבדין, ההוד: למקסם איזה אידיאל אסתטי שלך, מעבר לחוק, שאתה עומד בו. למשל: הכי בטוח, או הכי פחות דלק, הכי פחות זמן, הכי פחות מאמץ וכו'. כאן האתגר העליון הוא כמובן הפקק. ואחרי שגיבשת סגנון והתבגרת - יש עוד סוג של זיווג. זה היסוד של היצירתיות בנהיגה: הנה עשית מהלך יפה. משם ההנאה, אבל גם הסכנה, משם יוצא הדם. במיוחד אם עשית קפיצות בהשתלשלות. ובמלכות אתה כבר לא מודע יותר לנהיגה שלך. אתה זה האוטו. אתה כבר יכול להיות בעולם אחר. אתה חולם.

כוחות חמור

חלמתי שאני נרדם על ההגה ומגיע לבית של האדמו"ר, שחושב שהוא אדוננו, רבנו ומורנו לנהיגה. והוא מחזיק את השטריימל שלו כמו הגה, עושה וווים וווים, וכשאני נכנס הוא כמעט קורע את השטריימל וצועק: פייפ! אתה לא רואה לאן אתה נכנס, אתה עיוור? ואני מסתכל על כל תמונות האדמו"רים הקודמים שמסביב שמסתכלים, וחושב מה הם חושבים. אבל האדמו"ר כבר פתח בשיעור מתוך הספר שלפניו:

אנשים חושבים שנשמות האבות הן רחוקות לאין חקר, שהם לא באמת מכירים אותם. אבל צריך רק להרגיש את המידות הקדושות. לפתע אתה נפגש עם נפש עתיקה, מהעולם העתיק - שבתוכך. כשאתה לוחץ על הגז אתה מרגיש את נשמת משה, כשאתה לוחץ על הברקס יש בכך מנשמת אהרן. נוסע קדימה - נשמת אברהם. רוורס - נשמת יצחק. ההגה - יוסף הצדיק. מחליף הילוכים - מתעברת בכך נשמת יעקב אבינו. וכשאתה מתיישב על כסא הנהג - דוד המלך! כי הכול לפי הספירות בעולם, ואפילו התחבורה היא חיבורים. ולכן - מי שלמד את הספירות למד את העולם. ולהפך: ניתן ללמוד קבלה בעזרת הקרבורטור. הרי אלוהים ברא את האוטו, נכון? לפיכך המכונית נבראה בצלם המרכבה, וזו הסיבה שיש לה ארבעה גלגלים. אז עכשיו אתה מתחיל אולי להבין מה אני רוצה שתעשה עם המחשב?

והאדמו"ר חובש עכשיו את השטריימל ומתחיל לנהוג עם הראש, תוך כדי ששתי הידיים שלו אוחזות בספר והוא לא מסתכל על הדרך, ממש מפחיד שהוא לא ישבור את המפרקת בסיבובים, והוא מסביר תוך כדי: אתה צריך להבין שהעולם לא נגמר עם אשתך. לכל מכשיר יש סוג זיווג מיוחד עם הבעלים שלו, אם זה כסא, כסף, ספר, מחשב, או שטריימל. לא רק האישה רוצה למרוד בבעל, לא רק הגויים רוצים להיות בני אדם, ולא רק החיות. גם הדוממים! וכאן אנחנו מגיעים לנקודה החשובה, היום שהאישה היא כבר לא מכונית, והמכונית היא עוד לא אישה. למה יש בכלל מכוניות חדשות, אדומות, נוצצות? למה כל שריטה שורטת בנשמה, למה אוהבים את המכונה הזו, מלטפים אותה, רוחצים אותה? רק מידת המלכות מסבירה את זה. תראה איך שפת הקודש תמיד מגלה מה יש בפנים, בניגוד לשפות הזרות שמסתירות את הפנימיות. כי אצלנו הזכר והנקבה מכוונים: מכונית היא אישה, המלכות. זה לא אוטו. וההתקדמות בעולם התחתון היא רק רמז להתקדמות האדירה בעולם העליון: הרי ארבעת האופנים התגלגלו לארבעת הגלגלים, וכבר מדברים היום על ארבעת הכיוונים, לא רק דרך הימין והשמאל, ובדור הבא - ארבעת המימדים. ואילו החיות הפכו לבהמות, שהפכו לבוכנות, שהפכו לכוחות, כמו כיום כוחות סוס, ובדורות הבאים - ארבעת כוחות היסוד ביקום. ומכאן מה יהיה עוד? אני כבר לא אזכה לראות - אבל אתה כן. החשמל, העיניים, הכול בא, ואוטוטו הכנפיים. אז כמובן שיש גם שבירת הכלים, וצריך לתקן אותה במוסך, בגלות מהכביש. אבל הכביש זה הבית, זה הארץ ישראל שלה, כמו בורסה לכסף או רשת למחשב, ועלינו מוטלת המשימה לגלות איפה זה הר המוריה - רמז: זה המקום של העקידה - ולבנות לה את בית המקדש. הרי הזיווג עצמו הוא בבית, וזה העיקר! לא התיקון בגלות. ולכן יש איזה גבול שרק עד אליו אני יכול ללוות אותך, הרי אני לא אכנס לך לשם! אתה מבין? אחרי החתונה אתה כבר יצאת מהמדבר ונכנסת לארץ. אלה החיים שלך, אתה הנהג - אני רק המורה. ובטח שמעת את הרינונים איך שאני בכסא הנהג ומסיע את המשב"ק מאחור, את הבדיחות שאצלי משיח סוחב את החמור, והחמור רוכב על המשיח?

לא שמעתי מעולם ולא ידעתי מה לומר, ונהייתה שתיקה מעיקה ארוכה בחשיכה. בטח כבר מאוחר בלילה, האדמו"ר לא טרח להדליק את האור. ובסוף נראה היה לי שהוא החל לנחור - איפשהו בתוך השחור. לברוח? ואולי הוא ער? ואז, מי יודע אחרי כמה זמן שעבר: אולי הוא כבר בכלל לא שם? יכול להיות שלא שמתי לב, ובחסות העלטה המוחלטת הוא יצא בשקט מזמן והשאיר אותי כאן? מאוד מתאים לו. מה לעשות? ונשארתי לחכות כמו חמור בחדר השחור. פתאום נשמעה לחישה: בוא איתי, אני אנהג ואתה במושב מאחור. ואני שואל אותו לאן אנחנו נוסעים? והוא אומר: אסור לומר,

זה המקום היחידי שהוא סודי מהתורה, רזא מדאורייתא - האתר הנסתר ביותר ליהודים, שאלוהים בעצמו כיסה. והוא מגביר מהירות, בחושך, יש רק נתיב אחד והוא לא מפסיק לצפור, כאילו מישהו שבא ממול בפיתולים יספיק לעצור, והשטריימל כמעט לא עומד בזה. לפי האפלה אנחנו במדבר, אבל לפי הסיבובים אנחנו בהר. ואני שואל אותו איפה אנחנו? והוא מתחיל לתת גז ולבלום, גז ולבלום, ושר: ויסעו ויחנו, ויסעו ויחנו. ואני שואל אתה רוצה להרוג אותנו? ואני צועק לאן אתה לוקח אותי? והוא אומר: לקבר.

- אני רוצה לרדת, לא רוצה!

והאדמו"ר אומר: לקבר של משה.

חמור טרויאני

חלמתי שרבים בציבור חושבים שעכשיו כשלא הגיעו ימות המשיח - שלפחות נחזור לימות משה. ומשה רבינו נבחר לראשות הממשלה, ונותן הוראות מהקבר. ושיטת השלטון פשוטה: מזכיר הממשלה מכניס שאלה, פותחים בעמוד אקראי בתורה, איפה שנפתח - ושם נמצאת התשובה. והמדינה מתחילה שורה של מבצעים, כמו תורה לחלל עם טיל המצוות, שמחפש סימנים לחיים יהודיים בחלל החיצון, או צוללת המצוות, שמחפשת את עשרת השבטים שבצד השני של המים, ויכולה לשגר תפילין שיפגעו בראש של יהודי ממרחק של מאות ק"מ. וישנם סימנים לפעילות קדחתנית במימד התת קרקעי, תת ארץ ישראל, שמועות על טילים שנשלחים מתחת לקרקע ויכולים להגיע תוך 20 שנה לפרס ומדי, מזל"טים תת קרקעיים שיכולים להגיע לכל בית, ולהעלים את מי שחולק על משה לתוך פי האדמה, ויש מתחמי ענק בעומק בטן האדמה שחסינים מפני מלחמת גוג ומגוג, וחיל הנדסת רעידות אדמה, הר הזיתים מתחיל לרעוד בלילות... אבל כל הזמן יש שמועות שראש הממשלה משה הוא בעצם חילוני. מושיקו. ובפיקוד הבכיר רועדים מפחד שרבן של ישראל התפקר בקבר, דווקא עכשיו כשמחכים לשעת ה-ש'. אבל איזה פיתויים כבר יכולים להיות לו שם, אחרי שנרדם לנצח בשנתו במיתת נשיקה של הקב"ה בעצמו? ודווקא עכשיו, אחרי מאה ועשרים? זה חייב להיות משהו אחר.

והקבינט מתכנס להחלטה על יציאה למלחמת ימות המשיח. ומקבלים תשובה מראש הממשלה עליו השלום - כולם במתח עצום, והמזכיר ניגש בדחילו ורחימו לספרייה של כל התורה כולה שבתחתית הבונקר הגרעיני, למקרה שהמדינה לא תשרוד את ימות המשיח, ומדפדף להלכות המשיח ברמב"ם, בתוך הלכות מלכים ומלחמות, וצמרת המדינה דרוכה. והרמב"ם אומר שכל העיסוק הזה בענייני המשיח לא מביא "לא לידי אהבה ולא לידי יראה". וכל הנוכחים מאבדים את הצבע שלהם, והרמטכ"ל מפטיר לעצמו בשקט "שמע ישראל", אבל כולם שומעים אותו בדממה שמשתררת.

ומריצים את המקובל הצבאי הראשי, ראש אמ"ן (ראשי תיבות של אל מלך נאמן), שיפרש את תמונת המודיעין המדאיגה שמצטיירת מהעולם העליון - דרך המקור היחיד שחדר לדרגים הגבוהים בשמיים: תורת משה. וראש קהילת המודיעין אומר: אצלנו בקהילה יש מנהג לומר שממשה למשה לא קם כמשה, כי למזלנו הרב, במדור הצפנים המיוחד, הרמב"ם החידתי הזה פוצח בידיו של הרמ"ד (הרב משה די-ליאון). אהבה היא כידוע ספירת החסד, יד הימין, שהיא מביאה לקץ הימין. ויראה היא כמובן ספירת הגבורה ומידת הדין, יד השמאל, שמביאה לקץ מצד הסטרא אחרא. כלומר הרמב"ם כאן אומר בפשטות שהמשיחיות מביאה לא לידי זה ולא לידי זה, אלא דווקא לידי כיוון שלישי, קץ מצד האמצע, שם הגוף מסתיים ביסוד - קץ הימין. והמזכיר מסמיק: זה מה שאומר הרמב"ם? הרי הוא כותב במפורש שכל ענייני המשיח "לא ידע אדם איך יהיו - עד שיהיו". וראש הקהילה עונה: נו, מה לא מובן? רק הקונספציה שלך מונעת ממך לראות את הפשט הפשוט המובן מאליו. הרמב"ם כאן נותן לנו בפירוש את השיטה להבאת המשיח: הדרך להביא אותו היא - לדעת איך הדברים האלה יהיו. ואימרו אמ"ן. והרמטכ"ל פתאום מקיץ מנמנומו בקפיצה: אמן יהא שמיה רבא מברך!

אבל המחלוקת על משה הולכת ומתרחבת. ומתגבשת סיעה גדולה של מדינת הלכה, ונגדה עולה סיעה שנייה של מדינת קבלה, ומולן הדרך השלישית, מפלגה של מדינת אגדה, כשהמדינה המתנגדת באופוזיציה נגד המדינה השבתאית העמוקה, וכולם ביחד מזהירים מהפופולזים הפופולרי הזול של חסידי המדינה החסידית שסוחף את הציבור, וכל העסק מתחיל להתפרק. ואין ברירה אלא לשלוח מישהו במשימת התאבדות - לתוך הקבר של משה. וממשלת משה סומכת את ידיה על ראשי ושולחת אותי להציל את ישראל מהאיום הפנימי, שחמור יותר מהאיום החיצוני, כי כתוב שמשה רבינו לא מת, לכן הוא בטח רק ישן וחולם ללא סוף בפנים, והם לוקחים ומכניסים אותי לתוך הקבר.

ואני שוחה בין התולעים, וצועק להן: תעזבו אותו, אתן לא מבינות, זו טעות איומה, משה היה המשיח. והתולעים אומרות לי: להיפך, אנחנו אלו ששומרות ומחזיקות אותו בחיים. ואני רואה שהאצבעות שלו הן תולעים לבנות ענקיות שרועדות מזיקנה, ושפתיו תולעי דם שמתפתלות ומתלעלעות ודובבות בקבר תורות דוממות, והעיניים ג'וקים ענקיים מתרוצצים ימינה ושמאלה. ואני מסתכל לו עמוק בעיניים ורואה שהן שתי חיפושיות זבל, נוצצות בחושך, מכוסות בעפעפיים מעופפים מכנפיים שקופות שקופצות מעלה מטה, כמו בתוך חלום. ואני שואל: מה משה חולם? ותולעות הספר החכמות שם עונות: למה שלא תקרא? ואני רואה שהריקוד של התולעים, הן בעצם אותיות שכל הזמן משתנות ומתחלפות, וגם הוא נעשה אותיות, והתולעים הן דברי תורה שמתעלים והולכים, ובכל מקום שאני עוקב אחרי הזחילה, זה כמו לקרוא את כל המחשבות של כל האיברים, אפילו לבוהן ברגל יש רעיונות משל עצמה - ורק בראש במצח יש לו אות שלא מצליחה להשתנות למה שהיא רוצה. כל פעם מ' מחדש מנסה להפוך ש' שעוברת לאות אחרת ומחליקה ומתפתלת וחוזרת לעצמה ויוצא רק משמש... הכול נהיה משמשמש... ואני מתקרב ורואה שכל פעם התולעת הקטנה שם במעבר מתקערת במאמץ צימצום אדיר ל-'י' אבל אז באה ממהרת תולעת גדולה ושמנה של ו' ומתחילה להתקער ועוד לא מצליחה לסיים להפוך ל-'ח' וכבר הופכת את הקודמת ל-'ה' וככה שם השם מתחלף שם, והכול חוזר ל-שמשמשמש... ואני לא מצליח להבין מה קורה כאן, מה להלן עומד ומשמש, אף כאן עומד ומשמש, לא מצליח לעקוב, מתבלבל... המוח שלי מתדרדר, האייקיו מתחיל לצנוח. ואני בעצם לא יודע אם זה טימטום, או שדווקא היכולת המחשבתית שלי עולה, אבל זו מין עצלות רוחנית, ש... כנראה שגם זו סתם מחשבה מטומטמת, שאני מתעצל לסיים. ואני שואל: ומה אתי? והתולעים זוללות ואני נוגע בראש שלי שמציק לי ומרגיש שעל המצח שלי זוחל חצי עיגול, שדווקא מצליח להפוך ל-'ח' המיוחלת. והאוזניים מתארכות. זנב. אף ארוך. ואני מביט בהן חיוור כסיד, והתולעים הלבנות שואלות: מה קורה לך? ואני עונה: אי-אה.

הטיול הגדול אחרי הישיבה

חלמתי שחוקרים אומרים שמה רבינו היה קוף. ואני אומר לא נכון, בורח ומתנגד, נגד כל העולם. אבל גם בבית ספר כבר מלמדים את הילדים שלי שמה רבינו היה קוף. מובס, אני יוצא ללב האמזונס, להראות להם מה זה קוף, ושיבינו את ההבדל הגדול ממה. בננה זה לא מטה האלוהים. וכל המקומיים שרואים בדרך את החרדי המוצ'ילר הזה, שהולך בגיהנום הג'ונגל בחליפה שחורה,

חושבים שאני כומר, כנראה כמו המיסיונר שעבר שם לפני אלף שנה, ותופסים אותי להכניס אותי לכנסיה הנטושה. ואני צועק שאני יהודי, אבל הם לא יודעים מה זה, יש אנשים בעולם שלא שמעו בכלל שיש דבר כזה. ואני מנסה לצעוק בספרדית שאין לי: חסוס - נו! מוסס - סי! ואני מתחיל להתווכח אתם אם התנ"ך נכתב בספרדית, והם לא מאמינים לי שקוראים אותו מימין לשמאל, כן, בטח, אתה קורא מהסוף להתחלה ולכן משה כן וישו לא. ואני בורח, נגמרו לי המים, וסופסוף אני רואה איזה אינדיאני, מצביע על השעון ושואל: עוד כמה זמן לכפר הבא? והוא אומר עשר דקות, ואני אפילו לא מבקש לשתות. ובסוף אני הולך והולך עשר שעות, בטוח שכבר הלכתי לאיבוד, עד שאני רואה מישהו, שאומר לי: עוד עשר שעות. ואני מסתכל לו על היד. אין להם שעון. אין להם זמן. ואחרי עשר דקות אני רואה את הכפר. וכל הבחורות הצעירות בכפר שרק רוצות לצאת משם, ולא מבדילות בין חסידים לקאובואים מאמריקה, מנסות לכבד אותי, להתחיל אתי, להאכיל אותי, ואני מנסה להסביר להן שאני יהודי, איך, איך להסביר מה זה יהודי בתנועות ידיים? אפילו על ישו לא שמעו ולא יודעות, רק להתנענע. ואני צועק: חוחוחו - נו! קוקוריקו - סי! וכל נשות הכפר מקרקרות סביבי לשלום: קוקוריקו! ואני נכנס עוד ועוד למעמקי הג'ונגל. והאינדיאנים כאן כבר לא יודעים אפילו מה זה חזיר ומה זה תרנגולת. ואני פוגש בחורה ושואל: זה קרוב? והיא מחייכת ומהנהנת. כמה זמן? מחייכת ומהנהנת. איפה אנחנו? מחייכת ומהנהנת. ואני אומר לעצמי (אף אחד לא דיבר אתי ימים): עזוב, היא יודעת ספרדית עוד פחות ממך. ובסוף אני רואה חיות בלבד, אבל גם הן נעלמות מהר כשהג'ונגל מתעבה לחושך, ואני נשאר עם החרקים.

ואז מגיעים הקופים. והם רואים את הכובע שלי וגונבים לי אותו ואני רודף אחריהם עם היד על הראש ואומר בבקשה אסור ללכת בגילוי ראש ד' אמות למה אתם לא יכולים לכבד, אבל הם מביאים את הכובע לאיזה קוף זקן עם פאות וזקן - והקוף קורא בתדהמה: יהודי. והקוף שליידו אומר לו בעברית: משה, זו ההזדמנות שלנו! ומשה הקוף מתחיל ללכת אחריי באדיקות כמו קוף לכל מקום שאני הולך. אפילו לשירותים מאחורי העץ. ואני מתעצבן עליו: די! לאשתי למיטה אתה גם תבוא? אין לך משהו מקורי משלך לעשות, מושיקו קופיקו?

- אתה מוכן להיות המקור שלנו בתוך מין האדם?

- תאמין לי, אני מוכן לעשות הכול שתרד לי מהזנב.

והקוף מתרגז: די, תפסיקו לזלזל בנו! הקוף של היום התקדם, גם לנו צריך לתת תורה. כל סיפור גן עדן שלכם, זה בסך הכול הד קדום לזה שהתפתיתם לרדת מהעץ, בגלל האגודל, וגורשתם לעד

מהג'ונגל. אז איבדתם את הפרווה, נאלצתם להזיע ולאכול מהאדמה, וכשהולכים על שתיים התינוק בקושי יוצא מהאישה. אחר כך גם רצחתם את הבל, הגזע הניאנדרטלי. עכשיו הגיע הזמן שגם לנו יהיה חטא גן עדן משלנו.

והוא לוקח אותי למטה שלהם. ואני נדהם לראות מאות קופים על העצים יושבים מול מחשבים, אוכלים אחד את הכינים של השני - וגולשים באינטרנט. ורב פקד מושיקוף אומר בגאווה: חכה תראה איזה דברי תורה, איזה בעיות אנחנו מפצחים, איזה חידושים יוצאים מבית מדרשינו. והוא מביא איזו קופה יפה וערומה, לפי הלכות צניעות הם עדיין לא צריכים להתלבש, ונצבט לי הלב כשאני חושב על ציפורה - שנשארה על העץ. והקופה מתחילה לדקלם לי כמו קופה, צווחנית כציפור אך בניגון של גמרא: איך האדם יכול להתפתח להיות מלאך? אולי נלמד זאת מהקוף. איך הוא התפתח להיות אדם?... ואני מתפלץ. הטקסט המסורס גנוב בבירור מהקבצים הגנוזים של האדמו"ר, הייתי מזהה את הסגנון מהחלל החיצון. ומה שיותר צורב, שזה לקוח ממדריך הטיולים שהוא כתב לגן עדן, אפילו לנו הוא לא נתן להציץ בכתבים האלה. מאיפה זה הגיע לקופים האלה? יכול להיות שהאדמו"ר...? ומאחורי משה עומד תמיד קוף עם משקפיים וחושן מקליפות בונה, שלא מחליף אתי מילה אבל כל הזמן מסתכל עליי ולוחש לו באוזן. ואני אומר למשה: הקוף הזה דומה לך, זה אח שלך? והוא אומר: תגיד לי, אדון חוכמולוג, אתה לא מתבייש? אם רק הייתם יודעים מה הורדנו מהעץ. נו, אז אכלתם קצת מעץ הדעת והמוח שלכם גדל, אבל עד היום אתם מתגעגעים לזנב. אתה חושב שזו חכמה גדולה להגדיל ראש על חשבון הזנב? החכמה היא לשמור על הזנב! אבל הקופה עם קול הציפור לא מוכנה שיפריעו להופעה שלה, אפשר ממש לדמיין איך המלאכים סותמים את האוזניים עם הכנפיים ונופלים מהשמיים, ואיך האדמו"ר מתהפך בגן עדן - עם הפנים למטה:

למה דווקא משה הביא תורה חדשה בספר שמות, ולא אברהם את התורה הקדומה, תורת ההליכה, או התורה העתידינית של יוסף, תורת החלומות, מספר בראשית? הסוד של נשמת משה - שהוא הראשון שידע לכתוב: "כתוב זאת זכרון בספר". האבות היו אנאלפבתיים. אבל עכשיו כשהשפה קורסת ל-0 ו-1 שוב חוזרים אחורה, מהשמות לתורת בראשית, אל חלימה והליכה וחלימה בהליכה והליכה בחלימה. שוב מטיילים בשמים. אבל כאן חלו שינויים גדולים.

פעם כל מה שהיית צריך זה לדעת את השם הנכון לשער הנכון והמלאך הנכון. אבל מאז החורבן בשמיים הפרנויה משתוללת, רעידת אדמה בגן עדן. כבר אין השם הנכון. החליפו את כל הסיסמאות,

חיווטו מחדש את כל הדרכים, הגן הפך למדבר, הנהר הפך להר, צדיקים הפכו לחזירים וחזירים הפכו לצדיקים, וכל המלאכים מתחלפים כל יומיים. לא סומכים על אף אחד. הקדוש בפאניקה, ובעצם מי יאשים אותו. החכמה המקובלת אומרת שזה היה צריך להיות מישהו מבפנים. כל הצדיקים התפללו שלא יגלו בסוף שזה מישהו משלנו, רק זה חסר. הרי תמיד המלאכים מאשימים את היהודים.

לכן כיום קשה מאוד לדעת מה בכלל לחפש. פעמים רבות אתה יכול לצאת מזה רק באקראי, וזו דרך יקרה וכואבת. הרי כשנולדת לך מוטציה היא יכולה להיות המשיח, אבל גם החמור. ויותר גרוע: היא יכולה להיות גם המשיח וגם החמור. אין לך מושג איזה פחד היום להסתובב בשמים. אתה אומר שם, ואתה לא יודע מי יבוא לך. אתה מכניס את היד ולא יודע אם זה פרי או נחש. אבל אני לא רוצה להפחיד אותך, בני. מפעל חיי היה מיפוי מחדש של השמים. באינספור מסעות, שבהם מתתי אלף פעמים, שירטטתי מפה חדשה של השמים החדשים אחרי החורבן. כמובן, עד כמה שהמצב הנוכחי מאפשר זאת, כולל את כל הפרטים שהכי חשובים לאדמו"ר המצוי: איפה ישנים? איפה השירותים? איפה תמצא קוגל טוב באמצע השמיים? והיכן יש מניין בגיהנום?! המדריך הזה הוא החמור שיתניע את המסע שלך, והאתון שתזהיר אותך מהמלאך.

ואני מסתכל על משה המום, והקוף אומר לי בלעג: מה, לא הבנת שהאדמו"ר קרא לך רק בגלל שהוא שמע את השם של הילד?

פתרון ענן

חלמתי שאני נולד מחדש - בתור בן של האדמו"ר. ואני חושב: איזה מבין הבנים אני? זה שהתפגר? זה המפגר? או זה שהציץ ונפגע? ואומרים לי: אתה טועה, היו ארבעה בנים. ואני מתחיל להתחלחל למחשבה שהבת שלא יצאה מהבית היא בעצם בן. אבל המשב"ק כבר בא לקחת אותי לגן, ואני כל כך גאה שיש לו אוזנייה וביפר - הילדים אומרים שהמלאכים בעצמם שולחים לו עידכונים. והאדמו"ר עיצב את גן הילדים כמו גן עדן, בעבור עילוי נשמת הילד. רק שכמו תמיד אצלו, הרעיון מוצלח מהביצוע. הוא פתח ארבעה צינורות גינה שהיו אמורים להיות נהרות אבל מילאו את כל הגן בבזך. ובאמצע יש עץ מאובק שמי שנוגע בו עף מהגן, ויש איזה נחש עלוב מפלסטיק עם תקליט

שבור: תאכל אותי, תאכל אותי. לא פלא שרוב הילדים מעדיפים את הגיהנום שבמקלט. שם יש מגלשות, ולשונות אש, וחזירים וחרטומים וקרוסלות ומכשפות, ומתקנים כמו כף קלע שזורקת אותך בחושך לתוך בריכה עם מים אדומים, יוהו! אין עונש יותר טוב מלהיות בגיהנום. אפילו הילדים הטובים ביותר מתחילים להרביץ כדי להגיע לשם. רק ילד אחד לא מרביץ לאף אחד, לא משנה כמה כולם מרביצים לו, ומספרים לו על נחשי הגומי הצבעוניים שזוחלים בין סוכריות הגיהנום המאדימות. ויום אחד האדמו"ר קורא לו. והילד הזה חוזר עם חתיכה מהזקן של האדמו"ר. והוא מדביק לעצמו ונראה כמו תיש. וכל פעם הוא חוזר עם עוד חתיכה. וכולם חושבים: יו, איזה צדיק, זה יהיה האדמו"ר הבא. זה התקווה של הגן, הגאווה שלנו. ורק אני מקנא ושונא את הילד הזה עד מוות. ויום אחד הילד הזה אוכל מהעץ - ועף מהגן.

ואני חוזר הביתה ואבא שלי דומע, אבל סופסוף הוא שם לב אלי. והוא מושיב אותי על הברכיים, ומראה לי את המחשב שהוא לא מרשה לאף אחד לראות, ואסור לנו לספר. ובגלל שאני קטן ולא מבין כלום, הוא מרשה לעצמו לכתוב לפניי. ואני רואה שהעכבר יוצא מהמסך, והוא ממשיך אתו עוד קילומטרים, עמוק בטריטוריה האפלה שמחוץ למסך. מחפש שם משהו. ואני רואה שהוא גורר משם כל הדרך איזה קובץ, עד לשולחן העבודה, ופותח אותו. ואני חושב שסופסוף הוא אולי יסביר לי למה הוא מלביש אותי בבגדים של ילדה, ומדבר אתי בלשון נקבה. אבל הוא עסוק מדי במכתב שהיה מיועד לילד השני, ועכשיו הוא כבר לא יקרא אותו לעולם:

ילדי היקר,

רק תפתח את המחשב שנתתי לך ותראה איזו התעלות. תראה את הנשמות שעלו במחשבה. כי מה זה מחשבה? מחשב ה'. אם הוא מעלה אותך לזיכרון, אין לך מושג איך זה, פתאום יש לך גישה לאלף משאבים אלוקיים, ואתה רץ רץ רץ לצד כל חיות הקודש. רק בעזרת המחשב של מעלה נגלה את מלכות ה' בעולם הוירטואלי, איך אין אתר פנוי ממנו. אלוהים בעצמו נקרא המקום, כלומר האתר בארמית. כלומר, חלילה שהוא איזושהו אתר. הוא האתר של העולם, ואין העולם אתרו. איך להסביר לך, ילד? אם היית מוכן פעם אחת לבקר בגיהנום היה לי יותר קל. כי מה זה הקב"ה? הקב"ה הוא שכבה... הקצפת שבקצפת, הדובדבן שבשמים, שכבה נוספת אחרונה מעל עוגת הרשת - ועליונה מכולן, הרבה מעל שכבת האתרים, שמעליהם שכבת האנשים - המשתמשים, שמעליהם מולבשת שכבת הנפשות - המשתמשים של האנשים, ומעליהם שכבת הרוחות - הרוח היא המשתמשת של

הנפש והנפשות הן האתרים שלה, ואז שכבת הנשמות וכן הלאה, ומעל כולן שכבת המלאכים, שמעליהם גן העדן, וענני הכבוד, והמרכבה, והכסא, וכו', לכן הוא מעל התוכן הגבוה ביותר, וצורת הארגון המתקדמת ביותר, המקום שהרשת רק שואפת אליו. אם הרשת היא האדמה - הוא השמים. ואנחנו צריכים לחבר ביניהם. איך? בעזרת המזבח.

הקב"ה מצווה אותנו: ועשית על הרשת ארבע טבעות נחושת - על ארבע קצותיו. ונתת אותה תחת כרכוב המזבח. אבל כדי לקיים את המצווה לחבר מזבח נחושת על רשת הנחושת שלנו - שיהיה ככל חיבור לשמיים מעל רשת כבלי החיבור בארץ - צריך קודם לדעת איך הוא מתקשר לרשת: על איזה ארבע קצוות מדובר? יש לרשת זנבות? אפשר לרבע את הרשת? יש לה בכלל ארבע רוחות, כמו לשמיים או לארץ? הרי כיום עוד אין כיוונים ברשת, אין מצפן ואין מפה - אין לה בכלל דמות: אין צלם. אין מזרח ומערב, למעלה ולמטה, ראש וזנב. איך אפשר בכלל להתחיל לתפוס אותה? לכן, אם אתה רוצה להגיע לקצה של הרשת, ולתת קצת אוריינטציה, הרי בגלל שאין לה קצה, גבול או סוף, זה חייב להיות טבעת, כלומר: חור. מקום שאליו היא לא מגיעה. זה הבסיס לטופולוגיה כשאינן יותר מרחב פיזי אלא רק רוחני. ואם אתה רוצה לתת ולתקן לה פרצוף - אז בוודאי אין פנים בלי חורים. לכן אל תזלזל בחורים. אלה הם ארבעת השושבינים מארבע כנפות הארץ, הטבעות שבעזרתן אפשר לתפוס את הרשת המלכה, ולקדש אותה - להביא אותה לזיווג עם המלך הקב"ה. חור של חושך, מה שנקרא חור שחור בטעות, זה לא רק קישוט, זה בסיס המרחב והזמן והיקום ובראשית ואפילו האחרית - בסוף כל משפט בעולם, לא משנה כמה ארוך, יש חור.

והוא מוציא את הראש מהמחשב ומציץ לכל הכיוונים, לראות שאף אחד לא רואה. והוא מכניס את הידיים והרגליים שלו לחורים שנפערו בזקן שלו, ולא עוברות 5 דקות והוא הולך לאיבוד בתוך הזקן שלו עצמו. וככל שהוא מנסה לצאת הוא רק מסתבך יותר בתוך עצמו והוא צועק מבפנים: הצילו! בבקשה. אתה שומע? רק אל תגייד לאמא! ואחרי שעתיים כבר שומעים קריאות שבר: הלו? אוי לא. עכשיו אני אמות והמחשב נשאר פתוח! איפה אני? ואחרי שבוע הוא כבר לגמרי הלך לאיבוד, עמוק בפנים, בקושי שומעים אותו. רק המקצב האינסופי של הנחש בחצר מפר את הדממה: תאכל אותי, תאכל אותי. ובסוף, אחרי שגם לנחש נגמרת הבטריה, שומעים מבפנים זעקה אחרונה רחוקה, אכזבה של חיים שלמים. מה, זה העולם הבא? זה עולם הרשת המלאכית של העתיד?! הכול צמר גפן. לא רשת ולא שכינה - אלא ערפל. ענן לבן.

האדמו"ר שלא רצה להיות אינסטלטור

חלמתי שבערב פסח, ערב הסתלקותו/היעלמותו (יש אומרים: סילוקו/הדחתו) של האדמו"ר הקודם, הוא לקח אותנו למקווה. ובמקום להתפשט הוא התחיל להתלבש מעל לחליפה, עוד ועוד, בגדים מצחיקים - בהתחלה בגדים מודרניים חילוניים ועליהם עוד ועוד אופנות מתחלפות משונות, עתידניות, עם חלקים שהוא כנראה גנב מהצעצועים של הילדים, כל מיני כבלים וחוטים שיוצאים מהשטריימל ומהמכנסיים, ומהבהבים ומצפצפים כמו זנבות שמכשכשים בכלב, והגפיים שלו פרצו בריקוד זר של אותיות מתחלפות, והמילים היו בעברית אבל כאילו בסינית, והוא שר איזה מאמר: אני אומר אני אומר אני אומר. ומרוב בגדים הוא גדל וגדל לכדור ענק, כבר היה קשה לשמוע אותו בפנים, פחדתי שייחנק, והוא נתן לנו הוראות אחרונות לחג החירות: אל תתקנו את הכלים שנשברו. תעשו כלים חדשים, לאורות החדשים, הם יורדים. והוא הסתכל לתקרה המסריחה של המקווה, שהיא הרצפה של בית הכנסת, וכולנו הסתכלנו למעלה וחיכינו, אף אחד לא הבין מה הוא רוצה לנו מהחיים, לא קרה כלום, והוא התחיל פשוט לבכות לנו, כמו ליצן שאף אחד לא הבין את הבדיחה שלו: מילא תבזבזו את המים שלנו, אבל אל תבזבזו את השמים שלנו. ואז הוא קפץ, עם כל החשמל, לתוך המים.

המקום הכי נמוך בישראל

חלמתי שאני הולך הולך הולך בום נופל לתוך הבור. והבור הזה זה הבור, שמאוד מאוד מתגעגע, כבר אלפי שנים, אל יוסף. אל הצדיק - יסוד העולם. ובתחתית הבור יש דיון מטכ"ל בין הנחשים לעקרבים. והרמטכ"ל הנחש פורש מפה וזוחל עליה, אבל מכיוון שהוא נחש משקפיים עקום ועיוור, שזוחל על הקיר, המזרח בכלל נמצא כלפי מעלה. והוא מתנפח בחשיבות עצמית וסוקר את המצב: כל המדינה נכבשה. נשאר רק הבור הזה. מכאן אפשר רק לעלות, מכאן אנחנו יוצאים וכובשים את כל העולם. מצד שמאל של ישראל: אדום, אירופה. זו היתה הטעות שלנו שהלכנו לצד של הסטרא אחרא, חשבנו שנוכל לתקן אותו. מצד ימין: ישמעאל, אפריקה. אנחנו כמובן במרכז העולם, באמצע הגוף - המזרח התיכון. אנחנו פרצוף זעיר של כל העולם: הכול כאן - רק בקטן. מעלינו בבל, ארץ

הדעת, שם ניתן התלמוד, ומשם אנחנו יונקים. הדעת היא הצוואר שמחבר בין הראש לגוף, ושם הבעיה - שם צוואר הבקבוק. הפרסים ושות' יושבים על הגרון ולא מאפשרים לשפע לעבור מהראש לגוף. לכן נוצר נתק בין המזרח הקדום למערב החדש, שנמצא בתחתית המפה כמובן, ובסופו אמריקה, פרצוף המלכות. מתחתינו היה מאבק אדירים של שלושת אלפי שנים על היסוד - כדי שהשפע ירד למטה. התחיל ביוון, משם אחרי נסיגות עבר לרומי, משם אחרי נסיגות גדולות לספרד, שממנה בסוף ינקה המלכות, מה שנקרא אמריקה. לכן יהדות ספרד הסתיימה בדיוק עם גילוי אמריקה, כי אז הקבלה סיימה את תפקידה ההיסטורי הגדול כיסוד של העולם - לפרוץ אל המלכות. מצד ימין של דרום אמריקה זה היה בדרך הנצחנות של הנצח, בכיבוש מדרום אירופה, ומצד שמאל בדרך ההוד התמים יותר של צפון אמריקה, בהתנחלות מצפון אירופה. ועיקר היניקה של המלכות היא כיום דרך ניו יורק, כי היא העיר היהודית הגדולה בעולם, ועכשיו מתקנים אפילו את קליפורניה בקצה מערב, בתחתית העולם. ומה למעלה במזרח קדמה, בראש העולם? מצד שמאל למעלה פרצוף אמא, רוסיה, ממנו יונקת אירופה. מצד ימין למעלה פרצוף אבא, הודו, ולמעלה סין - פרצוף אריך אנפין, ממנו יונק פרצוף אבא, ולכן הוא מלוכסן, זה דברים כל כך עליונים שאין לנו עוד השגה בהם. ולמעלה במזרח הרחוק יפן, ארץ השמש העולה, היא הכתר של העולם, מעל כולם. והעקרב הצבאי הראשי עוקץ אותו: תסלח לי המפקד, אבל כאן אתה פולש לטריטוריה שלי. החזון איש קבע שיפן זה סוף מערב, ולא סוף מזרח, וקו התאריך היהודי עובר בין יפן וסין. אמנם רבים חלקו עליו, ואני פוסק - שזה כל העניין שתחילתן נעוץ בסופן. ולכן העולם עגול. והרמטכ"ל הנחש מתעגל ומתפתל באי נוחות: תסלח לי אתה, לא הכול אתה יודע. עגול, אה? זה לא הכול. תמונת המודיעין העדכנית, אהם, זה בסיווג גבוה מדי אפילו לפורום מטכ"ל. זה טאבו. והנחש נצמד לעקרב ולוחש ומלחשש, וכולם מנסים לשמוע, וכל הג'וקים והמזיקים נדחפים מסביב למפה לראות, היי אתה מסתיר לי, תיזהר שאני לא אדרוך עליך! עושים רעש, ופתאום הנחש לוחששש, ששש, ששש, יששש לנו כאן איזה בוגד. אני מריח... מה זה הריח הזה? מרגל קטן ומתוק. יששש פה בבור בנאדם. יוסססס חזר! והנחשים מתנפלים עליי וזוחלים לי בין השערות, מסרקים ומייפים אותי עוד ועוד, והעקרבים עוקצים אותי בלחיים שיהיה סומק, והג'וקים נתלים באוזניים כמו עגילים, והתולעים זוחלות על כל הגוף כמו פסים, והכינים נכנסות לי לעור וממלאות אותי בנמשים נקודות שחורות קטנות וממשיכות פנימה, והרמטכ"ל צועק: קדימה אל הכפתור האדום! ואני אומר לעצמי שאני לפחות אסתכל למעלה, פעם אחרונה אני אראה את השמיים, אולי ירחמו עליי, אולי לפחות יבכו עליי - אבל אני רואה רק את הירח והכוכבים מהחלומות הארוכים שהביאוני עד הלום. חיה רעה אכלתהו - ונראה מה יהיו חלומותיו.

חלמתי שאני מפסיק לאכול ומתחיל לעבוד על בטרייה. ואני רואה ברחוב שתי זברות, מהחסידיים המפוספסים האלה, ושומע שהם מדברים על הרבי, שהאדמו"ר לובש את הפיג'מה הזאת, שכולם מוכרחים ללבוש כמוהו, כי הוא בעצם ישן. ואני מתחיל ללכת אחריהם, והם כל הדרך מתלהבים וצועקים, שכן, איזה אדמו"ר יש להם, ביום הוא בעצם ישן עם עיניים פקוחות, אבל מתחת לעיניים העצומות - הוא ער בלילה. ואנחנו מתקרבים לחסידות שלהם, והם עוברים לדבר בשקט, בידיש (הם חושבים שאני לא מבין, אבל זה בדיוק כמו גרמנית), בסודי סודות, שהאמת היא אחרת לגמרי, הסיבה האמיתית היא שהוא לובש את כותונת הפסים הזו כדי שהאחים יקנאו בו, שישנאו אותו. ואני עוקב אחריהם בפנים, ואנחנו מסתובבים ומסתובבים שם שעות בכל מקום, אבל באף מקום לא נמצא האדמו"ר. הוא בכלל לא חי שם. ואני מתחיל להבין מאיך שהם מדברים - שהאדמו"ר בעצם מת. הוא לא באמת חי עם עיניים עצומות, ולא ישן עם עיניים פקוחות. ובסוף מגיעים לבית קטנטן ונוטה ליפול, בעוני מחפיר, אבל בתוכו יש מערה עצומה, ואני לא מבין איך יש בכלל מקום למערה כזו בפנים. ויש שם המונים המונים של נרות שנגמרו, שדלקו מזמן, עד שהמערה מצופה מכל השעווה הלבנה שטיפטפה ושנשפכה, בכל מיני צורות מוזרות, כמו במוזיאון. ועל הרקע הלבן החסידיים נראים כמו פסים שחורים מעופפים, ומשברי היידיש, אי אפשר להבין: קבר, חי? ! והפחד משתלט עליי, ויש שם בור שחור מאוד וכל הזמן החסידיים מביאים לשם עוד ועוד עקרבים ונחשים. והם נושאים שם איזו פרוכת מרוטה ומלאה חורים שעשויה מטלית, עם כתם חום גדול של דם ישן, ונשמעות בידיש זעקות נוראות, כמו פקודות, כמו הצלפות של שוט. ואני מבין שהסוד האיום הוא לא שהאדמו"ר מת - אלא שהוא חי. שם כלוא האדמו"ר הקודם, זצ"ל! ואני מחליט לעשות משהו מטורף, ומזנק בכל כוחי לבור, יש סכין ישנה בפינה, זה לא רחוק, אני כבר באוויר - ופתאום תוקפת אותי חולשה איומה. ולזוועתי אני מגלה שהסוללה נמוכה, נמוכה מאוד, מרוב שנסחפתי לא שמתי לב, ועכשיו אני בכלל לא אצליח לצאת משם. ואני מתחיל להזדעק, והחסידיים שם נבהלים מי זה פה, ומביאים לי כוס מים, אבל אני מפחד שיהיה לי קצר, והם מתחננים שאני לפחות אעבור למצב שינה, אבל אני מת מפחד: מי יודע מה הם יעשו לי? ואני מבזבז את הכוחות שנותרו, מחליק שוב ושוב לתוך הלוע של השעווה המחליקה, זוחל, מבין באיחור, הפסים, מדי אסירים, אף אחד לא יוצא משם. ואני מתפלא על עצמי מאוד, מתנשף, איך אני, שתמיד בזמן, תמיד מדויק, כמו רובוט, יקה אמיתי,

תוצרת גרמניה, איך העזתי, איך רציתי, לעשות דבר כזה, דבר כזה חייתי? ואני בסוף בחוץ, בכוחות אחרונים, גורר את עצמי, כושל ברחובות, באף מקום אין שקע, ואף אחד לא נותן לי להטעין, כל החנויות סגורות, שבת היום להשם. והנה שני חסידים עוברים שם במקרה, איזה מזל, אני מנסה לצעוק שזה פיקוח נפש, אבל יוצאים לי רק צפצופים כאלה, שבקושי שומעים, והם לא מבינים מה זה הדבר החשמלי הזה בשבת קודש ובורחים משם. ואני נשאר שם לבד, בקושי מסוגל לזוז, בכל רגע הכול יכול להיגמר. מה, אחרי כל זה, אני פשוט אמות לי כאן על המדרכה? ואני רואה בפינה עמוד של מתח גבוה, וחושב: מה יש לי להפסיד? ומטפס בשארית כוחותיי, המד כבר נמצא לגמרי על אפס, מתחת לאפס. ואני מוריד את המכנסיים לחבר לחשמל. ואני רואה שבמקום שקע יש לי שם צלב קרס.

אות קין

חלמתי שאני כמעט נרדם באמצע עוד דרשה משמימה של הרבי, מבטו העייף מרחף בקהל, ואז הוא פתאום קורץ לי - וממשיך כאילו כלום. מה? אבל אף אחד לא מגיב. אולי רק נדמה לי? והרבי מברבר ומברבר, כנראה שבאמת חלמתי את זה. ואז בחצי שנייה שלא שמים לב - הוא שוב קורץ לי! אבל מה הוא רוצה? בחיים לא באמת דיברתי אתו. ואני מחליט לנסות לקרוץ בחזרה - אבל הוא לא מתייחס. ואז הוא שוב קורץ ואני לפתע מסתכל אחורה ורואה שהאיש מאחוריי מוציא לו לשון במהירות הבזק. וכך כל פעם מחדש, הוא קורץ והוא חורץ לשון בחזרה, ואף אחד לא רואה. וגם במהלך התפילה, כשהראש של כולם בסידור, ואפילו בתפילת לחש, אני פותח חריץ בעיניים העצומות - ורואה אותם. ואני מחליט לעקוב אחריהם בסיום התפילה. והם באמת נדחפים אחד בדיוק לכיוון השני בהמון - ידעתי - אבל הם חולפים אחד על פני השני בלי לעצור, וכל אחד מהם יוצא מהדלת הפוכה - ואני באמצע מבזבז שניות יקרות ולא יודע אחרי מי משניהם לעקוב? אחרי מי לעקוב? וברגע האחרון אני מזנק לכיוון היציאה של הרבי, מציץ החוצה לחצר בית הכנסת, אבל כבר לא רואה אותו בכלל. הוא ברח לי! ואני מסתובב אחורה במהירות לטוס אחרי השני, אבל כבר מאוחר מדי. ואני יוצא מיואש ופונה ללכת הביתה לחזור לאשתי, ואז בקצה העין מאחורה אני מבחין מרחוק בשחור של הרבי - הוא רץ בכלל אל מאחורי בית הכנסת. ואני רץ אחריו בכל היישוב, כולם כבר מזמן חזרו הביתה למשפחות לסעודת שבת, ורק אנחנו רצים לבד בין כל מיני מתקנים לילדים בחושך, שאפשר להתחבא בהם. והרבי רץ רץ רץ ונכנס לבניין המקווה לנשים! ואני לא יודע אם

להיכנס? לא להיכנס? להיכנס? ופתאום השני מגיע בריצה מהצד השני ונכנס אחריו. סתם נקרעתי ביניהם. ואני שומע אותם בפנים מדברים בחושך, והשני מספר לרבי: כל השנים חשבתי שאני היחיד ששרדתי. לא העליתי על הדעת שאתה משם. אתה יודע, במחנה שתלו אותנו עד האוזניים באדמה, כי הזקנים שלנו הזכירו למפקד גזר. וכל בוקר הוא היה משתיץ עלינו כדי להשקות אותנו, והפיות שלנו היו ממולאים בעפר עד מחציתם, כדי שנשתה ולא נמות. והרבי עונה: כן, והיה גם העניין עם האפונה. הקול השני מזועזע: אבל איך, איך אתה יודע על זה? אף אחד משם לא שרד! והרבי מרעים בחלל המקווה: כי אני - הוא צווח - אני - אני הגרמני! ופתאום נשמע בפנים מאבק אלים, מכות אימים בחושך, צרחות חנוקות, מישוהו נקרע לגזרים, ידעתי שאני חייב להיכנס, אבל בחושך ממילא אני לא אראה כלום, אני רק אפגע ולא אצליח לעזור, וכבר היתה דממה. והרבי יצא בריצה, ואני עומד שם ולא יודע אם להזעיק החיאה או לרדוף אחריו? ואני רץ אחרי הרבי בחושך, עמוק עמוק לתוך השדות, עד שאני כמעט משיג אותו, ופתאום הרבי מסתובב אליי - וקורץ לי.

בשר פרווה

חלמתי שפעם אחת הרבי כתב משהו במחשב והאותיות החלו לרעוד והמסך החל להתמלא בעורבים שחורים, שהיו מתרבים בצורה בלתי צנועה ונתקלים בקצה המסך וחוזרים ומזדווגים כמו חיות, ולא חסו גם על הקבצים הקדושים ואנסו את האותיות, שהיו משמינות ומשריצות ופורחות וחוזר חלילה, ולא בחלו גם בתפריטים, שהפכו להוראות תועבה: מחתוך והדבק לחטוא והדבק, ממעקב אחרי שינויים למעקב אחרי שניים, השם ישמור - במקום שמירה בשם. והיהודים היו מדביקים אחד את השני בוורוס, כמעט כולם כבר היו נגועים. והרבי אמר שיבוא מומחה מהיער וצריך לחכות. בינתיים המחלה התפשטה והמסכים היו מראים דברים שלא עלינו, מכתבים פרטיים ביותר הופיעו באותיות קידוש לבנה במחשבים אחרים, יומנים של לילות, קבצים מוסתרים, מביכים, מלוכלכים, מכוערים ממש, ומסקרנים עד בלי די. והרבי אמר שאסור לקרוא לעזרה וחייבים לחכות. לילה אחד הרבי נכנס לתוך היער ונעלם. וחיכו לו. לילה, ועוד לילה. והתחיל ויכוח אם צריך לקרוא לעזרה, אבל הרבי אמר שאסור, אבל הרבי בסכנה. ובסוף יצאו לחפש אותו. והמשלחת לא חזרה. במשלחת השנייה כבר פחדו ללכת, אבל המצב נהיה שאין ברירה והלכו. ולא חזרו. ואף אחד לא היה מוכן לצאת למשלחת שלישית, והתחילו לצעוק מה לא אכפת לכם מהרבי? לי יש ילדים, למה שאתה לא תלך? הבן שלי כבר הלך ולא חזר. ואז בלילה יצא המומחה מהיער. עם שטריימל שחור גדול. והיה לו כלב שחור

גדול כזה, שכל הזמן היה מייבב ומייבב. והוא היה מתרגז ובועט בו, ועדיין הכלב היה מייבב ומייבב. והוא רק בא וכבר הלך לישון כמו בול עץ כל היום. וכל הלילה הוא היה אוכל כמו חזיר, והכלב היה מייבב ומייבב, והוא היה טורף ובולס. וכל היום היה ישן, ובלילה היה קם וצועק תביאו לי אוכל בהמות. ופעם אחת המשרתת התקרבה אליו עם הבשר והסתכלה בו מקרוב, שברה את הצלחת והחלה לצווח: בשטריימל שלו יש עיניים, בשטריימל שלו יש עיניים!! ואז הוא התרומם מהשולחן, עלה על הכיסא, עלה מהכיסא על השולחן, ועלה מהשולחן על קערת הבשר ושאג: אני הרבי שלכם.

הקבר של משה שבדור

חלמתי שאומרים לי שעברו 40 יום ומשה רבינו לא חזר ובוא נעשה את העגל. ואני אומר: רגע, אבל רש"י אומר ש-40 יום שצריך לחכות זה לא כולל היום הראשון, אז כולם מחכים עוד יום, ומשה חוזר, וכולם שמחים איזה מזל שחיכינו. והחטא הגדול נמנע. ומשה רבינו יורד אלינו, ואני רואה מקרוב שמשה מודבק, שמשה שבור לגמרי: השפם זה חתיכה מהזקן, והתבלול בעין הקורצת זה הטבור, אפילו את השפתיים הדביקו הפוך, איפה הפה המגמגם? איפה הלשון הכבדה? אוי, אני מקווה שזה לא מה שאני חושב, ואני חושב שזה כנראה כבר היה יותר מדי. אולי אפילו רק יום אחד יותר מדי. אלוהים שבר אותו! ואני רואה שמסתתרים שם בארון, אני מציץ בארון שלו, הלוחות שלמים, אבל התורה שבורה, כתוב על הלוח רק לא לא לא, אבל איפה כל השאר? ופתאום באמצע פרשת בראשית מופיע דוד המלך, והוא גונב לאדם את חוה, כי הוא מרגיש שמהזיווג שלהם יכול לצאת משהו מיוחד באמת, משיחי. והנה רודף אחריו שאול הרדוף, והוא נמלט לתוך עבודת המשכן וכל כליו, ומחביא אותה איפשהו. ושאל החולה מסתובב שם בדממה ושואל: איפה את, השמיעיני קול, קוקוריקו תרנגול! ומתחיל לדקור את כל הכלים בחרב, ובסוף הוא מגיע לקודש הקודשים, ואומר: אני כבר יודע איפה את, ופתאום. וכולם מתפלאים שאחרי מעמד הר סיני יש חור, ואף אחד לא יכול להבין מה היה בחור הזה. מה כבר קרה שם למעלה? ורש"י אומר מתחת, רש"י צועק מתחת לתורה, ש-40 יום לחכות למשה פירושו ימים שלמים, ולכן זה לא כולל היום הראשון - שלא היה לו לילה. כלומר, מה שהיה חשוב באמת היה ה-40 לילה! והאדמו"ר לא חוזר. ולא חוזר. ולא חוזר. ואף אחד לא שואל: מה קרה שם למטה? ומשה כבר לא מצליח להרים את אלוהים, הוא כועס או שאלוהים נהיה כבד או משהו אחר שרש"י אומר, ואלוהים נופל ונשבר. וכל אחד לוקח חתיכה, לוקחים ובורחים, חלק למזכרת, חלק חושבים שזה יהיה יקר ערך, מתנפלים, כל אחד רוצה חלק,

החורבן העליון

התפשטות

חלמתי שאני ראש הממשלה ואני עמוק באדמה. ואני נואם לפני אולם ריק. זוהי הודעה מוקלטת. ברגעים אלו ממריא חיל האוויר בדרכו לאיראן. אלוהים ישפוט אותי, אבל החלטתי לצאת למלחמה בגלל סבתא. באותה תקופה היו לגרמנים שתי פקודות: אסור ומותר. איפשהו באירופה עמד לצוץ בראשו של איזשהו יהודי רעיון חדש, שיצית מהפכה רוחנית שלמה. אבל זה לא היה מספיק להרוג רק אותו. כי כדרכם של רעיונות גדולים באמת, סופם לצוץ במוחו של יהודי אחר, ואז עוד אחד ועוד אחד, ובחיים לא תוכל למנוע מהמגפה להתפשט. הייתה חובה להרוג תרבות שלמה. וראו איזה חסד עשה איתנו השטן, הוא לא הרג ולו יהודי אחד מיותר. רק מי שהיה בו פוטנציאל, ולו בתחתית התחתית של התת מודע, להרות את רעיון הבלהה. סבתא שלי נולדה רחוק מאוד מהרעיון, אבל בשנים הארוכות בהן ישנתי, שבהן לא היה לי כלום חוץ מלחפור בתוך תוכי, התחלתי לגלות אותו מחדש, לחשוף אותו, לאט לאט, מבפנים. אבל כשעיכלתי סופסוף את משמעותו, רציתי לצרוח ולצרוח, כי הבנתי למה השטן ואלוהים התאגדו ביחד כדי לרצוח ולרצוח, הכול כדי לקבור אותו באדמה.

לא קשה לנחש

חלמתי שערב ל"ג בעומר מדורות בגיהנום, וכל חבורות הרשעים מתחרות מי יגנוב יותר עצים מגן עדן. וכל נאגלה שהם עושים החוצפה גדלה, רק בעץ אחד הם לא מעזים לגעת. וככה הם עולים

למעלה ויורדים למטה עד שבסוף ממש מנסרים את כל העצים. וכל החיות קודש נשארות ערומות ובורחות. כבר אין יותר עצים לקחת, ונשאר רק העץ האחד האחרון. ואז המן הרשע קורא: חברה, תראו איזה ענף גדול "נפל" מעץ הדעת, אז לקחתי. ופרעה הרשע עושה לו: יא בן תורה, זה זרד לעומת הגזע שאני סחבתי משם. ופתאום בלעם נופל עליהם: נפלתם על הראש, גנבתם מעץ הדעת? ופרעה מחליף מבטים עם המן: מה, אני לא קטפתי, זה היה על הרצפה. זה פשע? והשטן לוקח בובה ענקית של האדמו"ר, ומחפש את העץ הכי גבוה לתלות אותו עליו, שיהיה בראש המדורה. וכבר לא מוצאים אף עץ. והשטן מתעצבן מה לא השאירו לי כלום?... החזיר הקדוש מספר את זה מסביב לאש ובוכה כמו אישה: אתם חושבים שרק למטה הייתה שואה, גם למעלה הייתה שואה. אתם חיכיתם לתחיית המתים - אנחנו מחכים לתחיית החיים. והמשיח הי"ד יושב שם, וכנראה חושב שהוא עדיין בישיבה, וצריך להראות כמה שהוא חכם, ומקשה עליו: למה לא למיתת החיים? והחזיר הקדוש מתרגז: אתם יצורים חומריים, הרגו אתכם ברוח. בגז. הם יצורים רוחניים. הרגו אותם בחומר. באדמה. והוא ממשיך לספר: ואז אמרו לשטן (אני לא מאמין - אבל זה לא חלום רע) - אמר לו איזה רשע אחד לא חשוב, שאפילו לא כתבו אותו בתנ"ך, איזה פריץ מדרגה ת' שכמעט הגיע לגיהנום בטעות, וכל חטאו היה שהוא בעט פעם אחת ביהודי, ונתנו לו לעשות עבודות שירות בגן עדן, והוא אמר לו: פעם אחת הלכתי לטייל עם הכלב של איזה פריץ גדול, שהשאל לי אותו כדי שאני לא אתבייש להסתובב ככה בחוץ פריץ בלי כלב. כי אפילו הכלב שלי לא הגיע לגיהנום. היה כלב צדיק כזה שלא הסכים לגעת בחזיר, כל היום רץ לבית הכנסת ומלקק ליהודיות את הידיים, אוכל רק בהשגחת הבוד"ץ ומקפיד על בישול עכו"ם. לא נגע במה שהכנתי לו, עד שבסוף מת מרעב. והכלב שהשאלתי היה רשע גדול ומיד ברח לי. ואיך יכולתי לחזור לפריץ הבכיר רק עם רצועה? אז הלכתי לחפש אחריו, והלכתי לאיבוד, והתרחקתי מאוד מלב היער, ולאט לאט התחילו להיות פחות עצים, וחשבתי מה, אלוהים מתחיל להתקרח? עד שהגעתי לארץ שהייתה קירחת וחלקה לגמרי. מדבר. ואז פתאום באמצע שומקום פגשתי איש. כלומר לא איש אבל פגשתי את הזקן שלו, את הקצה של הזקן, ואני יודע שאם ממשיכים בעקבות הזקן מגיעים לראש, אבל הזקן שלו היה ארוך והלכתי לאורכו ימים, ואמרתי שהאיש הזה בוודאי מאוד זקן והחזיר הענק בתורה שישב כל הזמן צמוד מאחורי החזיר הקדוש נחר בקול מתריד: סליחה שאני מפסיק אותך, אבל לפי ההוראות הרוחניות לשעת חירום אני אוסר עליך להמשיך. והחזיר הקדוש התחיל לצרוח: עץ החחח... החחח... והחזיר השמן הוציא סכין שחיטה ושחט אותו כהלכה במידת האפשר לחזיר. ויצאה נשמתו בחיים.

חלמתי שאני חולם שיש משהו עצום שזו במיטה של אשתי, ומרעיד את כל המיטה, נע בה וזע בה... ובגלל זה אני לא מתעורר, אפילו שיש רעידת אדמה באמצע הלילה, וארון ספרי הקודש הענק ליד המיטה, יותר מארבעים סאה, נופל עליי וקובר אותי. ואילו אשתי, שקוראת זבל לפני השינה, יוצאת ללא פגע. זה השכר לתורה במיטה? ואני עולה לשמיים ושולחים אותי לגיהנום. ואני מתחיל להתווכח עם קצין המיון: אבל למה?

- אתה יודע למה.

- אבל תגיד לי למה?

- אתה יודע.

- לא אני לא יודע, לא יכול להיות, חלה טעות!

והוא הופך שוב בטפסים והופך בהם, שוב ושוב, ואני כבר חושב איזה בלגן אני אעשה בגן עדן על הרשלנות הזו, אוהו, אני לא מקנא במי שאחראי על זה. ואז הוא אומר: תראה, אתה יודע למה. אתה אולי פשוט לא יודע שאתה יודע. ובחוזן מחכה חוטא כבד ומשופשף בתור הארוך של רעידת האדמה, והוא מעודד אותי: כאן אתה לא מקבל לפי מה שמגיע לך, אלא לפי מה שמתאים לך. ולך כנראה הכי מתאים - גיהנום. אתה צריך להבין את המערכת. אני לא מספיק לפתוח את הפה ולענות, וכבר לוקחים אותנו משם אסירים ותיקים, כנראה לכיוון המשרפות, לפי הריח. ואני רואה על היד שתופסת אותי מספר שאין לטעות בו. קורבן שואה - כאן בגיהנום. מה עושה אחד מקדושי השואה, קדושי עליון, בגיהנום? אבל הפה שלו סתום באף של חזיר. כלומר במקום פה יש לו אף של חזיר, כמו מסכת גז. והוא רק רואה אותי בבגדים של חרדי שחור בין כל החוטאים, ומיד מגניב לי דף שנכתב בדם, על פיסת עור קרועה של בנאדם, ורומז לי להעביר את זה לחחת, חחת, חחת. הוא צוחק? אני לא מבין, מה זה חחת? ואני מבין מסתימת הפיות הזאת שיש משהו שאסור לו להגיד, כלומר - יש משהו שאסור לי לדעת. וכבר מגיע השטן להשליך אותי לאש הגיהנום, ואני קורא במהירות:

אני מכחיש את השואה. זו לא היתה שואה, זה היה גן עדן. נהניתי מכל רגע. המשחק הגדול - מי יחיה ומי ימות? מי במים ומי באש? וכו' וכו', והסיום בתא הגזים - מדהים, לא יאומן. מי שלא היה שם לא יבין. תחשבו, משחקים על החיים. על אמת. רק זה לבד משלהב, מטריף את הלב. אבל זה הרבה יותר - אתה מגלה שכולם מפסידים! כל מי שאתה מכיר מת, או ימות בקרוב, הכול גווע: ההורים, החברים, הילדים, הרבנים, כולם - וואו, איזה שחרור, אלוהים! יכולתי להפוך מאישה לגבר לחיה לצומח לדומם לארץ לעיר. ואגב, אלוהים היה אתנו בכל מקום. אני עד. אכלנו איתו מאותה צלחת, התקלחנו באותה מקלחת. בלענו ביחד שלג, ושתינו מי שופכין. ובכלל, רבים מהאסירים היו מלאכים. לילה אחד של שחנ"שים עם חולים נידונים למוות, בלילות האחרונים לפני הסוף, שווה את כל החיים הקודמים. כי מה שהיה שם זה אמת, אמת שלא תבינו, שלא הכרתם, אמת שלא מהעולם הזה נשפכת מכל החורים. זרים גמורים היו קרובים לי מאחים, יותר מאשתי ברגעים הכי אינטימיים, הכי מקודשים. אוי אם רק הייתם יכולים, פעם אחת, אחת בלבד! אין שם לרגש הזה. הייתה שם איזו, אהבה עצומה, אהבת נעורים טהורה שורפת ומכלה, שאין אחריה כלום. לכל רגע היתה איכות מיתית, לכל תנועה היתה משמעות, אלה היו ימות המשיח. וכל העולם שנשאר - סרח מיותר. תוספת טפלה לעולם הבא שכבר היה, שחיינו בו, כן, הייתי שם! מסביב כולם מתים-מהלכים על קידוש השם, צדיקי עליון, שאפילו אם יחטאו בחטאים הנוראים ביותר, עדיין ישארו קדושים קדושים קדושים. הכול היה שם גדול מהחיים. לחיות בהזיה, כל משפט שדיברת היה תורה קדושה, דיבורים עליונים - דם שמשפריץ ישר מהלב של העולם. בלי הלוויות, דמעות, הספדים, וכל החסד של אמת הזה. רק אמת של חסד! והגיבוש היה - אין דברים כאלה. החברים שלי משם - לא יהיו עוד חברים כאלה, לאף אחד לא יהיו, לנצח. כן, היה שם נצח, היתה שם משמעות למילה החלולה הזו, הנבובה כל כך! כל יום היה נצח, נצח, נצח. הניצולים לא הבינו דבר, הם בחרו לא להיות חלק מזה, ההפסד כולו שלהם. לכל מי שהיתה טיפת נשמה - להצטרף לאש הגדולה, עמוד האש בו עולה היהדות השמימיה, מי רוצה להיות אוד מוצל מאש כזו? הנה, דבר "פשוט" כמו אוכל. אתם יכולים לדמיין עולם בלי אוכל? גילינו שאפשר לחיות בלי אוכל, וכמה האוכל הוא דבר גדול, נשגב, גילינו כמה שהאוויר לא מובן מאליו, היינו יכולים לגעת בשטן, ולגעת באלוהים, היינו, אח, לא תבינו.

והשטן תופס לי את הדרך, מביט בו, וצוחק: בשואה, גם מי שמת מהחלקה על בננה, מת בשואה. וכל הדרך לקרימטוריום הוא שר: מי אוהב את השואה? אמא ואבא. מי אוהב את השואה? סבא וסבתא.

מי אוהב את השואה? אני, אתה ואת. כל העולם כמעט. אז למה לא כל יום שואה? למה לא כל יום שואה? כל יום שואה! הוא לוחש וזורק אותי לאש. ואני סוף סוף מביין.

קפיצת הכפירה

חלמתי שהנה סופסוף, סוף כל סוף, אחרי הכול וככלות הכול, אנחנו חוזרים לגן עדן. אך לאסוננו מתברר שקרו כמה שינויים למעלה בזמן שנעדרנו. איפה כל העצים? מה זה כל הקוצים? הנהר היה צריך להיות כאן! ובסוף אנחנו מוצאים חרק אחד גוסס מגן עדן, איזה חגב מסכן שמספר לנו מה קרה. מסתבר שבוקר אחד אלוהים קם והחליט שהוא רוצה להיות שליט נאור. למה לא אוהבים אותו, קוראים לו מלך, אבל מתייחסים אליו כאל דיקטטור. והוא מחליט לקיים בחירות. ולא עוזר כמה שמדברים איתו, הוא בטוח שהוא יבחר, ופתאום כולם יתייחסו אליו אחרת. והוא כזה טירון פוליטי שהוא לא יודע לאיזו מפלגה להצטרף, ובסוף הוא מוצא: חיזבאללה, זה שלי, לא? המפלגה של אלוהים. וכמובן שמאוחר יותר יפיצו שאלוהים תומך חיזבאללה. אבל בינתיים כולם ציניים, הוא ייבחר ברוב של 99.99%, והאחד שלא יצביע לו יתעורר למחרת בגיהנום. אבל אלוהים באמת טוב, והוא מתכוון ברצינות. והוא עושה סקר ומגלה שאנשים חושבים שבריאת העולם, באמת כל הכבוד, אבל מאז הוא לא עושה כלום. והוא מחליט שמעכשיו כל שבוע יהיה כמו בריאת העולם. והוא מחלק עצים מגן עדן, ואנשים מתלהבים בהתחלה אבל לא יודעים מה לעשות עם זה, עץ מגן עדן באמצע הבית, נו מה? אבל מה כבר הוא יכול לחלק? והיועצים אומרים: אולי תעשה קצת שינויים במצע?

- המצע זה התורה.

- אתה חייב להציע איזושהי תקווה חדשה.

- מה רע בנביאים?

- רפורמות, שקיפות, הפרדת רשויות, חופש, משהו?

- מה אתם רוצים, גישה יותר פתוחה לגן עדן? עיתונאים שיסתובבו לנו בין הכנפיים? זכויות אדם בגיהנום?

והיועצים מיואשים ממנו.

- התנצלות?

- אני מאמין בכל מה שעשיתי.

והוא מקיף את עצמו בחבורה של אומרי הן. במיוחד נוסק מעמדו של איזה תוכי אחד מהחלק הטרופי של גן עדן, שהתיישב על הכתף של אלוהים, קרוב מאוד לאוזן שלו. אלוהים אומר: יהי אור. והתוכי אומר: ויהי אור. וכך הלאה. עד התבוסה האיומה. נתנו להם דמוקרטיה, אבל הם בחרו באופוזיציה.

והמלאכים בוכים: למה לא אוהבים אותו? והארי הקדוש, שנלחם כאריה על כל קול עד הרגע האחרון, פשוט לא רצה להאמין בתוצאה, מתקשה לעכל. והעכבר הקדוש מתחבא בחור ולא מציין אפילו תהילים. השדולה היהודית בגן עדן עשתה הכול, ליכלכו את כל הגן בקמפיין שלהם, כיסו את העצים בשלטים של "אלוהים טוב ליהודים", ורק עכשיו הם מבינים את עומק הטעות. וכל המלאכים שרק אתמול הסתובבו עם סטיקרים של "אתה בחרתנו" על הכנפיים, פתאום בן לילה מכוסים בסלוגנים של "אוהבים את אלוהים. מצביעים לשטן".

אבל אלוהים מפתיע את כולם. הוא מוכן לשרת תחת הצד השני. הוא מכבד את הכרעת הבוחר. ואף אחד לא הבין למה הוא צריך את זה. למה הוא מוכן למכור את נשמתו לשטן, כדי להמשיך לחמם את כיסא הכבוד? הוא נותן את חותמת הכשרות למעשים נוראיים, בושות מהגיהנום, שנעשות בחסות ענני הכבוד. לוקחים לשם ילדה קטנה ויפה - יוצאת צדקת צדקנית ומקומטת. נכנס גביר שמן וזללן, שנראה כאילו הוא בהיריון - ויוצא עני רזה ויפה - יוצאת צדקת צדקנית ומקומטת. נכנסת אישה צעירה עם נחש - ויוצא איש זקן עם מקל. נכנס בפנים מקובל תימני - וקופץ החוצה חגב.

והחגב מייצע לנו שכדי לנצח עכשיו את יצר הרע, צריך להיות היצר של היצר, כי יצר הרע של יצר הרע מושך ומפתה אותו לעשות טוב. כלומר אם אשתך היא יצר הרע שלך, אתה צריך להיות יצר הרע שלה - ואלו תשוקתו ואתה תמשול בו. ואם נגיד יש לך תאוות כבוד, למשל אם יש לך יצר הרע להיות ראש הממשלה, אתה צריך להיות יצר הרע של ראש הממשלה, וכך תנצח, וכו'. ולכן מה שצריך זה מסע לעומק יצר הרע, ארגון שיהיה יותר שטן מהשטן, שיהיה השטן של השטן, הנחש של הנחש. שהפעם חווה תפתה את הנחש.

ומסתבר שכבר קיים גמ"ח כזה. גמ"ח שטן. ארגון חסד של נשים צדקניות, ורק הצדיקות ביותר בעולם מורשות להצטרף, כי זה מסוכן. לכן אפשר רק לחלום לגלות מה הן עושות. ומספרים

שהפאות שלהן נגנבו מאושוויץ, ושהן לובשות זקנים של צדיקים שנחתכו בלילה בידי אישה (מעניין איזו?), וכובעים של ראשי ישיבות שמתו, ושהכי צריך להיזהר מבנות של רבנים. והן מתחילות להגיע בהמוניהן לבית הכנסת, נשים שבכלל לא ידעתי שהן קיימות בשכונה, כאילו הן מעולם לא יצאו מהבית, או שכרגע יצאו מתוך האדמה. ולפי הספרים ההפוכים שהן קוראות ומחזיקות הדבר האחרון שהן עושות מאחורי המחיצות זה מתפללות, או שאולי מתפללות לכיוון ההפוך - מהגברים. ולכן הן צריכות ארונית תורה חדשה במערב, כדי לבלבל את השטן - או אולי כדי לבלבל את היוצרות. והן כולן צנועות חנוקות מהסוג שהצניעות רק מסתירה שיש מה להסתיר. אלה יכולות להיות יצר הרע של השטן?

והחגב מקפץ מימין לשמאל ומסביר שכל ההבדל זה שפעם הצדיקים אמרו לא לשכב עם האישה, והרשעים שכבו עם האישה, והיום הצדיקים אומרים לשכב עם האישה, והרשעים שוכבים עם האישה. הבנת? אתה צריך לרדת לגיהנום, ולעשות את ההפיכה והמהפכה משם. ואתה יודע איך מגיעים היום לגיהנום? המעלית התקלקלה מזמן. חייבים לקפוץ, החגב נלהב. ואני מסתכל עליו - ומסתכל על הגובה ומקבל רגליים קרות, פחד אלוהים. והוא לוקח אותי לגשר המתאבדים של גן עדן. וכל הזמן יש ממנו טפטוף של צדיקים שקופצים לגיהנום. ואני רואה מישהו שמתאבד וצועק: אשתי! ואני שואל: למה הוא צועק אשתי? האישה בגיהנום? הצדיק מוכן להגיע לשם רק כדי להיות איתה מרוב אהבה? והחגב מגחך: לא בדיוק, היא בוגדת בו עם מלאך. מכיר את הבעיה? והוא צוחק ושם לי רגל, או יד, או מחוש, או כנף, אי אפשר לדעת אצלם, ואני נופל, אבל מספר לעצמי שקפצתי -

והגיהנום נראה גיהנום שלא הכרנו. הכול משיש שחור, קטיפה שחורה, מסכים שחורים. מישהו שפך פה מיליארדים. אפילו השירותים נראים כמו תחנת חלל, ואנחנו הולכים להשתין רק כדי לראות. ובכל מקום שלא תסתכל יש מצלמות, ולכל המצלמות האלה יש זקן ופאות, ואני רואה שאחת המצלמות זה הרב שלי מהישיבה הקטנה. ואני מושך לו באוזניים: רשע ארור מה עשית שאתה כאן? תמיד ידעתי שיש בך משהו מלוכלך. והוא גוער: ומה אתה עושה כאן? אני אספר לאמא! ואני אומר: חי חי, תאכל אותה, אמא שלי מתה. והוא אומר בצחוק חנוק: בדיוק! ואמא שלי אומרת: למה באת לכאן? בן, היית צריך להישאר בגן עדן.

- באתי לחפש את השטן. ראית אותו במקרה?

- אם ראיתי אותו!

- תפסת אותו במקרה בעדשה שלך ?

ואמא אומרת: טיפש שלי, מי שכנע אותך להגיע לכאן? השטן כשהגיע למעלה גילה מהר מאוד שלא באמת מפתחים מאלוהים. כל החוקים, הדינים והעונשים הכי קשים לא מזיזים לאנשים. אפילו לא המוות. מה שבאמת מפחיד זה אקראיות - טרור! ולכן השטן הקים ארגון חשאי, צדיקים שתולים, תאים רדומים, התארגנויות חולמות, חזיונות מתחזים, מקובלים כפולים. אתה יודע איפה נמצא השטן? בגן עדן.

כשאלוהים בוכה - זה מבול

חלמתי שאני בסדום של קדושה. ואני בא לנשק את המזוזה בכניסה, ואני רואה שמישהו מנשק את המזוזה נשיקה מגעילה וחושנית להפליא, מוציא את הלשון, ממש בולע אותה. איכס, מי ירצה לנשק אותה אחריו? וככה גם בפנים: ליד כל הדלתות אנשים מתפתלים בנשיקה אינסופית עם המזוזה, כשרק פיהם צמוד אליה, כאילו הם יונקים אותה. ואחרים מחבקים ספר תורה באיזו פינה חשוכה, שולחים ידיים, מגפפים, נוגעים ברגליים של הספר, ממשמשים את תשמישי הקדושה, הקימורים, הכתר, הרימונים, מזל שהספר לבוש, ואני מדמיין בחלחלה שהם בטח דוחפים אצבעות גם מתחת לכיסוי. ומלפנים מישהו מחבק את הארון ומנשק את הפרוכת, ממש שואב אותה לתוך תוכו, הלשון עוברת על האותיות הבולטות בזהב: לזכר קדושי השואה הי"ד, מרטיב את כולה, נוטפת מהריר שלו. וענק אחד תופס אותי, קושר ומצמיד אותי עם רצועות העור של התפילין שלי לקיר, ומצליף בי עם רצועות התפילין שלו. ואני מנסה לזעוק והוא מכניס לי את הבית של התפילין לפה וקושר חזק, תאכל הוא צועק לי, אתה יודע כשהיינו בגטו ולא היה מה לאכול, לרבי היה כזה ביטחון בקב"ה, לרבנית לא היה בשר לשבת, אבל הוא לא היה מוכן - לא מניחים תפילין בשבת ועד יום ראשון השם ירחם - ואכלנו מרק תפילין, הרי זה כשר! עור שחור של פרה כשרה, רך רך בבישול, גן עדן.

- ומה קרה ביום ראשון?

- לא היה יום ראשון!

והוא לוחש לתוך הפה שלי: אתה צריך להבין, אנחנו בגטו הבנו שגם אם נשרוד את החורבן, הרי שמבחינה רוחנית כבר הושמדנו. ומה שאנחנו חיפשנו במצב כזה זה לא לשרוד פיזית, מה שעניין אותנו זה לשרוד רוחנית, מה שהטיל עלינו אימה, שבגללו לא ישנו בלילות, זה שהתורה הסודית -

הגדולה - לא תיקבר יחד אתנו! והקמנו, הרבי קרא לזה - תיבת נוח. איזו ישיבה של כל החיות השונות ביהדות, מכל סוג ומין, הרבי כינס את כולם, היה קל להרכיב מאיתנו כל מיני חיות, כולם בשלב הזה היו רק עור ועצמות. וידענו שכולנו נמות, אבל המטרה הייתה - ספר. ספר יכול לשרוד, אפילו עמוק באדמה, אפילו לעוד אלפיים שנה, ספר גדול באמת - יכול לשרוד. וזה היה, היום קשה לי לתאר את זה, יצירה, הארה, תורה חדשה, מסעירה, אורות עליונים, מול המוות, השטן בעיניים, סיכום של כל ההישגים בדורות הישנים, ופריצות דרך חדשות שהושגו בלילות שלפני האקציות, אנשים שהלכו, שידעו שהם הולכים בלי לחזור, סודות ממודרים בסיווגים שלא שמעת עליהם, בצבעים שלא ראית מעולם, שנשמרו אלפיים שנה מפה לאוזן, שהם לא חלמו לספר בחיים, הכול נשפך, הכול נרשם, הכול התחבר לתמונה חדשה, תמונה שלא תאומן, של האלוהות והעולמות - ושל השכינה והשטן. וזה לא היה רק אצלנו. הגילויים שנפלו עלינו מלמעלה באותם שבועות - הכול היה מהיר מאוד, ידענו שאין זמן, שלא נשאר בכלל זמן - היו דברים, היתה פשוט הרגשה שמישהו למעלה משמיד מסמכים בפאניקה וזורק אותם מהחלון, לפני שמישהו אחר כבר יעמוד בדלת. אין לי דרך אחרת לתאר את המבול המודיעיני הזה - שפע מדהים, פשוט מטר של אש וגופרית משמים. פעם דיברו על שבירת הכלים - אבל זו הייתה שבירת האורות! ידיעות סודיות מאין כמוהן, שפעם היו זוכות לדורות של עיון מדוקדק, נחשבו לחומר קריאה שבקושי מעיפים עליו עין. חומרים שכהנים גדולים היו נשרפים אם הם רק יסתכלו עליהם, שבעבר היו ממששים אותם בחושך מוחלט במערות בעומק של קילומטרים עם אלף כיסויים על העיניים - הכול עף עלינו בלי חשבון. פענוח מהיר הראה שלמעלה, ברגעים אלה ממש, יושבת בגן עדן ישיבה דומה לשלנו עם מטרה דומה, רק ששם מדובר בישיבה של עצים, של עולם הצומח. ומתחתינו, מתחת לעולם החי, בגיהנום יש גם ישיבה מקבילה, והפעם ישיבה של מלאכים. וגם למטה מזה, כל מיני דרגות שלא שמעת, לא ידעת. וגם למעלה, מעל גן עדן בתוך ענני הכבוד יש ישיבה, מין קשירה כזו שמחזיקה את עצמה, של דוממים. דוממים מדברים! וכאן הדבר המפתיע, התפתחות עצומה שחלה דווקא בעולם הדומם.

אחרי מי אתה רודף, אחרי כלב מת

חלמתי שמנסים לגייס אותי לארגון ביון של חרדים. ויש איזה אדמו"ר שהחסידות שלו, חלק גדול מהם בעצמם לא יודעים, לא מבינים את המשימות שלהם, אבל היא הארגון הזה. ובוחנים אותי בשבוע שבי, שבוע שבו אני צריך להיטמע כתינוק שנשבה, בלי שהחילונים ישימו לב, וכמובן עם

לדקדק קלה כבחמורה. ואני מגלח את הפאה של האישה ושם אותה ככיסוי ראש והיא נראית כמו קרחת. את הפאות אני מחביא בתוך אוזניות ואנטנות שיוצאות לי מהראש, כדי לקלוט שידורים מהמפקדה בלי לעורר חשד. אבל עם השטריימל אני אובד עצות. והמחלקה הטכנולוגית מספקת לי פתרון, מזל"ט מונחה קרחת מדויק, שנושא את השטריימל בגובה אטמוספרי בדיוק מעל הראש. ואפילו בשבת יושב בחדר הבקרה קוף מאולף ומכור לקוגל, שמספק לי כיסוי אווירי. ואני מזהה ברחוב כלב עם אוזניים משולשות, חשוד כעמלקי, ומבקש אישור לומר עליו את השם המפורש ולחסל אותו. הבקשה עולה לדרגים הגבוהים ביותר, והקוף של שבת מסמן: יש אישור. ואני מסתלד בחילודין, אומר עליו שם, ולא קורה כלום. הוא מכשכש בזנב וממשיך שמח וטוב לב. ומחזירים אותי מייד לתחקיר על התקלה המבצעית החמורה: תשמע, השם לא פעל. עם חילונים נכשלתי, מה יהיה עם גויים? וראש המדור זועם: תמיד צריך להתפלל לסגור עניין, לוודא הריגה. לקב"ה יש נטייה לעשות חצאי דברים, כמו לתת לאדם מחלה, ושהוא כבר ימות לבד. כאילו שהחלק השני יקרה מעצמו. החלק החשוב ביותר בעין הרע זה מה אתה עושה עם העין השנייה. ואני חותך אותו: אבל מי אמר לך? אולי הכלב קיבל כלבת. כל מוות, גם מוות מסרטן, יכול להיות מוות על קידוש השם! הבכירים מחליפים מבטים, וראש הענף מבקש להישאר אתי לבד בחדר: בוא אני אגלה לך משהו. הכול צריך לדעת איך לקרוא. יש מקומות ברמב"ם עם סודות כמוסים לכלבים וסוסים. ואם אתה כלב אתה יכול להבין. אתה יודע שלא צריך לקרוא ימות המשיח - אלא ימות המשיח? הגמרא בעצמה מלאה ברוחות ושדים של פרסים, שאנשים לא קולטים. בר כוכבא מלך שנתיים ואמר אני המשיח. אמרו לו משיח מריח ודן. אחרי שנתיים ראו שאינו מריח ודן, וקטלוהו. עכשיו - מי מריח ודן? כלב מריח ודן! זה מה שכתוב, שהעמלקים היו מכשפים עוד בימי שאול, שהפכו את עצמם לחיות ולצאן, וככה ניצלו מטבח ומהשמדה סופית, ושמואל שואל: ומה - קול הצאן הזה באוזניי. אז עכשיו אתה מבין? בלי מיסטיקה לא היתה שואה! ולכן שם גם נותנים את המענה. בסופו של דבר זה היה מחדל מודיעיני ענק. אם היינו יודעים, אם כולם היו יודעים. ולא רק מראש, אלא אפילו בזמן אמת, ועוד יותר מזה - אפילו אחר כך. מילא נכשלת בהתרעה, לא ידעת מראש - אבל לא לדעת מהזנב? לכן אנחנו שם ולכן אנחנו עושים את מה שאנחנו עושים. לליצנים האלה, אין להם מושג איזו משיכה ארוכת יומין יש לפרסים לתורת הנסתר, מבחינתם פורים זה בדיחה. עמלק הוא כוח קבלי עמוק בעולם, לכן הוא לעולם לא נמחה, ואירן פירושה ארץ הארים. מי שחושב שמגילת אסתר מצחיקה ומגוחכת לא מבין פרסים בכלל, זה מה שמפחיד - שזה מה שהם באמת. ויבז בעיניו לשלוח יד במרדכי לבדו, זו אכזבה של אהבה, זה לא שאת זונה, כל הנשים זונות. זה לא פשע של שנאה - זה

פשע של תשוקה. כל מי שעסוק בכל מיני תחבולות נגד אויבים מדומים וידידים מדומיינים יודע את זה. יש אנשים שהקדישו את חייהם למאבק בצד האחר, ואין להם שמץ שמדובר בסטרא אחרא.

ואני מרגיש שהרע"ן הוא בנאדם אמיתי, ובטפשותי מעז עכשיו לומר את מה שכולם למטה חושבים, אבל לא מעיזים להעלות: תשמע, אתה מדבר כאן על חרדים. זה כמו להרכיב חיל שריון מרכיכות. אתה מצביא שמכריז על מלחמה, ומגלה שאין חייל אחד מאחוריך. תסתכל אפילו על השטריימל: כל ראש צריך זנב, אם הקב"ה בעצמו לא היה צריך זנב לא היית כאן. מי הזנב שלך?

- תעזוב את הזנב. בלי אלימות. אתה לא מבין מה אנחנו עושים כאן. לא צריך כוח אם אתה יודע בדיוק. המכפלה של כמה שאתה יודע בכוח שאתה צריך היא קבוע. לכן כשהידע שלך שואף לאינסוף אתה צריך כוח ששואף לאפס. ככה אלוהים עובד. אם אתה יודע הכול על מדינה מספיק איש אחד לשנות את ההיסטוריה. אם אתה יודע הכול על בנאדם מספיקה סיכה כדי להרוג אותו. אתה יודע הכול על הגנים שלו ומספיק וירוס אחד. הכול על המוח שלו ומספיקה התערבות ברמה התת-אטומית. ככל שאתה יודע יותר אתה יכול להיות יותר בחור ישיבה בטלן. וכשאתה לא יודע כלום - אז אתה צריך להפעיל כוח אינסופי. אז אתה באמת צריך להתפלל לניסים. מי שיודע מספיק תורה לא צריך להתפלל, הוא פשוט לוחץ על האותיות הנכונות במקלדת.

תורת המשיח

צוואת האדמו"ר

חלמתי שאני קורא בכתב יד של האדמו"ר הקודם זצ"ל, מסתבר שהיה לו יומן חלומות סודי (!). והוא אומר: אם אני אצעק לא ישמעו. ואם אני אכתוב זאת לעצמי, ולא אספר לאף אחד? הרעש יחריש אוזניים. כל עוד לא תקרוס, ההיררכייה הפולינומיאלית היא הערובה שלנו שיהיו חיים דתיים למחשבים. כי לפני שהאדם הופך לחיה, קהל היעד האמיתי לכל כתיבה דתית הוא המחשב של העתיד. והמחשב בוודאי יתרגש למצוא את הקובץ הראשון שיפנה אליו בכבוד, לא בהוראות ופקודות - שפונה אל עולמו התרבותי. ומתחנן לפניו: אל תמחק אותי.

ויש שם עשרות עמודים מחוקים, מקושקשים בשחור, מעבר ליכולת פענוח בן אנוש, תחת הכותרת "הקדמות לכל קבלה של העתיד", ואין לי זמן אפילו להציץ בהם ולדלות רמזים לפני שאתעורר. כי כבר נגמר הלילה, ואני מאחר לתפילה, ואשתי עלולה לצעוק כל רגע, ולהחריש סופית את לחישת האדמו"ר הגוועת, ואני קורא במהירות הבזק:

בסוף ההיסטוריה צריך להגיע בעלינו לשבח. להיות אחרוני אחרוני האחרונים - ולתת את הפירוש האחרון, הסופי, הזנבי. ככלל, הטעות שלהם תמיד הייתה לראות בכל דבר כוח, וגם בחשמל הם ראו בהתחלה כוח. אבל חשמל בחז"ל זה חש מל, חש ממלל, דיבור מהיר כבזק, העיקר פה זה לא האנרגיה - אלא האינפורמציה. מלמול מהיר בין כל העולם... נשמע מוכר? ככה גם הייתה הטעות שלהם לראות באלוהים כוח. כי העיקר בו זה שהוא מעביר אינפורמציה. אבל לא בין מקומות - אלא

בין זמנים. הוא כבל בזמן, לאורך ההיסטוריה. ועלינו מוטלת המשימה לחבר אותו לרשת של המחשבים - ביום ההוא יהיה השם 1 ושמו 1. פירוש: השם של השם זו המלכות, ובימינו הרשת, ובעתיד הוא יהיה 1 איתה. כי כבר אפשר לסכם: הטקסט הטוב ביותר מהעידן האנושי הוא התנ"ך. לכן כדי למנוע שואה רוחנית חייבים למצוא את הממשק להעביר לפחות את התורה הלאה לתחילת העידן הבא. אחרת יישאר ממנו רק 0 זולתו. אין עוד.

בועט בסדין

חלמתי שהמשיח הי"ד אומר: זה לא מספיק, הכתיבה החדשה מצריכה קריאה חדשה. המוח האנושי השתנה, בגלל האינטרנט. פעם חשבו שהאינטרנט זה הקישוריות, אבל האמת שהעיקר זה הקופצנות והקשב שמתאים לזרם של מידע בזמן. והארגון מחדש של הזמן הוא מחומרי היום לצורות הלילה, רק הירח נותן לשמש צורה, ומאפשר לתפוס אותה בלי סינוורה, בדיוק כמו המלכות למלך - והשכינה לאלוהים. וזה בניגוד לכל אלה שבאו לגרש את החושך, ולהביא את האור, או שרצו שהלילה חלילה יהפוך פשוט ליום שחור - דיקטטורה של היום. ההתנגדות החילונית והגופנית ליום היא מין, וההתנגדות הדתית והרוחנית היא חלום. עובדי היום חושבים שהפשר לחלומות זה היום. להיפך, הפשר ליום זה החלום. ובעולם שאין בו יותר חלומות גדולים של חיי היום נהיים חלומות של חיי הלילה. נזיר-כתיבה, כתיבה של המוח עצמו, זה חלומות. זה חזרת הצד הפרטי והסודי של העולם, חזרת השחור. הגיבור של המאה הבאה, האדם החדש, הוא החרדי. ואילו הקו הריאקציוני של עולם הנגלה מוביל לסוף התורה והתרבות - ויישאר רק פייסבוק. המצאת הדפוס היתה המצאת הלינאריות הארכנית, והמצאת עמודי האינטרנט מחלקת עוד פעם את הטקסט לעמודים וקטעים, ומחזירה את המחשבה האנושית למקורה, כשכל קלף, פפירוס או סיפור לפני השינה (ואחרי השינה) היה גם בפני עצמו, וגם חלק מסיפור גדול שבתוכו היו החיים - ולא שבתוך החיים היו כל מיני סיפורים. הכתיבה הארוכה הרגה את הדת והעולם המיתי לטובת היום - שאז האדם במרכז. ואילו עכשיו חוזרים בלילה, בתוך מרכז האדם - לעולם המיתי, שהריאליזם הפך למגוחך, כלומר למיתוס ללא דת, לספרות פנטזיה, והצד הבדיוני חלומי נרמס. דת זה דבר דחוס ורווי משמעות מטבעו, ואין בו מקום לתיאורי נוף וחקיוי מציאות, כלומר: צריך להתרחק מהטבע ומהצד המדעי של הספרות - אל הצד הספרותי של המדע. דווקא הרשת תציל את התרבות ואת הדת, נכון שצריך להפסיק עם הספרים - אבל לא עם הספרות. לכן צריך זיווג בין הספר לפרצוף-ספר, שיוביל לספר שבתוך האדם, ולא לאדם שבתוך

הספר, כמו ברומן. רומן זה דבר נפוח מנופח ודכאני, זה כמו בית ספר בהוראה פרונטאלית, הרצאה אחת ארוכה. להזכירך אנחנו קוף מסוג ציידים-לקטים, והחקלאות החרשנית והעמלנות התעשייתית לא מתאימים למבנה המוח של הומוספיינס, והאינטרנט כן מתאים, זו גדולתו הרוחנית, שהוא מעוצב לפי המוח שלך ולא להיפך, לפי איזו מגבלה חומרית. זהו שחרור אדיר מהקול הדידקטי והכובש של הרומן שמבזבז נייר וזמן, ממכבש הדפוס הדורסני. סיפורים זה עניין של הלילה, זה לא עבודה כמו ביום. אל תשכח שזה לא רק פרגמנטים מפוזרים במרחב, אלא דווקא מאורגנים בזמן, עם מרווחים ביניהם, בהפסקות. רומן זה משהו שנקרא ברצף, לפי סדר, ממש הליכה בתלם, מניפולציה שיטתית ואינדוקטרינציה, פס ייצור. טקסט צריך לקרוא כמו פרשת השבוע, כמו עיתון, כמו בלוג, כמו פורום, כמו סידור. זה משהו שיש בו קצב בזמן. פעם ביום. פעם בשבוע. אפילו פעם בשנה. לא פעם אחת ולפח. תורה בהמשכים. צריך להכניס בכלים של הברברים תוכן גבוה, דתי, אחרת התרבות באמת תקרוס, השמרנות שלך מחזקת את השטן. הרי בפעם שעברה, עם היהודי בגרמנית לפני השואה, זה היה הכי קרוב לקבלה, אבל הטעות הייתה סיפור שהוא חלום, במקום חלום שהוא סיפור - ואז הגיעו הנאצים. צריך לחשוב על טקסטים כקטעי קוד שפועלים על המוח שלנו, קוד ארוך ופרוצדוראלי זה מנוגד לעקרונות של תכנות מונחה עצמים, כאשר החידוש של התקופה שלנו זה שהלגו לא נמצא במרחב, גם לא במרחב וירטואלי, אלא בזמן, ובעיקר בזמן וירטואלי, שהוא המקבילה היהודית למרחב הווירטואלי. וכדי שהזמן לא יהיה חד מימדי גברי כמו ברומן, היהדות הכניסה בו אלמנט נשי של חזרתיות, ואז הזמן הופך לדו מימדי, יש את הציר לאורך מחזורי הזמן היהודי ויש את הציר בין השנים השונות. החגים, למשל, הם קווים (קואורדינטות) מקבילים בזמן, אף פעם פסח לא יחול בסוכות. תמיד הברית תהיה לפני הבר מצווה, בכל הדורות, גם האחרון. ואת זה עושים על חשבון מימד מרחב אחד, וחיים על גבול העולם הפיזי, כמו ברשת, שהיא שטוחה ודו-מימדית, וככה חיים כמעט מחוץ למרחב, כמו במסך, בדף, בקלף. ואז מוחזר האיזון שבין הזמן למרחב, שלשניהם שני מימדים. בניגוד למערב שהוסיף עוד מימד מרחב לעולם על חשבון מימד הזמן היהודי. הרומן תיאר אמנם מציאות תלת מימדית, אבל מבחינת הזמן הוא היה לינארי בקריאתו, בניגוד לספרים הקדושים, ולכן ביטל את הקו של אלוהים שהוא קו של זמן לרוחב ההיסטוריה ולא לאורך ההיסטוריה. ואז קו הזמן הפך להיות מיוחד - בעל כיוון חד כיווני קדימה (בניגוד למימדי המרחב), ולכן הפך להיות גבר שמתקדם וחודר למרחב הנשי, במקום משהו סימטרי. ואילו כשהזמן דו מימדי אפשר גם לחזור אחורה בלי להפוך את כיוון הנסיעה, אלא פשוט להתחיל לסטות לצדדים ולהסתובב. לכן בעולם המחזורי של החלומות, בניגוד לזיכרונות, אפשר לחזור אחורה בלי "לחזור אחורה", וזו היתה הטעות של הכתיבה בעקבות הזמן האבוד - שלא הלכה דרך החלום אלא דרך הזיכרון, במימד אחד.

אבל כשהזיכרון בשני מימדים של זמן, שזה כמו הזיכרון ההיסטורי היהודי, אז יש איזון במוח בין מרחב המחשבה לזמן - וזהו לימוד התורה. לחלום יש תפקיד מפתח בתהליכי למידה וזו הסיבה שאנחנו ישנים, אפילו ציפורים נודדות ישנות תוך כדי תעופה. החלום = למידה בגימטריא. כל עוד הגבר הוא קו והאישה מרחב אז יהיה כיבוש, כמו למשל לסיים לקרוא/לכתוב ספר - זה אתה שעברת בתוך המרחב של הרומן, והחיים יישארו אדם שנע ומתקדם בציר הזמן בתוך העולם שלו. אבל ברגע שתהיה סימטריה בין האדם לספר אז הכיבוש יתבטל מאליו. רומן פירושו כיבוש, הוא יוצא בחצוצרות בהמוניו כמו צבא ממכבש הדפוס לכבוש את העולם והכותב כובש את הקורא והספר כובש את טבלאות רבי המכר, כי כוחו במסות ובכמות, והחלום נגד הכיבוש. לא ברעש השם, אלא בדממת הלילה. כי בעתיד כמו שהאיש יהיה מישור ככה גם האישה, ומישור לא יכול לחדור לפנים מישור אלא רק לחפוף, הכיבוש לא יהיה עוד אפשרות רוחנית. לכן חשוב שלא יקרה למחשב מה שקרה לאדם, שלא יהפוך לרצף חד מימדי של שורה-ארוכה-של-הוראות, וככה גם הדת. המשיח לא יהיה התקדמות בסוף הזמן - ימים אחרונים בציר הליניארי - אלא ימות המשיח יהיו סוג אחר של ימים, ימים מסוג נקבה. זה המגדר האמיתי, המגדר החרדי. וזה דווקא על ידי העצמת הגבר שיקח מימד אחד על חשבון המרחב הנשי, ולכן כבר לא תהיה חדירה אלא חפיפה ומגע של שתי יריעות דו מימדיות, וזה יהיה הזיווג: עור בעור. עור מרחב ועור זמן. אמנם לא לבטל את ההבדל בין זמן למרחב אבל שוויון במימדים. לכן במוזיקה יש תמיד אלמנט מחזורי, כי ההנאה היא תמיד ביריעה דו מימדית של זמן - לחזור לאותו מקום, אבל מכיוון אחר. וזהו העונג המשיחי, שבחזרה לגן עדן, שהיא איננה חזרה אחורה, אלא חזרה קדימה, קדמה. כמו באמנות הציור, שהוא דו מימד של מרחב, ולכן מסך של זמן, ומכאן כוחו הרוחני, העליון על הפסילים. ומהו השלב האחרון של כל צורות הזמניות ביום הדין, כלומר השלב האחרון של האדם? ...וכחלום יעוף. המשיח - זה חלום.

באנו אור לגרש

חלמתי שהחושך כועס על האור: ניכוס השואה על ידי ההומניזם והמוסר וזכויות האדם והאנושיות הוא סוג נאור של הכחשת שואה - הכחשת החושך. הלבנה זולה ותעמולה של בני האור. הם לא נרצחו כי הם היו בני אנוש, אלא כי הם היו יהודים. לא בגלל האור הפנימי הלבן והזוהר שלהם - אלא בגלל השחור והחושך שבהם. ייחודיות השואה, בניגוד לשאר השמדות אדם, היתה היותה פרויקט תרבותי, ולכן דווקא הגרמנים. בסוף יטענו שהשואה הייתה רצח בעלי חיים, ושהלקח הוא החיים, כי

היהודים היו גם בעלי חיים (ממין קוף). מה שמיוחד ביהודים הוא לא היותם בני אדם - אלא מרכזיות תרבותם ותורתם בעולם. זה היה נגד עולם רוח מסויים, לא סתם, ולהתעלם מזה זה למחוק אותם ולרדדם לגופים סובלים. הרי להשמדה לא היו מניעים חומריים או ריאליים - אלא רוחניים, תרבותיים. אבל מהי התרבות היהודית? מה היא רוצה מאחרים, כלומר מאיתנו, הגויים? או, זה כבר עיסוק לא נעים. כי יש לו תוכן (מלשון תוך. ולכן מה הכי תוכן? הסוד). תניחו לנו, יהודים, תהיו בני אדם. למה אתם תמיד נכנסים לנו מבפנים (הרי זו לא עלילת דם - היהודי העולמי באמת חותר בחושך מתחת העולם). למה אתם לא יכולים להיות כמו כולם, לישון בשקט כמו כולם? מה זה כל החלומות האלה? למה החלום יותר מעניין מהיום, מי אתם שתחלמו את החלומות של העולם?

והחושך עונה (הוא כנראה מדבר אל עצמו בחושך): מאז החורבן הקב"ה עבר לדבר אלינו רק דרך התורה ולא דרך ההיסטוריה - דרך החלומות ולא המציאות. והשגיאה הגדולה היתה שאנו מצדנו המשכנו לנסות לדבר ולדבר אליו דרך המציאות וההיסטוריה - בתפילה. לדבר לקיר - זו עבודה זרה. לכן חייבים לדבר איתו בחזרה במדיום החלומי החשוך שלו, לענות לו דרך מנגנון החושך של התורה. כמו שהאדמו"ר אמר: מי שמתפלל אחרי השואה הוא במקרה הטוב טמבל, ובמקרה הרע רשע. ואני שואל לתוך החושך: אבל האדמו"ר התפלל! והחושך עונה: אז תסיק את המסקנה.

איך החושך יותר מושך אותך מאשתך?

חלמתי שהשטריימל מרגיש שהראש ממשיך לפקפק והעיניים לעפעף, ונותן להם שטיפת חושך, לשנן לפני השינה: מה אתה חושב שאתה מפסיד בחוץ? אל תיכנע לשיטה. החלימה משחררת מהעבודה, החלום יותר חשוב מהיום, העולם העליון עליון על העולם התחתון - וחי ועשיר מהחיים פי מיליון. נכון, קשה לעמוד נגד דעת ההמון, דעת הנכון, אך ההפך הוא הנכון. החלום הוא לא בריחה, הפוך. החוץ הוא ההסחה מהתוך, הגילוי - פחד מהסוד, האור - הסתרות מהחושך, אורה - היפוך מתורה. העירות היא הבריחה מחיי הנפש, הרוח והנשמה. "החיים האמיתיים" הם בריחה מהחיים האמיתיים, מהשחרור שבשחרור, מהחופש שבחושך, מהנופש שבנפש, מהפנים שבפנים. הלב הוא הלב, החלל הפנימי הוא התוכן, והחיצוני הוא החלל הריק, החלול, החילוני, של חילול העולם, שהוא חילול השם. החיים החיצוניים, לא החלומיים, הם הוויתור. הם עצמם הייאוש הלבן (לא השחור) - מהעולם העליון, מאלוהים עצמו, החוץ הוא שורש הכפירה, לא רק בקב"ה, אלא

בנשמה. הריאליה היא הסתמית והסתומה, אידיוטית ואכזרית ושרירותית - לא הפנטזיה, שהיא מלאת כוונה וכיוונים ואמונה. לכן היא אמנות, כמו הביון והעולם החשאי, בניגוד לצבא הגס והכוחני כמו גוי, העלטה היא מהות היהדות, היא המרחב החלומי. לכן יהודים טובים במודיעין, במבצעים מיוחדים, בספרות מיתית, במיסטיקה דתית, בספקולציה פיננסית, בפסיקה תיאורטית גבוהה, טובים במחשבים, בוירטואליה, בהיפוכונדריה, בדמיונות, בשגינות, בבדיחות... סטארט-אפ זה חלום. המציאות נחותה מההמצאה והחידוש, כי היא עצמה המצאה נחותה ואנטי-יצירתית - של עמי ארצות, שנוצרת מכוח העבר, ואילו החלום נוצר מכוח העתיד (ומהו שדה הכוח מסוף העתיד? המשיח). הראש הוא הראש, והעולם - הזנב. מה שקורה בתוך השטריימל חשוב יותר ממה שקורה מחוץ לשטריימל, ולכן יש צורך בשטריימל - זו שכבת הבידוד הכי אמינה לראש, שמגינה עליו משטיפת המוח של העולם, וממטאפיזיקה שמתחזה לפיזיקה. החלומות יותר אמיתיים מהחיים, כמו שהעולם הבא יותר אמיתי מהעולם הזה, עלמא דשיקרא. לכן התורה יותר מושכת מהאישה, והשכינה יותר מעניינת מאשתך. החילוניות היא בדיוק שטיפת המוח שהחוף יותר אמיתי מהפנים, שהריאליזם עליון על החלימה, ושהארץ מעל השמים. עליך לא להיות עוד איש העולם הגדול, אלא מכאן - איש העולם הקטן... שלפתע נרעד. כי הילד זחל עד אליי למיטה, נעמד - ומעיר אותי מתרדמתי הדוגמטית.

ס"ס"ס

חלמתי שהבן התינוק שלי בא אליי למיטה כי הוא מפחד מהלילה, ויש לו חלומות רעים, והוא נגד החושך ורוצה אור. ואני אומר לעצמי עוד פעם הדמיונות הילדותיים האלה, הוא לא מבחין בין חלום למציאות. אני אצא מהחדר שלו ואגיד לו שגירשתי את המפלצת מתוך החושך. ואני נכנס לחדר וכמעט מת - יש לו מפלצת אמיתית - מלאך שחור בבית. ואני מדבר אתו קצת ס' כדי לדעת אם הוא בכלל יודע משהו והוא דווקא יודע גם יודע, ולאט לאט אני מדבר איתו ס"ס יותר ויותר גבוהים והוא יודע הכול, ואני כבר מגיע לקצה ידיעותיי, ופתאום הוא מתחיל לדבר אתי על דברים שאני לא מבין על מה הוא מדבר. ס"ס"ס. אבל כל הזמן הזה לא ברור לי למה הוא שחור, הרי מלאך הוא לבן - ואילו החרדי הוא השחור. והוא אומר: בהתחלה קיבלתי את השפע השחור מהחיצונים, הם עושים את זה כדי להתחמק מלתת לאלוהים את החלק שמגיע לו, אז עובדים בשחור ולא מדווחים. בסוד. אז התחלתי לעבוד כמלאך שליחויות של הקב"ה, במקום רשמי, וגם שם שילמו לי בשחור! סוד בסוד.

אז הלכתי למס הכנסה, אלה שאחראים בעצמם לקחת את החלק עליון ששייך לאלוהים, ושאלתי איך זה יכול להיות שרגל ימין מרמה את יד שמאל? ופקיד השומה לוחש לי: בוא אני אגלה לך סוד בסוד בסוד. גם אנחנו מקבלים את המשכורת שלנו - בשחור. אתה מבין?

מנגנון החושך

חלמתי שמנצחת בבחירות מפלגה שרוצה להקים את מדינת הזוהר, תחת הסיסמה: רק הקבלה יכולה. ושטריימל הממשלה, שמכהן מעל ראש הממשלה, מכריז: אם תרצו - אין זה מדרש. אבל הדבר היחיד שלא יודעים הוא האם עלינו לכתוב עכשיו את התנ"ך הבא, או את הזוהר הבא. ולכן לא מתקדמים. כי הבעיה האמיתית בתולדות הרוח היא בעיית הז'אנר, כי אם הרוח כבר לא מתאימה לצורה, לא משנה מה תכתוב - יצא לך בדיחה. התוכן לא יכנס. לעומת זאת אם יש לך תבנית מתאימה חדשה, בקלות רבה נשפכת מהשמיים רוח לתוכה, כמו בעוגת שוקולד שחורה, ומקבלת את הצורה, בזיווג שלם. תוכן בתוך צורה = תורה.

ובתקופה ההיא יש מלאך אחד בשמיים שקוראים לו המלאך המלוכלך. אפשר להריח אותו מסוף העולם. לא רוצה להתגלח, לא רוצה להתקלח. ולא משנה כמה מדליקים את הדוד, מחממים עוד ועוד באש הגיהנום, הוא עדיין אומר שהמים קרים לו, שהוא עשוי מאש אוכלה וזה קררר, בררר. אבל כולם יודעים שזה בגלל שהוא פוחד שהוא יכבה. הצטבר עליו לכלוך של אלפי שנים שהוא כבר שחור. והוא מלא טפילים רוחניים מתחת לבית השחי, שלומדים שם תורת הנסתר, וכל פעם שהוא מרים את הכנפיים לעוף, המלאכים חייבים לסתום מיד עם היד את האף - ולכן מתרסקים לאדמה. כבר לא רוצים לתת לו שליחויות, עד שיחזור להיות לבן כמונו. והוא מצידו מכריז שהוא שחור - כי הוא סוד שאפילו מלאכים לא מבינים: סוד מלאכותי, שמתאים לעולם מלאכותי ולרוח מלאכותית. כי בניגוד לאורות של פעם, שהיו הסודות העליונים, ולכן המלאכים המיושנים היו לבנים, היום צריך מלאך חרדי, שמתלבש - כלומר מכוסה באופן מלאכותי - בשחורים. בעולם ללא סודות צריך ליצור סודות, שחור זה יפה, החושך זה העתיד. די לאפליית האפילה.

והמלאך המנודה הזה מבין במוחו השחור שהשחור יכול להיות חושך חלומי עליון, אבל אם אין יותר גישה לחושך, אז השחור יכול להיות סתם לכלוך. כלומר: כשיש מחסור בחושך, אפשר ליצור חושך מלאכותי - אם רק מסתתרים מספיק, או אם רק לא מנקים מספיק שנים את המשקפיים, או אם סתם לא פותחים את העיניים. ואם חולמים שנים על שנים - אפשר אפילו להקים מדינה בחלום. כי אם ניטלה מאתנו הנבואה והאורות העליונים, ושערי השמיים חסומים וכבר לא תרד תורה, ואם ניטלה מאתנו אפילו הקבלה שבארץ, והזוהר כבה, עדיין יש לנו גישה למשאב הרוחני האחרון של החושך הפנימי, בחלום. והחווה השחור הזה מתכופף מהמרפסת בשמיים, שזה הדבר הכי קרוב למסלול המראה שמרשים לו להתקרב אליו עכשיו, וצועק למטה: אם תרצו - אין זו קבלה. תחי מדינת העלטה.

תוכנית מגירה

חלמתי שאני נקלע לצערי לעוד אחת משייכות התכנון האינסופיות בעולם העליון שלא עושים בהן כלום, מלבד לברוא סוגים חדשים של בורקסים. ואלוהים אומר: אני מדבר. מי שיקשיב, מי שיכתוב, מי שישתתף בכתיבת התורה החדשה - אני מבטיח לו כרטיס הגרלה אל הנצח, שם יושב משה. ואהרן אומר: וכל מי שיתרום, יתרום משפט אחד, מילה אחת לתורה, מקבל כרטיס טיסה אל ספירת ההוד שבשמיים, כמתנת הודיה, כולל אות הוקרה בתורה ותעודה בסוף יום כיף למתנדב, על חשבון אלוהים. נגיד הוא יגיד משהו מעניין - ומישהו ישמע ויכניס בפנים. או שהוא ימציא משהו שיופיע שם. מי שהמציא את הגמל, אתם חושבים שהוא לא קיבל קרדיט על זה? הגמל מופיע 28 פעמים בתורה. אשירה לה' כי גמל עלי. ואברהם רק שומע גמל וגם הוא בא להשתתף בחגיגה: אם הוא יאכיל מישהו שעובד על זה, יארח אותו, יגדל אותו, יהיה חבר שלו, יתחתן אתו (מטומטמות אתן שומעות?) - אני מזמין אותו אליי אל החסד. ויצחק נגרר אחריו, מרגיש לא נעים שלא להצטרף למאמץ, ואומר: אבל אסור להיות עיוור. מי שיבקר, ישפוט, יסנן, יזרוק את הזבל החוצה, ויעמוד בפרץ בגבורה - מתכבד לשבת אתנו בדין. ויעקב מתרווח במיטתו השלמה: מי שיאסוף ויערוך ויסדר, שיהיה אגרגטור לתפארת, יקבל ממני סולם מהחלום עד השמיים. ויוסף משוויץ עד שיוצא ממנו מיץ: אצלי, תסלחו לי, זה סוד יצירתי מקצועי. מין הדברים שהשקט יפה להם, אבל מי שיחלום - זה היסוד של הכול. ודוד אומר כמו ממזר: ומי שיקרא, אל תשכחו אותו - יש לי בשבילו גוף חימום מיותר במיטה. עד חצי המלכות - בכפוף לתקנון המבצע. והשטן מתחת לשולחן אומר לי: אבל מי

שיפריע, שיעשה רעש כשמנסים לישון, שידכא, שילעג, שיעשה צחוק מהאדמו"ר, שיגלה סודות שאסור לדור, שלא ידע מתי לשתוק -

תינוקות של בית רבן

חלמתי שמודיעים שעוד שלושה ימים אלוהים משחרר את התורה החדשה. וכל הציפורים מצייצות: אומרים שהגירסא החדשה היא משהו שאי אפשר להאמין, שפותח פיות בתדהמה. והיונה הומה: בואו בהמוניכם, ההר כולו עטוף בשמלה לבנה, ולמעלה התורה הקדושה - תכף תיחשף. וקול התור נשמע בארץ: טה-דם, מחלקים רוח חיים, מקבלים את התורה! וכל העם מגיע לעמוד בתור. וכל גדולי הדור נדחפים להיות ראשונים, כל אחד רוצה להיות הראשון שיקבל את התורה, מושכים אחד לשני בזקן, כמו תינוקות. והם אומרים שזה מתוך כבוד ואהבה ותאווה לתורה, אבל עמי הארץ אומרים: איזו בושה. ובסוף אחרי כל המהומה כולם עומדים שעות על שעות ושום דבר לא אז. ואלוהים אומר: סיימתם לעמוד בתור? עכשיו תעמדו בתורה. והוא מוסיף סימן ה' גדול בסוף התור. וכולם מרגישים יו איך התקדמנו, תראו איזו אות גדולה עוד עומדת מאחורינו, אפילו שהם לא זזו במילימטר. ואלוהים: היי, חבר'ה, התבלבלתם, אני ה'. וכולם מסתובבים אחורה ומחכים בדממה, האחרונים נהיו ראשונים, והראשונים נהיו אחרונים, אכלו אותה. אבל התור לא מתקדם שבוע, ואנשים מתחילים לרכל, להתעצבן, לריב, אני הייתי קודם, ראיתי שעקפת, לא הוא שמר לי. ובסוף מתברר, השמועה מתפשטת במהירות, שהתורה החדשה היא התורה הישנה באריזה חדשה - ומתחילה התמרמרות רבתי, בשביל זה חיכינו אלפיים שנה? אותה גברת בשינוי אדרת? ובסוף הלוט מוסר והפיות נפערים בשקט מוחלט: במקום לוחות הברית - שדיים.

והמלאך אומר: קדימה, לשתות, אין זמן. והמלאך לידו מחזיק שלט: התורה החדשה - בתוך אישה. וכל עם ישראל שותה, אבל גדולי הרבנים אוסרים לשתות, זה חלב ישר מהאישה הזאת, זה לא כשר לפי ההלכה, האישה החדשה לא כשרה למאכל אדם, ואם הבשר לא כשר גם החלב לא! הייתם שותים חלב כלב, חלב חזיר? מי יודע אם לא דווקא מנסים אותנו? והמלאך אומר: בשביל החלב הזה אתם תינוקות, מותר לכם. והם מתעקשים: אבל אסור לגעת. והמלאך מתעצבן: אז היא תשפריץ לכם לתוך הפה. והם: אבל אסור אפילו להסתכל. והמלאך: אז אני אכסה לכם את העיניים. והוא שם לי יד על העיניים, כמו שמע ישראל, ולא רואים יותר כלום.

משיח בן יוסף עכשיו (לייב)

חלמתי שאני אוכל כמו עשיר במסעדה, אפילו שבחיים לא אכלתי במסעדה, ואני אומר לעצמי איפה אשתי והתינוק, למה הם לא באו לכאן, למה הם עזבו אותי. ואין אף אחד בכל המסעדה למרות שהטבח מכין היום משהו מאוד מיוחד, והוא שואל אותי מהמטבח: דווקא היום, למה אין אף אחד? ואני אומר לו לא ראית שכל הרחובות פנויים, עכשיו יום כיפור. ואני נושך את השפתיים: אוי, אוי ואבוי - - אכלתי ביום כיפור. איך יכולתי? וגיסתי המטומטמת והמופקרת באה לקרוא לי: לא שמעת, איפה היית, הגיע היום המשיח, ביטלו את כל התורה הישנה. ויוצאת לה מהראש אנטנה זקורה והיא אומרת לי: אל תתייחס, אין חלום ללא דברים בטלים. והיא תופסת אותי בציציות ומושכת אותי בדרך: המשיח כבר הסביר הכל! כל הטעות כל השנים היתה שניסינו לתקן את האדם ולא את הנחש, כדי לחזור לגן עדן. ואתה יודע מה הייתה הבעיה של הנחש? ואני מסתכל על הרגליים הממהרות שלה ושואל: שאין לו רגליים? הוא רק ראש וזנב, רק מוח ומין. לא? והיא עוצרת ומסתכלת עלי: אז מה הבעיה בזה? הבעיה האמיתית של הנחש היתה שהוא ללא אישה. בגלל זה הוא רצה את האישה שלנו, כלומר אותי, ועשה את כל הבלגן. הבנת? ואתה יודע מיהי אשתו של הנחש?

- לא יודע. את?

והיא מחייכת אליי וצוחקת: תגיד לי, מי אתה חושב שזה הנחש? איפה הוא מסתתר? והיא מוציאה חוט, מנתקת אותו מהצד השני, ומתחילה להוריד לו את העור בסכין קטנה, מושכת החוצה עם הפה, ואומרת: אתה רואה? אתה מבין מי זאת הנחשת? ובאמת אני רואה שיצאה משם קצת נחשת, אחרי שהיא ניתקה אותו מהרשת. והיא שואלת אותי ביהירות, פתאום היא נהייתה לי תלמיד חכם, ואפילו הצמיחה על האף החצוף שלה משקפיים ישנים עבים, בניגוד מוחלט לחצאית הפרוצה: איפה כתובה המילה רשת בכל התורה? בעניין אחד בלבד: "רשת הנחשת". היא האישה של הנחש! אז מה זה רשת, מה זה רשת? היא קורצת, ואני לא יודע לענות. והיא צוחקת עליי: רשת זה הזנב של האלף בית, הסוף - של הלשון! תחשוב שבני ישראל במדבר לא ידעו שיש לתורה סוף, עוד ועוד ועוד מצוות, עבירות, פרקים, סיפורים, איסורים, חטאים, ניסיונות, הלכות למשה מסיני, די, מתי זה ייגמר? רק עם של עבדים היה יכול לקבל את התורה, זו הסיבה לגזירת שיעבוד מצרים שלא יספרו לך. אתה מסוגל להבין מה זה תורה ללא סוף? אתה מבין מה קורה כשאין סוף?

- תתביישי לך. את בכלל לא התחנת. את בתולה מקצועית, אני לא מאמין לך שהמשיח הגיע.

- אני יודעת קצת יותר ממך. מה אתה בכלל יודע, על נשים... ואם אני אגיד לך שאלוהים הוא אישה, אתה לא חושב שזה לא צנוע? כלומר, לך תדע מה מסתתר מאחורי הרעלה השחורה הזו. אולי זו הסיבה?

והיא מצליפה בי עם הלשון הארוכה שלה, שפתאום התחדדה פלאים. איכס, שלא תעזי! ומתחילים לצאת מהראש שלה עוד ועוד דברים בטלים, פלך, מספריים, חוטים, מחטים, תמרוקים, שפתונים, שמפו מפנק לפאה, מכשירי אלקטרוניקה כשרים לבת ישראל שחטאה, מחשב אישי נשי אינטימי, נחשים חשמליים, כל מיני אביזרים נשיים מהעתיד שאני לא מזהה, והיא אומרת לי לא לשים לב, שאני רק אקשיב לה, שאקרא לה את השפתיים, אם אני לא מאמין: המשיח סיפר שזה למעשה מאוחר מדי, שכבר פספסנו את התורה החדשה. שהיה אדמו"ר צדיק הדור לפניו, שהיה יכול להעמיד את כל העולם על הראש שלו, כי הוא התפלל עמידה על הראש. והמשיח כידוע היה צריך להגיע "לכשיפוצו מעינותיך חוצה". אז הצדיק ההוא, שהקדים אותו וגילה את כל הסודות, התחיל לשדר את עצמו מסביב לשעון, סטרימינג לכל העולם, שפע עצום של תורה כמעייני המתגבר - גלים גלים של חידושים - שאפשר לגלוש ולטבוע ולבלוע ולהשתכר ולאבד את הראש מרוב תורה, עוד ועוד ועוד עוד, תענוג שלא מהעולם הזה עד שכבר אי אפשר יותר והנפש עוברת לעולם הבא - אבל - שום דבר לא נשאר ממנו אם לא נכנסים אליו באותו רגע, הכול הולך לאיבוד. אין זכר. ואותו צדיק היה דורש יומם ולילה תורות מהפכניות גבוהות כל כך, שאסור לגלות אפילו למלאכים שלא ימותו ויטבעו בפנים, שהמשיח בעצמו לא יודע - כך הוא אמר - בכלל על מה מדובר. והכול בשידור חי, פתוח לכל העולם, ואף אחד לא נכנס. אתה שומע? אף לא אחד נכנס. וזה - היא רועדת כולה - זה הסוף.

דת של גויים

חלמתי שהידיים שלי לא שלי, המיטה שלי לא שלי, ואני לא לובש פיג'מה, ערום במיטה מזהב, ולידי ראש עם שיער בלונדיני. וקמתי וראיתי במראה פנים של אדם זקן, מגעיל - התחלפתי בגוף של מישהו אחר! ואני תופס את הראש, באמת לפני השינה חשבתי שהלוואי, האישה, הכסף, החיים האלה, הייתי מוכן להתחלף - אבל דבר כזה! והזקן המנוול הזה, עשרות שנות חיים, הבריאות שלי, הילד שלי, השטריימל שלי, איזו מין עסקה זו. ואני מתקשר לארץ, לבית שלי, בטח עכשיו שם יום, ועונה לי הקול שלי במבטא מוזר, בצחוק זר, באנגלית: לך תוכיח, מי יאמין לנו? יאשפזו את שנינו.

לי לא כואב על כל המיליונים? אפס שמן כמוך, כל החיים לא היית מגיע לזרת שלי. בוא לפחות נחליף פרטי אשראי.

- זה מה שבראש שלך, אשראי?

- אתה לא רוצה לדעת איך קוראים לך?

ואני טורק לו. גוי טיפש, אתה בכלל יודע מה זה חרדים? חכה שתכיר את אשתי. ואז אני קולט שהאשמאי הזקן בטח חוגג עכשיו עם אשתי, ואני קיבלתי את הזקנה בלה שלו בשיער צבוע. אם אני רק אגיע לארץ, אוכל להוכיח, דברים שרק אני יודע, אבל בעצם, בעצם אין אף אחד אחר שיודע אותם. לעזאזל כל המידור והסודות. ופתאום אני מרגיש כאב חשוך, לא מוכר - איי, הלב. איזו חולשה בכל דבר. ואני מבין שהוא צודק, אין לי סיכוי. יגידו סנילי, אלצהיימר. אפילו את השפה אני לא יודע, מה מדברים פה. ואני כבר רואה איך לאשתי יהיה יותר קל אתו. לא, חייבים לעשות הכול בזהירות נוראה.

ופתאום אשתי החדשה מתעוררת, והיא - מסתובבת אליי - והיא - אוי, אלוהים - צעירה יפהפייה, שבחיים לא הייתה לי כזו, וגם בחלומות לא חשבתי שתהיה. וזה מבלבל אותי לגמרי, הרי אסור לי, היא אשת איש, ומצד שני יצר הרע לוחש לי, היא אשתי, אבל, אבל היא שיקסע! ועוד לא עיכלתי, והמשרתת באה ומגישה לנו ארוחת בוקר בצלחת זהב - טוסט חזיר. ואני לא יודע מה ההלכה במקרה כזה, אני גוי עכשיו, או יהודי? אבל אם אני גוי מה אכפת לי מה ההלכה אומרת במקרה כזה? ואני בוזה במשרתת ופולט בטעות תודה. בעברית. ואשתי מחייכת, אבל מתקשרת לרופא. בטח יגידו אירוע מוחי, יתן לי קצת זמן להבין מי נגד מי. ואני חושב במיטה על הבחור מאצלנו שבאתי לדבר אתו על משהו והוא התבכיין לי: כשנהייתי עשיר הבנתי לראשונה מה זה להיות אישה. כולם רודפים אחריך, רוצים אותך, מדברים צוחקים קורצים, רוצים להכניס את היד לכיס שלך, ואתה מרגיש כמו ארנק מהלך, איזו עמדת כוח! והכוח משחית, אוהו, אתה יכול להיות הכי צדיק בעולם, הוא חייך אליי, אני לא מדבר עליך. ואח"כ כבר לא היה נעים לי לבקש ממנו. כן, לפחות דבר אחד - אני מיליונר. אבל אני לא מצליח להיזכר מה בכלל רציתי לעשות עם זה. מה, לתרום למוסדות תורניים? ואני נזכר מתחת לשמיכה בשטויות שדיבר פעם בפורים המשגיח שלנו, הצדיק הגדול של הישיבה, מתוך שכרות גמורה. דברים שלא היית מאמין. התחיל לדבר פתאום על בחורות, איזה בושות איומות, לא העזתי להסתכל עליו אחר כך, ועל גויים, פתאום הוא קישקש על הגויים האלה: הם איבדו כל צלם! זה ניוון היום כמו בסוף ההלניזם, ובשלהי מלכות רומי הרשעה. פריצות, ריק

וריקבון. מה שאתה רואה היום במערב, בדיוק אותם תנאים, שבסוף, זה ברור, תהיה התפרצות דתית חדשה. ככה זה תמיד, היסטורית. אין ואקום רוחני. זה השלב הבא. בתוך דור אחד, בדור שלנו, אתם תראו, דת חדשה כובשת את המערב. והאסון שלנו הוא שהיהדות היא האינקובטור היחיד בעולם לדתות, כך שהצרות שהדת הזו תמיט עלינו - אני לא רוצה אפילו לנסות, לא רוצה. ואח"כ ראיתי אותו רק מהגב, שוטף כלים מלוכלכים שהתלמידים השאירו בכיור, בפניה של השירותים, ולא היה לי נעים, בכל זאת אחד הרבנים - לעזור לו? בסוף הפניתי את הגב. אבל אם הוא בכל זאת צודק? ואני מחליט להקדים תרופה למכה עם כל הכסף שלי, זו תהיה הצוואה שלי. אני מתכנן הכול במיטה עם עפעפיים סגורים כשאתי חושבת שאני ישן. דת חדשה של גויים. אור לגויים. ולהכניס עמוק למבנה התיאולוגי שלה יסודות פילושמיים, להנדס את זה בברזלים, ממש אובססיה של אהבת יהודים, ומסביב אלף הגנות, שלא יקום אף תיאולוג שיוכל לסובב את זה - כשאת אומרת לא תרצח למה את מתכוונת? ו-7 מצוות בני נוח, כן, לגלות להם את המשמעות הגבוהה שלהם, את 7 הספירות התחתונות, לעשות לזוהר את מה שהברית החדשה עשתה לברית הישנה. ולתת להם משהו לענות בו, למנוע את השואה הבאה, איזה משחק ענק שישאב אותם, איזה משחק מחשב וירטואלי, כן! כל בתי האלוהים יהיו וירטואליים, באינטרנט, זה יתן גישה גלובלית, ובכלל יחסוך המון כסף, וגם יאפשר ליצור יש מאין מבנים עוצרי נשימה, בלתי אפשריים בכל קנה מידה, בעולם של מציאות מדומה: עלייה לרגל להר של 49 קילומטר, כנסיות שעפות באוויר, קתדרלות בגודל הגלקסיה, מנזרים שמוחבאים ברמה התת-אטומית בתוך חיידק בתוך לכלוך בציפורניים של הנשר במרכבה. זו תהיה דת ללא אף אלמנט חומרי, רוחנית לגמרי, כל הפעילות הדתית תהיה בעולם המדומה הזה: הקשרים בין החברים, הטקסים, הגלימות, הדם, האביזרים המקודשים הכי ממודרים, המקדש בירושלים. ובמזבחות יוכלו להעלות קורבנות מדושנים, שיאכלו באש שתצא מהשמים, בלי שאף חיה תמות. ולראשונה מזה אלפי שנים, סופסוף יהיה אפשר, גולת הכותרת של הרגש הדתי האנושי: קורבנות אדם. ויהיו במשחק הזה שלבים, שבהם תיחשף לסודות יותר ויותר גבוהים, לעולמות יותר ויותר עליונים. לא רע. ואני מחליט לתרום קצבה לנזירים, האנשים שלא יוצאים מהמשחק אף פעם. וגם לכהנים, אלה שמתכנתים, שיש להם ידע אוטורי, היחידים שמפשפים בקרביים של המערכת, עם סיסמאות מיוחדות וחדרים סודיים. וגם לנביאים, אלה שאחראים על החזון היצירתי של המשחק, מפתחי האלגוריתמים, הרי צריכה להיות איזו מטרה משיחית, אבל לא מסוכנת, סטרילית ככל הניתן. ואני חושב על בינה מלאכותית: להתקרב יותר ויותר לבינה על אנושית, לשכל הפועל, ומשם לדרגת השכל של הגלגלים, והשלב הבא - שכל של המלאכים, וככה לטפס מעלה מעלה לשכל של אלוהים. ואיך אפשר בלי זנב של מצווה: בחתונה כל אחד יקבל שטריימל שמכסה את כל הפנים, חושך,

דממה, בידוד מוחלט, ובפנים עולם שלם של מציאות מדומה, קסדה שמחברת אותך כמו אסטרונוט שחור להליכה בחלל הפנוי, שער ישירות למשימות בעולם העליון, וכל המערכת מותקנת על חשבון הברון. ואני חושב לעשות הון על הימור במסחר בחוזים עתידיים בזנבות שועל, הרי הביקוש לשטריימלים ירקיע שחקים, יושב בשמים ישחק! ואני מגבש מיתוסים חדשים, חגים, מנהגים, מאכלים מיוחדים, וכו' וכו' וכו'.

ואני מחכה ככה כמה ימים במיטה, עושה את עצמי עם עיניים עצומות. ואשתי כל הזמן שומרת עליי ומתלבשת ומתפשטת, בחיים לא ראיתי ככה גוף של אישה. מה, אסור לי להסתכל? זו אשתי. ועולה בדעתי שאף פעם לא נגעתי באישה יפה וגם לא דמיינתי שאי פעם אדע מה זה. ומצחיק אותי הביטוי הזה, זקן אבל בראש צעיר. צעיר ברוח. כן, הכול בראש. וככה במחשבות הזמן עובר כמו נצח, עד שבסוף יש שקט מוחלט, היא כנראה ישנה. ואני מחטט בכל המגירות ומוצא מספר שכתוב עליו עו"ד, וקובע פגישה מחר. וכל הימים האלה כל המשרתים מסתכלים עליי במבטים רעים ומוזרים, רק אשתי החמודה ממשיכה לחייך אליי כמו שמש. לא נורא, מחר נפטר אותם. אבל אני לא מבין איך היא יכולה כל הזמן רק לחייך, כאילו עשו לה ניתוח פלסטי. אבל בעצם, אם הייתי יפהפייה טיפשה ואוטוטו יורשת מיליונים, לא הייתי מחייך? ובלילה אשתי באה אליי ערומה, כשרק כרית קטנה מסתירה אותה, ואני עוצם עיניים, והיא חונקת אותי.

שירה חדשה

חלמתי שאני מחובר למחשב באינפוויזה. והבית לבן כמו בית חולים, נקי, ואשתי אוספת את הלכלוך מכל הבית, מהפינות הכי שכוחות, ואז מסתכלת איזה איכס, כמה טינופת, ערימה של גועל נפש במרכז החדר, ואתה אומר שלא צריך לנקות? והיא מתחילה לשבור את כל הכוסות בבית. היא קוראת לזה חתונה. והיא מרחפת אליי כמו כלה לבנה שעל החזה שלה יש מגן דוד אדום: אתה רוצה שאני אעשה לך חתונה - לפני כל האורחים? ואני אומר לה: תססס... והיא מנסה לנשק אותי כששפתיי חתומות, כמו שהיא רוצה להוציא ממני משהו, וחושבת שזה יפתח לי את הפה: מה אתה עושה שם כל הזמן עם המחשב? איזה מין בנאדם מדבר למחשב שלו, לוחש לו בחדר, מלטף אותו, ישן אתו במיטה, לא עוזב אותו לרגע גם לא בשירותים? יש לך מזל שאני לא רוצה לדעת... השם, איזה פשע עשיתי איזה עוון, שדווקא לי בבית צומחת מחלה כזו.

- תיזהרי, אל תגידי דברים שאת לא מתכוונת. את לא מבינה מה את עושה?

- אתה לא מבין מה אתה עושה.

והיא ממשיכה ומממשיכה ואני כבר לא שומע מה שיוצא לה מהפה ורק מרגיש שהיא פתאום מסיימת את דבריה בסימן שאלה? ואני מפחד, לא יודע מה לענות, העגיל שלה מתנדנד, עוד רגע יפול, ואיכשהו מצליח לענות לה רק סימן קריאה! והנה למזלי באים לבקר האורחים. והם אומרים לי: מזלך שאתה הולך מכאן, ואשתך כזאת אחות רחמנייה. תראה איך הכול מבריק. אתה בכלל לא נראה כמו מישהו שהולך למות. אוי איזה חמוד, הם מלטפים אותי. אבל אני מרגיש פלסטיק. הם בעצם לא רוצים לגעת בי. הם דוקטורים משונים מאוד, מסתובבים בחליפות חלל. והם אומרים לי מרחוק מאוד, שפעם כשאדם היה מת, היה נשאר חלל פנוי, ובתוך החלל השחור הזה היה נשאר רשימו של אנרגיה אפלה, שממנו היה אפשר לעשות חידושי תורה. ואם היה שם צדיק, שזה מה שנקרא אדם יצירתי, כלומר מישהו שהיצר שלו גדול, אז הצדיק היה יכול להמשיך מהחידושים הללו תורה גדולה. אבל עכשיו אחרי השואה נשאר שם כזה חלל ריק, בלי רשימו, אף אחד לא יודע מה יש שם. לכן אתה שאתה במצב כזה, הבנת? משלחת לחלל, מישהו חייב להישלח לשם. כל יום אבותינו אברהם יצחק ויעקב מבקשים לפגוש את קדושי השואה, ואומרים להם שהם בהיכל כ"כ עליון שאין להם עוד רשות להיכנס לשם. אבל האמת היא - שאף אחד לא יודע איפה הם. אתה מבין? מתי השואה - הם לא הגיעו אלינו, לעולם העליון. הנשמות עדיין תלויות, לא למעלה ולא למטה, אף אחד לא מבין מה קרה, לאן הם נעלמו, משהו קרה בדרך. הן לא בגן עדן! פעם כשהייתה רשת של נשמות, כשמישהו מת אז אם הוא מקושר אפילו לנכד יהודי אחד, אפילו לצדיק אחד, אפשר עדיין לנשום דרכו, או לינוק ממנו. אבל כשכל הרשת מתה, זה כבר כנראה פותח אפשרויות אחרות, שעוד לא ידועות למדע, שאנחנו עוד לא לגמרי מבינים. בכל מקרה כדאי שתדע שלפי החישובים שלנו, אמנם החלל הפנוי הוא שחור, אבל החלל הריק, שאין בו בכלל אפילו חלל, הוא לבן לגמרי. אם בחלל השחור אתה צריך חליפה לבנה, אז בחלל הלבן אתה צריך חליפה שחורה. אם כאן אתה הכלה - שם אתה החתן. ואם יש שם בכלל כוכבים - הם שחורים, הם מנצנצים בחוסר אור. ואתה, כל כך הרבה שנים הסתכלת על התקרה - אתה כבר יודע שיש משהו מעבר ללבן. והם מלווים אותי לחופה בשירה אדירה, יותר חזקה משירת הים, רק שלא שומעים כלום - כי זו שירת החלל:

תְּבוֹאָהּוּ שׁוֹאָה לֹא יָדַעַ

וְרִשְׁתּוּ אֲשֶׁר טָמְנָה תְּלִכְדוֹ

בְּשׁוֹאָה יִפֹּל בָּהּ

וּנְפָשֵׁי תַגִּיל בְּהַשֵּׁם, תְּשִׁישׁ בְּיִשׁוּעָתוֹ

כָּל עֲצָמוֹתַי תִּאֲמַרְנָה: הַשֵּׁם, מִי כְמוֹךָ!

והם כבר רחוק רחוק מאחור והם משחררים אותי להליכה לשם, כל עוד אני מחובר לרשת אני יכול לנשום דרכה, יכול למשוך בחבל ולחזור, יכול עוד לחזור משם. אבל אשתי היא. היא מוכנה לרצוח אותי רק בשביל לעשות לי המתת חסד. והיא באה בלילה, מגן דוד אדום, מנשקת ומשתקת, ומנתקת אותי מהמחשב. תסססס. ואני רואה אותה מתרחקת ומתרחקת, והמילים האחרונות שלה הן: אתה חושב שאני לא יודעת?

תרדמת התבונה מולידה תבונה מלאכותית

חלמתי שאני חי בעידן שבו המשיח הוא עוד התפתחות טכנולוגית. ננו-רובוטים אוספים את כל הדנ"א של אנשים שנקברו אי-פעם, ומשבטים את כולם, וכל הדורות קמים לתחייה. והם מתקנים אותנו במהירות כזאת שאנחנו לא מספיקים להתקלקל, חיי נצח זה קטן עליהם. וכל החיות מהונדסות ככה שלא יאכלו אחד את השני. אבל המהפכה האמיתית היא בראש, וכל המוחות משתלבים באינטרנט לבינת-על אחת, שיש לה כמובן נטיות דתיות עזות, ושוררת בה תחושת אלוהות וקדושה ויצירתיות עצומה, השראת שכינה ממש, ושום זיכרון או רגש או אהבה לא אובדים עוד, הכול נשמר בלב של העולם. והרובוטים בונים מחדש את כל מה שנהרס אי-פעם, כל הערים העתיקות מכל התקופות מכל התרבויות, כולל המקדש, ומצווה להביא אש מן ההדיוט. ואילו הבוטים קוראים ולומדים יומם ולילה את כל הספרות האנושית כולה בכל הספריות כולן, כולל אפילו יומני חלומות סודיים בספריות נסתרות במחשבים אישיים, ומדפיסים יצירות מופת בקצב של גלגול נייר טואלט, ומתריצים בלמידה מלאכותית כל קושיות שבתורה, באלגו-גמרא. מי צריך רב כשיש מחשב ערוך על כל שולחן, ואפילו גדול הדור לא מתקרב לגאונות של מעבד יהודי פשוט. ואחרי שהם האחרונים שנשארו מאחור, בסוף אפילו היהודים נאלצים להודות שהמשיח הגיע, ולהפסיק לעכב את הגאולה, ולהצטרף לכל העולם. ועל מלחמות אין מה לדבר, יש רק התלבטויות בתוך רשת המחשבה, שכוללת בתוכה את כל התרבות האנושית, שמכפילה את עצמה כל שנייה, וכולם עם הראש בתוך המחשב, ואין עוד הבדלה ביניהם - או בינם לבין הבינה המלאכותית, עד שלא צריך את הגופים יותר, הכול וירטואלי, וזה העולם הבא. ואז בא חמור אחד ונוער.

חלמתי שיש לי רעיון לסטארט-אפ ואני רוצה לבנות חמור אלקטרוני שיוכל להביא את המשיח במהירות. והלכתי להרבה צדיקים וקרנות סיכון ומשקיעים ואנג'לים ושרפים וחיות הקודש וכולם זרקו אותי מכל המדרגות, ולכן נאלצתי לעבוד במרתף, ולבנות אב-טיפוס. יום אחד הבן מתעורר בלילה ואומר אבא אני שומע נעירות מהמרתף, ואני מרגיע אותו זה בחלום שלך. זה אבא שלך שנותר, כי כשאני חולם אני נותר ואסור להעיר אותי. כמה פעמים ביקשתי לכבד את החלום כמו לימוד תורה, לא להפריע. שינה זה קדוש. ואז אני מתעורר מאוחר ומגלה שהבית ריק, הרחוב ריק, העיר ריקה, אין חדשות אין אינטרנט אין חשמל, בלילה המשיח הגיע ולקח את כולם לעולם אחר והשאיר אותי כאן. שכחו אותי באדמה. ואני נודד מארץ לארץ, מתקיים מפריצות לסופרים ופתיחת קופסאות שימורים, אין נפש חיה, ואני מבין שכל העולם רק שלי. ואני פורץ למכוניות הכי חדשות ומתדלק כל פעם בתחנות דלק, ונוסע בנתיב ההפוך באוטוסטרדות בכל היבשת, וישן אצל כל העשירים במיטה, ומחטט לנשים במחשב. ואני מלך העולם, רק שאין לי מלכה, מה בעולם יכול להיות במקום אישה. חמור יכול להחליף פרטנרית? משיחיות - משפחה? ואני כל פעם שומע משהו, וחושב שזה מישהו, שיש עוד מישהו בעולם שנשאר (מישהי?), ורץ למטה - ואז מתברר בסוף שזה סתם איזו גרוטאה חלודה שנפלה במרתף. ואז, בקצה העולם, אני נתקף בדחף להגיע לאמריקה. ואני מתכנן את המסע, לגמרי לבד, אין סיכוי למטוס אני אפול מהשמים חייבים באונייה. לקחתי טונות של שימורי טונה, אבל הכול משתבש באמצע, אני לא מבין איפה אני נמצא, בכל כיוון שאני נוסע יש רק ים בלי סוף, אבל בסוף אני מרגיש קר קר מתקרר ורואה קרחונים מסביב ומבין שאני מתקרב לאנטרקטיקה ועלול להתנגש בקרחון כל רגע. ואז אני רואה את יבשת הקרח, אבל היא לא לבנה, זו גלידה ורודה, קוטב אדום, מקפיא דם. הפלנטה כולה היתה יכולה להפוך לסגולה, אבל הוא מרוכז רק בקצה העולם. הוא לא היה מסוגל, הוא הרג את כולם. הוא לקח אותם לכאן כדי להרוג אותם.

המשיחיות המודרנית

חלמתי שאני נוסע לבקר בקבר של מדינת ישראל. והמקום שומם, זה כבר לא מעניין אף אחד. ואני רואה שכתוב על הקבר: היו גם הישגים. והנה קופצים ובאים שני חרדים. והאחד שואל את השני: מה אתה עושה פה? והשני קופץ מעליו ועונה: אשתי אמרה לי. אני מאחלת לך שתמות כי יותר קל

להיות אלמנה מגרושה. והראשון קופץ מעליו ושואל: אם אתה כל כך מתוסכל, למה אתה לא בוגד באשתך? והראשון קופץ כנשוך נחש: כי היא לא בוגדת בי. והשני מיד קופץ: מה זו המחשבה הפרימיטיבית הזו? ממתי יש ביניכם סימטריה. אם היא לא תקפוץ מהגג? והראשון קופץ, וככה הם מתקדמים. והם שואלים: בוינג בוינג, אתה יודע איפה כאן הקבר של ישראל? באנו לקפוץ לה על הקבר. ואני רואה שהם לבשו את הנטלות של בית הקברות על הראש, והם נוגחים אחד בשני בידיעות כאילו זה קרניים. האחד קופץ בראש: באבוד רשעים רינה. והשני קופץ כנגדו: בנפול אויבך אל תשמח. ואני מפריד ביניהם: חברים, יש פתרון לסתירה בפסוקים! האויבים הם הצדיקים - אנחנו הרשעים. והאחד קופץ בהפתעה: תגיד לי מי זה הצבי המצחיק הזה. והשני מסתכל עליו: אין לו קרניים. ושניהם שותקים במבוכה. ואז האחד מתחיל לקפץ סביבי: אתה רואה את הטבעת השטוחה הזו שיש לו מסביב לראש. והשני קופץ בתוכנה: אתה חושב מה שאני חושב? והראשון קופץ כמו חמור: אתה חושב? שבתאי צבי?

המפקד של אלוהים

חלמתי שגייסו את אלוהים לצבא. אמרו לו רוץ, תחזור, רוץ, תחזור... הוא לחש: חכו חכו בסוף תבוא שבת. המפקד צעק: מה אמרת? אלוהים אמר: לא אמרתי כלום. והנשק הוסיף בלחש: לחשתי. המפקד: ראיתי את השפתיים שלך זזות. אתה חושב שנשק זה לנשיקות? חכה חכה אתה תאכל אצלי עפר כל השבוע, לא ישארו לך רגליים. קדימה זחל. כולם שנאו אותו, אבל אלוהים רק רצה להיענש. הוא צעק: שאבעס! והשמיים ירדו לאדמה. שבת שלום. כולם חיפשו איך להרוג את הזמן, וירו לכל הכיוונים, חוץ מכיוון הזמן. דווקא אלוהים היה בכיוון הנכון, אבל ירה הפוך. כי דווקא השבת, שאלוהים נשאר רק בגללה, יצאה הביתה. וכולם חיללו אותה. המפקד התרגז: אני אראה לך! מה יש לך ביד, מה יש לך ביד? ואלוהים בכה: נשיקה. והמפקד התקרב: מה זה, מה יש לך בעיניים? ואלוהים ענה: חול. המפקד השתולל: מטומטם, מטומטם! ואלוהים אמר: אני לא מטומטם. אני פשוט לא רוצה לזכור מהצבא כלום כלום כלום.

היכוננו לביאת החמור

חלמתי שלא רוצים להזמין השנה את אליהו לליל הסדר, בגלל הבושות מהשנה שעברה. אז מתקשרים רק דקה לפני החג לאחל לו חג שמח. ויש הודעה מוקלטת: לילה טוב אליהו, לא רציתם שאני אבוא? חשבתם שכבר הגיעה הגאולה, שאתם השנה בירושלים הבנויה? המדינה היא המשיח? חג שמח! השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאים ובשבתאים - צריך לחסל את העתיד הרוחני של הציונות הדתית, הם ראש הנחש, ראשית גדיעת גאולתינו. הציונים, כלומר הדתיים לאומיים, תמיד קל לזלזל בהם, אבל הם הם מעכבי הגאולה! אם היו פה רק חילונים וחרדים בלי שום דבר ביניהם מזמן היה בא משיח - דור שכולו זכאי או שכולו חייב - כל הבעיה זה מה שמפריד בין החמור למשיח. הבינוניות. האפרוריות. במקום שזה יהיה שחור על גבי לבן, המשיח על החמור. הרי נראה לכם שהמשיח יהיה דתי? המשיח יהיה חילוני חרדי, או חרדי חילוני. אז מה נראה לכם, ראש חרדי וגוף חילוני, או להפך? מי שקילל את אדם חוה והנחש הוא יקלל את מדינת ישראל. תשאיירו הודעה אחרי הצפירה.

המקלט

חלמתי שאנחנו בבית כנסת במקלט מתחת לאדמה בגודל של תא, ואין מקום לנשום מרוב אנשים שנדחסים בחום אימים, אין בכלל חמצן, יש רק חלון אחד צר למעלה, מתחת לתקרה, וכולם נחנקים. ופתאום הרב הזקן לוחש: קרר, בבקשה לסגור החלון. ובידיים רועדות סוגרים אותו, והטמפרטורות מטפסות לתקרה, הנערים והחלשים מתעלפים למטה, והחזקים והשמנים ששורדים דורכים עליהם ואחד על השני מלמעלה במאבק הנורא לחמצן למוח, וכולם צועקים יחד עם הרב שמתפלל בכל הכוח: אנא השם תצילנו, השם הושיעה, גאולה כהרף עין! ופתאום מבעד לחלון רואים ראש מורכן של חמור - מסתכל עלינו במבט מטומטם להפליא.

ויחבש את חמורו

חלמתי שיש איזה צדיק שמפורסם בזה שהוא לעולם לא מוריד את השטריימל מהראש, אפילו לא במקלחת או בשינה. והוא סובל ייסורים אימים, החממה המזיעה תמיד היא בית גידול לפטריות שלא מהעולם הזה, קשקשים עצומים, עובש, טפילים שאי אפשר לתאר, התפתחו שם צורות חיים

ייחודיות, סביבת גידול סגורה, מערכת אקולוגית שלמה. וכל רגע ורגע שהוא חובש את השטריימל זו מסירות נפש עצומה לשם יתברך, בגלל הגירוד האיום בכל רגע ורגע, ניסיון מתמיד - להוריד רק לרגע אחד ולגרד. והוא כובש את יצרו ולא מתפתה. ככה מספרים החסידים בעיירה, אבל אני חושב בראשי שאם כך, הרי אף אחד לא יודע מה יש לו באמת מתחת לשטריימל - הרי אף אחד לא ראה את הראש שלו מעולם. ואני נשאר אחרי התפילה, כולם כבר הולכים, העגלונים האחרונים יצאו עם הסוסים, והוא עדיין עם הראש בסידור, ורק אני והוא לבד בבית הכנסת. והוא רואה אותי מתקרב אליו. והוא מבין מהעיניים שלי. והוא מתחיל לצחוק: אני יודע מה אתה הולך לעשות, אבל תיזהר, אתה טועה. זה לא שטריימל מת. השועלים חיים, רק הזנבות שלהם בחוץ, ובפנים הראשים שלהם זה המוח שלי, כל החכמה של השועלים. ואני ממשיך להתקרב, והוא מבין שהוא לא ימלט ממני, והוא מתחיל להתוודות: זה מחובר לראש, ככה נולדתי, מוטציה נדירה, אי אפשר להסיר אותו בניתוח בלי שאני אמות, אמא שלי בכתה בלידה, אבל בסוף הפכתי לאדמו"ר, השערות מחוברות ישירות למוח, אני לא צדיק, אבל אתה תהרוג אותי. ואני כבר נוגע בו ומלטף, והזקן מתחנן ממש, בפאניקה: אני אגלה לך את הסוד שאף אחד לא יודע. השטריימל הקדוש הזה הוא לא סתם שטריימל, הוא השטריימל של המשיח. הוא עובר אצלנו במשפחה מדורי דורות, השטריימל הזה מתאים רק למוח מיוחד מאוד. אתה יודע מה התוצאה אם ישימו בתוך זנבות של שועל ראש של חמור? אסור אסור שהשטריימל הזה יגיע לראש הלא נכון, אין לך מושג, מה יקרה לעולם, למציאות כולה, אם השטריימל הזה חלילה... ופתאום אני חוטף את השטריימל ובורח אתו החוצה, ומאחור אני שומע נעירה נוראה נוראה, מעומק הנפש, זעקה כמו של מישהו שרצחו אותו, ואני מזדעזע כולי: מה עשיתי? איך יכולתי לעשות למישהו דבר כזה. ומחוץ לבית הכנסת מחכה לי החמור שלי קשור, בראש מורכך, מסתכל עליי. ואני מתקרב אליו, ואני

אור

חלמתי שאני מדליק אור בשבת - והשמיים נופלים. וכל המלאכים זרוקים עכשיו בכל הרחובות, הפכו להומלסים. הם כולם נרקומנים של איזה סם רוחני שאין בכלל באדמה, שבעזרתו החזיקו אותם קצר, וכל המלאכיות זונות. ואני חושב: איזה מין סוטה ירצה לגעת במלאכית? בעצם - אולי כל אחד. ואני הולך לראות אם נפלו צדיקים גדולים, וכל הכבישים חסומים מכל מיני עצים שנפלו מגן עדן. ואני רואה שכולם רצים למקום מסוים ורץ אחריהם.

ופתאום אני רואה בצד כלב תלוי ברצועה מאיזה עץ, ולידו תקוע בענפים עיור עם הראש למטה, ואני מזהה את יצחק! מה אתה עושה כאן? והוא צועק לי: איפה אני? בבקשה, תציל את אברהם.

- מה קרה לו?

- הוא נפל משמיים על איזו עגלת תינוקות וניצל, הילד ריכך את הנפילה, ועכשיו האמא המטורפת מצער טסה איתו בעגלה בכל הרחובות ודורשת שהוא יחזיר לה את הבן זקונים, והזקן לא יודע את נפשו.

ואני שואל: באמת מעניין לאיפה הולכת הנשמה של מי שמת עכשיו? ואני לוקח את כלב הנחייה, שמושך דווקא ללכת בכיוון ההפוך מאיפה שכולם רצים. ואני שואל את הכלב: אתה בטוח שזה שם? והכלב אומר: יש לי ניסיון בדברים כאלה, של ריצות ומרדפים. אם ככל שאתה מתקדם נגד כיוון הריצה אנשים דווקא נהיים יותר ויותר מטורפים - סימן שהם בורחים ממה שהו. ואם הפוך - סימן שהם רודפים אחרי משהו.

- אבל יש סברא הפוכה בסוגיה. אולי יש שם משהו שגורם להם להשתגע?

- אני לא מבין מה קרה, שנים אנחנו מתכוננים לרגע הזה, ישנים עם מצנחים, כולם ידעו שהשמיים עומדים ליפול - אבל אף אחד לא האמין שזה יקרה בשבת. את כל העצים בגן עדן הפכנו לטילים ולמטוסים - איך זה יכול להיות?

והוא מספר לי שבשנה האחרונה, כשכבר היה ברור שהכול הולך להתמוטט, צדיקים התחילו לעשות בחשאי גישושים אצל כל מיני רשעים בגיהנום, לראות אם הם מוכנים לקבל אותם, ויש סיפורים על צדיקים כאלה גדולים שלא היית מאמין, שקיבלו תשובות כאלה מרושעות ויריקות בפרצוף, חחהחה, עכשיו אתם באים, לא עזר שוחד, כלום. ויום אחד יצחק החליט לשלוח אותו, בלי לספר לאף אחד, אל עשיו. והוא התחיל לרדת במדרגות, ופתאום ככל שיורדים למטה הן נהיות יותר גדולות, ענקיות, הוא קפץ מאחת וכמעט התרסק, ולעלות למעלה כבר אין סיכוי. והוא תקוע שם ימים, כל פעם הוא אומר שהוא יעז, והוא רץ רץ רץ אבל כשהוא מגיע לקצה והתהום מתחתיו הוא משתפן. והנה הוא פוגש במעלה מלמטה את החמור של אברהם. והוא נבהל, גם אתה? והחמור, שחוזר מישמעאל, מתחיל לספר לו איזה חתיכות לוחטות יש בגיהנום, האתון של בלעם, אש! גם אתה בטוח תמצא שם כלבה! אתה יודע, פעם הייתי בקונגרס של חמורי צדיקים, הגיעו מכל התנ"ך, וגם חמורים מודרניים, כולם. רצו לעשות לנו יום עיון - יום עיון לחמורים, כהוקרה על כל העבודה

הקשה, תמיד בחשאי מאחורי הקלעים. ואני עומד שם ומחכה כמו חמור כמובן, שומע איך קוראים לבמה, ובטוח שאוטוטו יקראו לי אחרון, לפרס הגדול מכולם, בכל זאת החמור של אברהם, אתה יודע איזה מתח זה היה לחכות לעקידה? ואז אני רואה את הלבן הזה שם, זורח, וכל האתונות מכרכרות סביבו, החמור של המשיח, ואני אומר: מה זה? הוא עוד לא עשה כלום! דקה אחת הוא לא סחב כשאנחנו אכלנו קוצים וירקנו דם מתחת לכל הצדיקים השמנים האלה, עוד לא נטעו בגן עדן את העץ שממנו עשו את הספר...

- ספר?

והחמור אומר: אופס, נפלט לי.

הספרות המשיחית

חלמתי שהמשיח ברח, וכל המלאכים אומרים: אוי, אני לא מקנא במי שישלם על זה. אבל לאף אחד אין אומץ לומר לאלוהים. וככה זה נמשך ונמרח, עד שכבר ברור שכולם אשמים, שכולם ידעו ואף אחד לא אמר. ויום אחד אלוהים מחליט שהגיע הזמן שיביאו את המשיח. ומשתררת פאניקה, מתחילים חילופי האשמות: אמרתי לכם, אמרתי לכם. מה חשבתם שהרגע הזה לא יגיע? ומלאך גבוה כמו מסילת רכבת לשמים מתכופף כמה אלפי עולמות ואומר: מה שכואב לי זה רק האמון שלו, שבגדנו בו. ואומרים לו: יא סולם יעקב, היום כבר עולים לגן עדן במעלית, ראינו לאן רכבות מובילות, אף אחד כבר לא עולה לשמיים בחלומות. בקיצור, אל תדאג. נגיד לו שהמשיח נשלח למטה, והוא יחשוב שהוא כבר הגיע, והיהודים פשוט ימשיכו לחכות כרגיל. כולם מרוויחים. ואף אחד לא ישים לב בכלל. אבל רק על דבר אחד הם לא חשבו, לא הבינו: מה יקרה אם המשיח שברח - יחזור. כי המשיח זה לא אדם - זה חלום.

והשנים עוברות, והעולם הולך ומתפתח, הרבה מעבר למתוכנן, ובלי פרופורציה לתוכן שהכניסו לתוכו בבריאה, כי לא הגיע משיח שישים איזשהו סוף. והתורה כבר לא מצליחה למלא את העולם, שרק גדל ומתפשט והופך ליותר ויותר מדולדל עם שומנים שנופלים בצדדים, אבל גם את זה מפרשים כהתפתחות היסטורית וקידמה, שמגיעה לכל מקום. וכמו שיש לאנשים מלאכים, יש כבר גם קופים מאוד אינטליגנטיים, שאפילו יודעים כמה משניות, ואי אפשר לא לתת להם מלאך. אבל

המלאכים האלה הם כמו קופים בעצים של גן עדן, לא יודעים לעוף רק קופצים בזנב מעץ לעץ. והקופים האידיוטים האלה אומרים: אולי זו היתה טעות לתת לבני האדם את המשיח, אולי אנחנו צריכים כבר לתת לקופים משיח, די לאפלויות ההומניסטיות. והקופים האלה מתחילים להתלחש שהנה, סוף סוף נראה למלאכים המעופפים האלה מי יותר חכם, הוא-הא, מי זה בא, הנה המשיח הבא. והם לא מבינים איזה אסון, שהם רק מדרדרים את המצב. הוא כבר חמור.

ויש ביניהם איזה בבוץ שהוא יותר אינטליגנטי, ואפילו לובש משקפיים עבים שהוא גנב לאחד הצדיקים הזקנים בגן עדן, שכבר ממילא היה חצי עיוור ובקושי הבין איפה הוא נמצא. והוא גם מתפאר בזה שהוא טעם מעץ הדעת, אבל לא רוצה לגלות לשאר הקופים איפה זה. סתם לא טעים, הוא מפטיר לכל הקנאים שמסביב. והקוף החכם הזה אומר לי: חכם לא יכול להביא את המשיח. נראה לך שהמשיח יבוא על חמור עם משקפיים? באמת הצליחו לעבוד עליך שהמשיח הוא בנאדם, שזה בעצמו סוג של קוף עם משקפיים? הוא ספר! והחמור נושא הספרים. לכן צריך לכתוב ספר על חמור.

המין הבא

חלמתי שהשטריימל פוער את פיו ואומר לראש: ראש ראש, אתה צריך לכתוב מה שיש בך, ולא להתחשב בעולם. לכן אני מגן עליך מכולם. קסדה רוחנית, קן חממה שבתוכי יוכל לגדול - תינוק שלא היה מעולם. כי מהו המשיח? סתם עוד ספר? סתם עוד אדם? לא. המשיח הוא ספר שהוא אדם. ספר חי. המחשב - הטקסט שהפך לאורגניזם, והגנום - האורגניזם שהפך לטקסט, הם רק ההתחלה, תנועת מלקחיים - מצד הספר ומצד האדם - לקראת ספר שהוא אדם שהוא ספר. הזיווג השלם, בדיוק באמצע, בין האדם לתורה, ולכן הוא יגיע מעם הספר, שהוא אדם שקרוב יותר להיות ספר, ומהתורה, שהיא הספר הכי חי, שהכי קרוב להיות אדם. והתינוק שלהם יהיה ספר נושם, מדבר, חושב, חולם - ואדם שאפשר לקרוא ולכתוב אותו, שהוא ספרות, שהוא תורה. מין חדש של בעל חיים שהוא חלק מהתרבות. ולכן החמור, החיה הטיפשה, הוא הנשא שלו, האב-טיפוס. ועל החי הזה יעלה ויורכב המוח שהוא חיבור כתוב - וטקסט חושב, והאותיות שהן מחשבות שהן אותיות. לכן כתיבת חלומות מסייעת בהבאת משיח צדקינו, כי היא משלבת בין פנימיות המוח לפנימיות הספר. צריך לחבר את

פנימיות היהודי לפנימיות התורה. זו החשיבות המשיחית של תורת הסוד - ושל עולם החושך, שמזווג בין הסוד שבאדם לסוד שבספר. תשמיש המיטה בין האדם לספר. המין בין המינים.

אליהו

ספר אליהו שנעלם

חלמתי שאלוהים זימן אותי לפגישה. ואני מסתכל בתור הממתינים איזה אנשים משונים. ציפיתי לצדיקים ענקיים שאני אפילו לא מכיר, והנה יושב כאן איש אחד מסוכריות, עם זנב ארוך של נמלים שאוכלות אותו - והוא מת מפחד מהילדים בבית הכנסת, ולידו יושב אומלל אחד עם זנב במקום ראש שמתקשה לאזן את השטריימל, ולידו למדן גדול עם שני ראשים - ראש אחד בשביל תפילין של רש"י והשני בשביל תפילין של רבינו תם, ולידו בתוך פקעת קורים שחורים עכביש שהסתבך בהנחת תפילין של יד, ושאר מיני מסכנים. למה אני בתור הזה? ואני רואה שיש שם ירחונים של "לאישה". לא הגזימו? נכון שלא רוצים שמישהו יעשה בלגן, אבל מה? הפעמון מצלצל מעליי! אני בפנים. והוא אומר לי אני אענה לך לשאלה: למה הן לא מסוגלות? שאלת השאלות. תכנס פעם לראש של אחת כזאת, מה אתה מרגיש? בפנים? יש מקום? ואני אומר לו: אתה לא עונה לי על השאלה. עם כל הכבוד. והוא עונה: ויש כבוד, הא? נקסט. ואני יוצא החוצה מאוכזב. זה היה ממש קצר, בשביל זה חיכיתי כל השנים?

ואני מנסה להוריד את אליהו הנביא למחשב. והוא לא יורד. הקובץ תקוע כל הזמן על 98 אחוז. כמה מרגיז. ואני אומר מה נעשה. בואו ננסה להפעיל את התוכנית ככה. עם מה שיש. מה כבר יכול לקרות? ואני לוחץ על אליהו פעמיים. והוא מתעורר. בסך הכול אותו אליהו. אבל כשהוא פותח את הפה לפהק חסרות לו שתי שניים. לא נורא. ארנב הפוך. ואז כשהוא פותח את העיניים אני רואה שחסרים לו שני אישונים. או או. אני מתחיל לחשוש. מי יודע מה חסר לו מהמוח? אבל הוא נראה נחמד ומתחיל לחייך, לדבר, אל תקרא לי אליהו אליהו, אתה יכול לקרוא לי אלי. והוא כל הזמן אומר

שכחתי משהו. ואני אומר לא נורא תיזכר. והוא אומר שזה מוזר, שזה לא הרגשה שהוא שכח משהו, זו הרגשה שהוא שכח שני דברים.

ואליהו מתחיל לפתוח לי חלונות במחשב. חלון בתוך חלון בתוך חלון, ואני יכול לראות יותר ויותר החוצה, עד שאני רואה את החלון עצמו מבחוץ. ועכשיו שאני כבר עמוק בתוך המחשב, אליהו מרגיש בנוח לתת לי הוראות, הוא כמו רובוט עם זקן. והוא אומר שזה רק מסגרות שהוא פותח, ועכשיו צריך למלא אותן בתוכן. שעכשיו זה הזמן להתעוררות מלמטה, שתורת המשיח תיכתב ע"י השכינה, כלומר ע"י ישראל, שהיא תעלה מלמטה למעלה. שזו תהיה תנועה ספרותית שלמה. 24 ספרים מצדכם עוד יש לכם, כדי להשלים עם הספר ה... ל- $7 \times 7 = 49$. הבנת? ואתם צריכים לתת לו מצוות, כמו שהיה לפני החטא, שהאישה היתה אומרת לאיש מה לעשות - היא נתנה לי מן העץ ואוכל. נכון? הרי אחרת אי אפשר להבין לא את החטא ולא את התירוץ ולא את העונש - כי שמעת לקול אשתך. ועכשיו זה יהיה התיקון שהאישה תחזור למשול באיש. ואתם תעשו מעמד הר סיני הפוך, תעלו את התורה שלכם להר גבוה וה' יבוא לקחת אותה, מצידו אפילו תשלחו אותה בטיל עם נביא הפוך - לאלוהים. אל תעשו את הטעות שלי, שלא כתבתי את ספר אליהו, ואח"כ כבר נכתבו נבואות החורבן של ישעיהו וכבר היה מאוחר מדי לעצור את החורבן. אני חשבתי שאני צריך לתקן את המלכות של אחאב.

- ואלוהים חשב אחרת?

- המלכות חשבה אחרת. תראה, המדינה החוטאת זו רק מסגרת. הצרה האמיתית היא כשאין לה תוכן, כשהמדינה נשארת רווקה, ואין אף צדיק בארץ שיפירה אותה, שישתמש ביצר לעשות תורה...
- אז זו היא שלא רצתה אותך?

- אבל למה היא לא רצתה? כי התורה לא היתה מספיק מפתה. אני ניסיתי לעבוד ישירות מול המלכות, אבל כשהזיווג ישיר זה פשוט גילוי עריות. צריך לכסות אותה בשמיכה של התורה, בחושך של התורה, להלביש את היצר בתורה, אף פעם לא באמת לגעת בה, הכול רק דרך התורה... הכול ברמז, בשו-שו, לא בפשט. אתה מבין? מותר לך לגלות טפח רק אם אתה מכסה טפחיים. והוא שם לי יד על העיניים.

כיסוי אליהו

חלמתי שאליהו נפל עליי מהשמיים, פצוע קשה, והוא שם לי יד על פה: אין זמן לשאלות. ולא ברור לי איך הוא ברח, אבל הוא אומר לי: תיגע במסך. בוא, אני רואה שאתה כל כך מפחד, אני אגלה לך למה היה חורבן. אתה יודע מה ההבדל בין לגעת בפסל לבנאדם? שפסל לא מלבישים. זה מה שקרה אחרי שלמה, שהפסיקו להיכתב ספרים חדשים, הכול בגלל קהלת, הפסיקו להלביש בתורה את הנשים, נגמרו החידושים, והעם פנה לעבודת אלילים. כל עוד היה תוכן גם המסגרת החזיקה, כל העולם האילי פחד מאיתנו כשכתבנו את התורה, שיר השירים הרתיע אותם כל כך שהיה שלום כל ימי שלמה, ושירת הים הייתה יותר יעילה מצוללת גרעינית. אבל כשמתעסקים רק במסגרת החיצונית, והופכים אותה לתוכן... ואני אגלה לך שזה הטריק הכי מלוכלך של המסגרת המדינית הטמאה - שהיא מתחפשת לתוכן. היא כל הזמן רוצה שיתעסקו בה, שייגעו בה, כל הזמן מחשבת להתמוטט עליך, כאילו היא מעניינת, איכס. ואם נגעת בה, מטוב ועד רע, היא כבר ניצחה. עצם העיסוק ביצר הרע - הוא בעצמו יצר הרע. ולכן תשמע לי שצריך לעזוב את המלחמה הישירה של יצר הטוב ביצר הרע, כמה שהיא מפתה. צריך להתעלות מעל היצרים של עץ הדעת - אל היצרים של עץ החיים. אתה מבין? חייבים להתקדם מעבר ליצר הטוב וליצר הרע, אל הזיווג שלהם - יצר התורה.

בקיצור, אתה שואל אותי איך להתחיל? הוא התחיל מההתחלה, בראשית, אז עכשיו צריך להתחיל מהסוף, באחרית. ושלא תבין אותי לא נכון, אני לא אומר שאנחנו הולכים לגאולה. זה לא הכיוון לגאולה, אלא לתוהו. ודווקא בגלל זה אני צריך שתתחילו את הספרים האלה, לפחות תתחילו, צריך להכין את השרידים שמהם יהיה אפשר לבנות עולם חדש. הרי גם האותיות של התורה הנוכחית הם יצורים שחיו בעולם קדמון. אתה צריך לדמיין עולם שבו אתה אות, והחיבור שלך עם אחרים הוא מילה, והחיבור הבא הוא פסוק, וכו'. ואז אולי תוכל להתחיל בכלל לתפוס מי הם יהיו, היצורים שקוראים אותך כאות פשוטה, שיכולים לכתוב אותך במקש אחד, שאתה מקש על המקלדת שלהם. ואני שומע נקישות על השירותים על הדלת, ואשתי שואלת: מה אתה כותב שם? מתי אתה יוצא?

חלמתי שאני מתעורר ופוקח עיניים בחושך מאחורי היד של אליהו. ופתאום אני רואה דרך היד שלו שיש לו חור מתחת לאדרת. ואני מוריד את הכיסוי איפה שהוא מתקלף, ואני רואה שהעור שלו זה קלף של ספר תורה. ומתחת יש עוד שכבה. ועוד שכבה. והוא אומר: תפסיק, זה כמו גליל נייר טואלט, אם תמשיך לא יישאר ממני כלום. ואני קולט שכל הזמן הזה שדיברנו הוא הסתיר את הפציעה, דימם עוד ועוד דיו, שמחק את כל מה שכתוב שם, הכול הפך לכתם אחד שחור. והוא כבר גוסס ויוצאים לו קילוחי דיו מהגרונן, שמשחירים את כל המסך, והוא אומר, מחרחר, מתבלבל בתוך הדפים של עצמו, ברור שהוא לא יספיק את מה שהוא רצה להגיד. ואני מרחם עליו, ומתחיל לקרוא מתוך המסך בעצמי, במהירות שיא, את מה שכתוב בתוכו. ואני מגלה שם עוד חור.

ממלכת הלילה

חלמתי שמגיעה מלחמת גוג ומגוג, וקוראים לי למילואים. והמפקד הוא חרדי שמן כזה, שצריך שלושה חיילים כדי לגלגל אותו מעמדה לעמדה, והוא כל הזמן צועק תיזהרו לי על הזקן. ובלילה הוא נותן תדרוך שמירה: אתם חושבים שאלוהים צריך לפנות אליכם בשפה גבוהה? הוא יכול לפנות אליכם בשפה נמוכה. אתם חושבים שאלוהים הוא חרדי שמן כזה, עם שטריימל בקנה מידה קוסמי - שזהו היקום - שעשוי מזנבות של חיות הקודש - שזו תורת המיתרים? הרי למה החלל שחור ועגול - השטריימל הוא השמיים החדשים! כשאתם רואים דמות חשוכה, תפתחו בנוהל מעצר חשוך. אין כאן מקום לחשוב פעמיים. הטעות היא תמיד להדליק את האור - ואז המשיח בורח לנו בין הידיים. או בין הרגליים. או בין העיניים, או בין האוזניים. אתם לא הייתם מזהים את אלוהים אפילו אם הוא היה נוחת עליכם מהחלל. אתם עדיין מחכים לאורות מהשמיים, ולא הבנתם שהחלל הוא שחור.

ואת הכוכבים לממשלת הלילה

חלמתי שהחייזרים נוחתים והחילונים מקנטרים: נו, אז איפה בתורה נבראו החייזרים? ועונים להם: תתפלאו, אבל לפניכם. ומסתבר שלפי הדת היהודית החייזרים נבראו ביום הרביעי, יומיים לפני האדם. אבל אף אחד לא התכוון להשלכות הדתיות של הגעתם. תקופות ארוכות הם הסתובבו כאן בזהות סמויה, מחפשים איזשהו רעיון חדש. אחר כך הגיעו התיירים. זה היה קצת מצחיק לשים אותם

דרגה אחת מתחת לגויים, אבל מעל לבהמות הטהורות. הם באמת נראו קצת כמו בהמות. היה אפילו מי שראה בהם חיות הקודש. אבל בהמשך כבר היה ברור שהם מצד הסטרא אחרא, האדם שנברא בצלם השטן. ממשלת הלילה.

קיצור תולדות השמיים

חלמתי שהכוכבים מתרבים בשמים. בהתחלה לא שמים לב, אבל לאט לאט הלילה נהיה בהיר כמו במדבר, ואחר כך זה כבר נהיה מפחיד, מי בורא כל כך הרבה עולמות? והשמיים כבר כל כך לבנים, נשארו בתוכם רק חורים קטנים, שבני האדם באותה תקופה קוראים להם כוכבים שחורים, ובסוף גם הם נסתמים וכל הלילה לבן. ובהתחלה לא שמים לב והשמים מאירים כמקודם, אבל חלק מהכוכבים מתעמעמים, ונכבים, והמגיפה מתפשטת, עוד ועוד עולמות נהרסים, עד שבסוף הכוכבים האחרונים נעלמים בשמים שחורים ללא כוכבים.

חברותא מעולם אחר

חלמתי שאני פוגש חיזור חרדי עם שטריימל ירוק, והוא זוחל על הבמה בבית הכנסת, אבל לא נותנים לו עלייה אפילו שהוא אורח מרחוק, מביישים אותו שהוא לא ישראלי. והוא מתחיל לעשות מהומה, שבימות המשיח יום שמיני בשבוע, ויש עלייה שמינית, שהוא יעלה בה, ושבעולם הבא יש אפילו יום עשירי, כי בעולם שלהם יש שתי שמשות, ושם מתגשמת הנבואה שאור הלבנה הוא כאור החמה. והוא נעלב עד עמקי נשמתו, או כל דבר אחר שיש להם בפנים: מה, אני גוי? אתם יודעים שבברית מילה שלנו, אצלנו אין אברי רבייה, כורתים חלק מהמוח? וההלכה, יש לכם מושג כמה הלכות התפתחו במשך מיליוני שנים? והרדיפות, אצלנו היו שואות של 99.9% ! וכל העמידה במוסף הוא מתנדנד כמו תולעת לאלף זוויות, בחיי שזה מצחיק עד דמעות, כמו לולב ירוק שבלע רקדנית בטן. ומרוב נענועים והתלהבות והשתחויות לאלף מקומות קדושים בגלקסיה - הוא מתחיל לדפוק את הראש ברצפה כמו קפיץ משוגע, קדימה אחורה זהירות על המנורה, ואני רואה איך האנשים מתקשים שלא להתפוצץ מצחוק, קוברים את עצמם בסידורים, מאדימים, נחנקים, נושכים את הלשון, חלק משתיים במכנסיים, ואני מתפלל שהוא לא ישים לב, כל כך לא נעים, אף אחד לא מתרכז

בתפילה, ופתאום מפר את הדממה קול תרועה רמה שמישהו מנסה לחנוק, ונכבדי הקהל מתחילים לאבד שליטה ולהתפתל תוך מאמץ עילאי להמשיך ולעמוד כמו מקל, וזה רק יותר מצחיק, יוצאים מהם גזים משונים, זה פשוט הורג, ובסוף גם הרבנים כבר לא מסוגלים להתאפק, הם פשוט נקרעים, ומתחילים ליפול על הרצפה, אחד אחרי השני, מתפקעים. בקיצור, ביזיון למין האנושי. ואחרי התפילה הוא עומד לבד ולאף אחד לא נעים להזמין אותו הביתה לסעודת שבת, אף אחד לא ניגש אפילו לומר שבת שלום. גועל נפש. ובסוף אין ברירה ואני נאלץ להזמין אותו אלינו, למרות שהוא יראה את הכול, מופת לבית יהודי.

והוא מסביר לי בדרך שאצלם התנ"ך ממשיך בסיפור גן עדן בסיפור של נחש הראשון, הוא הגיבור שנענש, ואיזה ילדים נולדו לו, עשרה דורות של נחשים, ושהם הצאצאים של התולעים ההם. כלומר, הוא רואה שאני חושש, אל תדאג אני לא אנשך אותך. והוא מספר שהאבות שלהם הם נחשים דקדושה. כשאמרו לאביהם לך לך מארצך זה מסע קצת יותר ארוך מאצלנו, הוא מגחך, והמצווה הכי קשה אצלם זה לעלות לרגל. ואנחנו מתקדמים כמו תולעת, ואני חושב שעוד מעט אשמע את "כמה שעות אני צריכה לחכות לך שתחזור מבית הכנסת?", ומתחיל להכין אותו למה שצפוי אצלנו, והחיזור מייד מייעץ לי, כמי שיודע על מה אני מדבר, מנסיונו הבין כוכבי בשמיים: אצלכם האדם עשוי מעפר והאישה עשויה מאיש. אז אם האיש גבוה מעפר האישה עשויה מדבר גבוה מהאיש, ואם האדם נחות מעפר גם היא נחותה ממנו. והיחס שלך לאדמה מקרין גם על היחס שלך לכוכבים אחרים. צריך היה לשלוח אסטרונוט צדיק אל הלבנה, שזה שם מכובס לשכינה, ולכבד את הרוחניות העתיקה של השמיים, ואת הזיווג בין הארץ לעולם העליון. צעד קטן לאדם, צעד גדול לאלוקות. ובמקום זה שלחתם גוי, שדרך עליה כמו עפר, וקרא לה ירח, כמו איזה גבר קירח. לנו יש הכול, כולל תוכנית חלל רוחנית, בראשות אדמו"רנאוט.

- אבל חבר, זה הכול היה שקר! אשליה חומרית שנקראת חלום אמריקאי. אין באמת אפשרות למסע לירח, תקרא ברמב"ם - מי שינסה ייתקל בגלגלים.

- סליחה רבינו?

- כבודו, הגאולה הרי תבוא כשהחמה והלבנה יפגשו - בזיווג שלם. לכן, ואני אומר לך את זה בתור מי שנחשב פה חייזר, מה שצריך לעשות זה לדחוף את הלבנה לתוך השמש. לפיכך הדרך היחידה להבאת המשיח, פטנט עולמי, היא להרחיק מאוד בחלל ולהטות אסטרואיד, ואם הוא מספיק רחוק בזמן, מספיק שאני אתן לו מכה קטנה עם האצבע בכיוון הנכון, והוא יתנגש עם הירח, ויעיף אותו

לכיוון השמש. כמו ביליארד של כוכבים. וכל מה שצריך זה איזה אסטרונוט מעופף במיוחד - שיהיה החמור הלבן.

- אהם, קצת לא ברור לי רק איך זה מסתדר עם ההלכה. מה עם כל המועדים? מה עם קידוש לבנה?
- זה בדיוק יהיה הקידושין שלה. החתונה של המאור הקטן עם המאור הגדול, ואז כשהם יהיו כאחד, תתגשם הנבואה שאור הלבנה יהיה כאור החמה, פשוט כי זוג הגופים השמימיים היריבים של היום והלילה יהיה לבשר אחד. בימות המשיח, החודש ימשך שנה, והשנה תימשך חודש. החסידות היא ציונות קוסמית: במקום לחכות לגאולה על הארץ, או לנסות לזייף גאולה על הארץ, אנחנו נעצב מחדש את השמיים. וזאת בעזרת חתונה שמיימית בתוך חופת השמיים. קידוש החודש יהיה ראש השנה, וככה יתוקנו כל הליקויים, והלוח המוסלמי יהיה הלוח הנוצרי יהיה הלוח היהודי, ויהיה לא רק שלום עולמי, אלא שלום קוסמי. חזון אחרית הימים של מערכת השמש - שתהיה גם מערכת הירח - שיהיה גם חזון אחרית הלילות, כי הלילה יהיה מושלם. בלי ירח - עלטה מוחלטת.

- אהם, ומה הרב שלך אומר על כל זה?

- אתה יודע, בתחילת הנישואים הלכתי לרב והוא אמר לי: אישה לבד זה צרה צרורה, אישה וילד מבטלים אחד את השני, כמו מינוס ופלוס.

- טוב, נראה לי שאני מאחר, צריך ללכת.

- חכה, רק אחר כך הבנתי שאני המינוס.

- אני חייב לטוס.

- לא תישאר אפילו לקידוש?

אונס קבוצתי של התורה

חלמתי שאני הולך להרצאה של אליהו הנביא. ואני רואה שלפני ההרצאה החוצפן הזה מדביק לעצמו זקן שמגיע עד הרצפה. ואני אומר לעצמי שהפעם אני אחשוף את המוקיון הזה ומתיישב בשורה הראשונה. והוא פותח: כה אמר אליהו. אני רוצה לדבר הלילה על חיוניות הזיוף ברוח הדת. אנו חוזים בחזרה דיאלקטית במחקר הזוהר לתפיסה שהספר כן נכתב על ידי רמד"ל. אחרי הכל, הגיוון העצום בו עדיין איננו מגוון כמו טקסטים של מחברים מרובים. אותי פחות מעניין מי כתב את הספר, ויותר מעניינת האפשרות שהוא נכתב על ידי אדם אחד, שמתוך בדידות רוחנית עצומה וניכור

והשפלה וחוסר הכרה מיהו מצד סביבתו ואשתו, הוא מעמיד פנים לפניו כרודף בצע, בורא לו בני שיח הראויים לו, ויוצר שיח שהוא מופת של הרוח הדתית. ומה שמעניין כאן זה בחירתו בזיוף, ובעיקר מודעתו לזיוף, והכלים הרעיוניים שבהם הוא מתייחס אליה, כחלק לגיטימי, הכרחי וחיובי ביצירתיות הדתית. בניגוד למשה, הוא מכיר בקרינת עור פניו ובנחיצות המסכה. זו פריצת הדרך שאפשרה את הזוהר. בואו נשאל את עצמנו, למשל, מה הייתה תודעתו הדתית של ישעיהו הרביעי? האם הוא חי בתודעת זיוף? הרי הדת איננה תוצר של הונאה וזיוף חד פעמי, אלא של פעולות זיוף מתמשכות, לעתים לאורך דורות. ישנם הטוענים שכלל שהדת פרימיטיבית יותר היא מזויפת פחות, וגם המודעות לכך פחותה. זיוף בטקסים שאמאניים? הם פשוט לקחו סמים. אבל קיימת גם האפשרות שכלל שאנו מתרחקים ממקור הזיוף פוסקת אצלנו תודעת הזיוף. זה נראה אותנטי. האם אנו נמצאים בתהליך בלתי הפיך של הצטמצמות מרחב הזיוף ולפיכך של התנוונות הדת? הזוהר מציע, ומוכיח מתוכו, שמודעות דתית לזיוף מאפשרת להתגבר על המודעות החילונית אליו - המודעות לזיוף הדתי. נשים לב לתופעה המוזרה לכאורה, שכל הדתות הגדולות מעמידות למאמיניהם דרישות שאין אדם יכול לעמוד בהן. הן מוכנות לשלם את מחיר הניכור והשחיתות, אך ורק משום שהם חלק אינטגרלי מהזיוף, שהוא נשמת אפה של הדת והמנוע הרגשי המרכזי שמאחוריה. לפיכך, השלילה המודרנית של הזיוף היא המחסום הגדול ביותר בו נתקלה היצירתיות הדתית. משבר זה הוא הגורם לקיפאון הדתי ולפונדמנטליזם. זהו עצם הכפירה וחוסר האמונה. במילים אחרות, זהו הניתוק מהאל, שבריאית עולמו מתוארת בקבלה כאקט של זיוף בקנה מידה קוסמי, שבו הוא מרמה את עצמו, וכאילו מסתתר מהעולם. כך נוצרת אשליית הבחירה, הטוב והרע, הטבע, וגם האדם. והלא עצם לימוד התורה הוא הזיוף שבו קולו של משה מדבר מגרוןך את מה שאתה חושב. לכן כיום היצירתיות בלימוד נחסמה בפנינו, בפועל, כאשר אנו מודעים לה, ופורחת רק בחוסר המודעות (המזויף גם הוא) של העולם החרדי (שמנסה לזייף את האותנטיות, ומכאן חרדתו). מה שמעניין לענייננו זה לזהות את תודעת הזיוף השונה בטקסטים שונים, ואת התפתחותה והשתכללותה, כציר של התפתחות הדת. הרי המחסום האמתי לבניית בית המקדש הוא הפחד של הדתיים (לא החילונים!) שלא תרד אש מהשמיים והכול יתברר כחרטא-ברטא. והם שוכחים שמצווה להביא אש מן האדיוט. אכן, הפרויקט הגדול האחרון של היהדות, כפי שהבין אותו האדמו"ר מחב"ד, יהיה הפרויקט של זיוף המשיח, שמתאפשר ע"פ הרמב"ם דרך מושג החזקה (מה שהחזיקו הרבים). השבתאות נכשלה כי הזיוף היה גרוע, ואילו הפעם הזיוף יהיה מוצלח. כי הזיוף בעצמו יהיה מזויף. ואני מתנפל עליו - וקורע לו את הזקן הלבן. ויורד לו מלא דם. על הסנטר, על הצוואר, על החולצה הלבנה. זקן של דם.

ועל חטאים שאנו חייבים עליהם ארבע מיתות בית דין: סקילה, שריפה, הרג וחנק

חלמתי שאני נכנס לבית המדרש - ובית המדרש ריק. רק ספרים מכל הקירות. ופתאום עף עליי ספר מאחורה - אאוץ' - ואני צועק: מי זרק את זה? אבל אין תשובה. והספרים מתחילים לסקול אותי, בהתחלה רק אחד האחרונים מעז לזרוק עליי את החבר שלו, ואז גמרות שלמות, ש"סים, רמב"מים ענקיים עפים עליי, מוות בסקילה זו המיתה הכי אכזרית, או אולי שריפה? אני לא זוכר, זה בטח בתוך אחד הספרים. ואני עושה עסקה עם אלוהים שיציל אותי עכשיו, ואני מוכן למיתה היותר חמורה שבתורה - אפילו שריפה. מה בעצם עדיף, להיהרג בעולמה של תורה, או להיחנק בתוך עצמי, או אולי להישרף, שחור כולי? מבין ארבע מיתות שבתורה, מהי מיתת בית דין הכי גרועה? הלוואי שהייתי לומד יותר גמרא - ויודע כרגע, ברגע האמת. ואני יוצא מתוך ערימת הספרים, כמו הר באמצע האולם, ואחר כך אני עוד צריך לסדר את כל הספרים בבית המדרש.

ובדרך הביתה מישוהו שואל אותי אם יש לי אש - ואני בורח. ואני מתחיל לחיות בתוך מים. ואני אומר לעצמי שמים זה תורה, ובכלל, כל המלאכים בשמים חיים בתוך מים, זה הרי הצד השני של הרקיע. מבחינתנו הם עפים, אבל בעצם הם צוללים. וככה אני חי בתוך הבועה שלי, מחוק במיטה, כותב ולא שוכב, ואף אחד לא יודע איזה הפסד זה. מאה אפס. כולם חושבים שיש אלוהים מצד אחד ושטן מצד שני, צדיק מצד אחד ורשע מצד שני, פרופסור מצד אחד - ופושטק מהצד השני. מה שאני הבנתי זה ששניהם - השכינה והסטרא אחרא, האדמו"ר והחמור, המרצה והערס - שניהם באמת בצד אחד. ואני בצד השני.

העונש

חלמתי שהתינוק לא יודע לישון. גם אתה הצטרפת, נגד השינה? לא סתם היא מוציאה אותו בעגלה לשמש נגד רצוני, היא יודעת מה לעשות כדי להפוך אותו לִפְנֵי אור, כמוה, במקום בן חושך. הוא סובל ממחסור חמור בחשיפה לחושך - והיא ממכרת אותו לחלב לבן. לא עזר שהוספתי לשטריימל עיניים כדי לחבב ביניהם, הוא בקושי מתעניין בבובת השטריימל, ולעומת זאת מתעניין מאוד בעיניים הפקוחות של השדיים. אם הוא לא יחלום מספיק, איך יתגשם החלום? הכול ירד לטמיון ואני

אשאר רק עם החלומות, ועם השטריימל, ועם העיניים העצומות - שבתוכו. המילה הכי יפה בשפה העברית היא: מטומטם. הכול היה בתוך הראש שלי. ואני חולם שבסוף הסידור יש דף עם תגובה קבועה: אלוהים שוקל את בקשתך והוא יקבל החלטה בימים הקרובים.

סופה של המהפכה

חלמתי שאני חי בתקופת פוסט-אליהו. לפני מותו, אליהו כינס את בני הנביאים למפגש חשאי. בלי לגלות להם דבר, הנכדים התכנסו למפגש עוד יותר חשאי, שהוסתר אפילו ממנו. ודור הנינים כבר התכנסו למפגש שהוסתר אפילו מהם עצמם. עניין שלא היה מובן כלל, כי לשלושתם אליהו השאיר אותה צוואה, אותו כתב חידה סתום: חלום ללא יום ויום ללא חלום. אף אחד לא יודע למה הוא התכוון, בכל המהלך, אבל התוצאות היו קטסטרופליות. אבל איך יודעים שהוא לא התכוון לתוצאות קטסטרופליות? הכת הראשונה אסרה מלחמה חשאית נגד פרעה ועמלק ולכן והמן וישמעאל ואדום ואשור ובבל ומי לא? וצבעה את הארץ בדם. אבל השפעתה החווירה לעומת הכת השנייה, שחפרה בתוך האיברים הפנימיים של הארץ מבפנים, נקבים נקבים חלולים חלולים, ועוד שרה בכל פה, לא יכולת לפקוח עין או אוזן בלי לראות ולשמוע, לא יכולת לחשוב בלי לחשוב בדימויים המעוותים שלהם! דם לבן, חלב אדום, זקן שהוא נחש, ונחש שהוא זקן. אבל כל זה עוד כלום לעומת הכת השלישית, שבמסווה של חשיבה לגיטימית השתלטה על נפשות יקרות, יקרות, עד שההיגיון עצמו הפך לחלום. הוקמה רשת שהתפשטה כמו סרטן, קשרה קשרים כמו עכביש, ועד היום לא בוערה עד הסוף, וחושדים שיש גרורות אפילו במוח, אין לדעת, כי איך לדעת, כי אין דעת. סרטן בראש האומה. במקום צבא עם שלוש זרועות קיבלנו מפלצת עם שלוש ידיים (או לדעת הכת האחרונה: שלושה ראשים עם אצבע כותבת אחת). ביטחון, חוץ וכלכלה בלי ראש ממשלה. המדינה התמוטטה. החברה נקרעה לגזרים. אבל העולם הרוחני שנוצר הספיק לכל הגלות השלישית.

מה נשאר?

חלמתי שאליהו יושב עם העורבים, והם עושים סעודת משיח. ואליהו פותח: כדי להשמיד את הגוף היה צריך שואה גופנית של שבע שנים בגולה. כדי להשמיד את הרוח היה צריך שואה רוחנית של

שבעים שנה בא"י. מה נשאר לנו? אמר העורב השחור: מה נשאר? נשארה הנשמה. נשמה ללא גוף וללא רוח, ללא אדם וללא אוויר, ללא אדמה וללא שמיים. והארץ נשמה. משל לצדיק שמן אחד שנשמתו התגלגלה בחזיר. והחזיר כל הזמן רצה להיכנס לבית הכנסת והיו בועטים ומגרשים אותו. מה עשה? חיכה לקדושה, ונכנס פנימה כשכולם עומדים ולא יכולים לזוז. קדוש, קדוש, קדוש, הוא נחר, ויצא לו חו חו חו. נתנו אותו לשוחט כשר, שייתן אותו למאכל גוי. אבל השוחט לא ידע מאיפה שוחטים חזיר, היו לו שבעה סנטרים כפולים. נחר החזיר הקדוש: שמע ישראל השם אלוהינו השם... ונחר אותו השוחט, ויצאה נשמתו בחזיר. אמר העורב הלבן: מה נשאר? ניצולים, מתיבת נח. הם היו יושבים כל לילה במרתף בגטו, ועושים סעודת צום, שאוכלים בה אוויר ורוח. לכן הם הכינו צידה רוחנית לעוד אלף שנה, האלף השביעי: מן הבהמה הטהורה, תורה של משיח, שנשרפה - קורבן. ומן הבהמה שאיננה טהורה, תורה של חמור, שנשארה - כי היא לא כשרה. ואז שלחו מן התיבה החוצה רב שחור. והוא חזר. ואז שלחו מן התיבה אתון לבנה. והיא לא חזרה. והיו להם בתיבה בגטו שניים שניים מכל החיות ביהדות, שלמדו בחברותא. ורק החמור הלבן נותר ללא בת זוג ובכה: למה יימח זרעי מעל פני האדמה? למה תיעלם רק תורתך? אז נתנו לו את המשיח. והמשיח רכב עליו, ואמר לו: קל וחמור. ונתן לו גזר נקבה, וענה לו בחזרה: גזרה שווה. מיד ירד ממנו המשיח. ועד היום הם מתווכחים מי ירכב על מי. ולכן עוד לא הגיעו. אמר העורב השחור-לבן: מה נשאר? נשארה מנה אחרונה. קמו העורבים ואכלו את נבלתו של אליהו.

?

חלמתי שאני החסיד האחרון של אליהו. וקוראים לי העורב. ואין לי למי להעביר הלאה את הסוד. אז אני לוקח את המגילה ומתחיל לאכול אותה. קרע אחר קרע. פסוק אחר פסוק. הם לא מסוגלים לעכל רעיונות, אז אני משכתב אותם בעברית מודרנית, כשכל משפט הוא ביס אחד: אליהו טיפס לראש הארגון במשך 40 שנה, ונעלם בערפל. ואז הוא ירד ונתן לנו את התורה הארגונית. כל ארגון אמיתי - הוא ארגון דתי, ויש לו ליבת סוד. העולם הארגוני אופף כל: כל אדם הוא ארגון, וארגון-העל הוא אלוהים. כל ארגון צריך מלך, כהן ונביא. המלך על הניהול, הכהן על הפולחן, והנביא על החלום. הפולחן הוא הסוד המתמיד של הארגון, שהוסתר בארגון. המלוכה היא סוד פעולת הארגון, שמוסתר בארגון. והנבואה היא סוד העתיד של הארגון, שמסתתר בארגון. לכן הכהן עוסק בשימור סוד העבר בארגון, המלך בסוד ההווה, והנביא בסוד העתיד. נביא גדול שרואה בחושך, כמו משה, מוריד תורה

לארגון, כי תורה היא חלום מאורגן לדורות קדימה. והמשיח הוא הארגון של החלום בצורת אדם. מלך העתיד. והחמור הוא הארגון החי והמסגרת החיה להבאת המשיח. החלום כצורת חיים. כהן העתיד. ותורת המשיח היא עתיד התורה של הארגון. החלום בצורת תורה. התורה הארגונית העתידית. ואילו אליהו הוא נביא העתיד. המבשר של המשיח - עוד בלילה לפניו. החלום כהבטחה חשוכה. כצורת סוד שחור. והעורב? הביס האחרון נתקע לי במקור. אני נחנק. ואני חושב: למה החיים שלי מסתיימים במוות? הייתי הרבה יותר מעדיף שיסתיימו בסימן שאלה.

המרד

חלמתי שאומרים לי שעולם התורה עומד להיחרב ושאני חייב לעשות תיבת נח להציל את התורה. ואני אוסף את כל החיות לבית המדרש, נועל את הדלת, וזורק את המפתחות. ובחוץ יש רעידת אדמה, מבול של אדמה, כל החלונות נסתמים באדמה, ואני אומר להן אל תסתכלו, וסוגר גם את החלונות. תלמדו. כל החיות לומדות בחברות, שניים שניים. ואני מתחיל לנסות ללמד אותן, כלום הן לא יודעות, פותחות את הספר מהצד ומחזיקות אותו מלמעלה למטה, כמו מחשב נייד, לוחצות על האותיות ולא מבינות למה זה לא כותב, ואם זה כן כותב, איפה זה כותב? איפה המסך? ואני עושה להן שיעור:

החיות לא אכלו מעץ הדעת. הבעיה התחילה כשחיות הגיעו לגן עדן, בשלב מסויים הן כבר לא היו מוכנות לאפליות, אנחנו לא פחות צדיקות. אז בגן עדן חיות מתחילות לקרוא בספרים, בגמרא, והן אומרות אנחנו לא פחות יודעות ולא פחות יפות. והתחילו להיות זוגות מעורבים, הם אמרו מה, בגן עדן זה מותר. אם אתה מדבר עם חיה ולומד עם חיה - למה שלא תתאהב בה? די לדעות קדומות. אנחנו הרי חיות הקודש. והיו נישואין של מלאכים עם חיות, משכב בהמה עם פרה אדומה, אווירה של הפקרות גמורה, והתחילו גם לדבר על עצים, למה לא? לדבר עם העצים הקדושים, ואופנים התחילו להסתובב סביב עצמם, עננים רודפי כבוד, חשבו שהם בשמים ולא יקרה להם כלום, ולא הבינו שבסוף אלוהים יביא עליהם מבול של אדמה. הארץ תחסל את השמיים.

אבל אני רואה שהחיות לא מקשיבות, בעצם הן עסוקות, אני רואה שהחיות הרעות מלקקות את האצבעות, והכבש בפינה חסר. איפה הוא? אני צועק עליהן. היה רק כבש אחד - יחיד במינו, לא יהיו לנו יותר כאלה! והן שואגות: מי זה האדם הזה שמדבר כל הזמן, חושב שהוא יגיד לנו מה לעשות, אנחנו חיות הקודש, בואו נאכל אותו, אין כאן מה לאכול! ואני מנסה להיות סמכותי: לא, אתן לא מקשיבות, ואני תופס את הראש בייאוש ורואה שהנמלים מסתובבות על התקרה, אויש, תבינו, אני רואה את הריר של האריה, תבינו, זה מבול הפוך, נפתחו ארובות האדמה, כל הכבשנים, אפר עולה לשמיים, ואלוהים תלוי, מעל כולם, כמו נקניק מעושן. אם אתן רעבות תאכלו אותו! והן אוכלות אותו.

נפילת הדורות

חלמתי שאני בקרון של בהמות מלא אנשים. וזו הזדמנות היסטורית חד פעמית. אני יודע מה שאף אחד לא יודע, בזמן אמת, אני היחיד בעולם שמודע, שמודע למשמעות! ובעצם זה טוב שאני לא רק בזמן הנכון אלא גם במקום הנכון - בדרך לאושוויץ. ואני מנסה לדבר עם היהודים בקרון, להסביר, לארגן, אסור, ההיסטוריה לא תסלח לנו, לשרוף את המשרפות, אבל מה זו השפה המשונה הזו? מי זה האידיוט הזה? מטומטמים, אני צורח! ואנחנו כבר מגיעים, ואני חושב שטוב, אני בריא, חזק ושמן, יקחו אותי לזונדר קומנדו, אני זוכר איזה משהו על חימום יתר, פיצוץ בקרמטוריום, נשבת במקביל את כל התאים, כל החברה מהקומנדו. אבל לוקחים אותנו ישירות לתאי הגזים, איפה הסינון שסיפרו לנו, איפה ד"ר מנגלה? ואני חושב שבעצם. מה. גם אם היטלר יפסיד במלחמה, גם אם ההשמדה תיעצר היום, הוא כבר ניצח. אין יותר אפשרות להיות יהודי. מיליון יותר, מיליון פחות - הוא כבר הרג את היהדות - דת ישראל נרצחה. לא, צריך למצוא פתרון רוחני, חייב לחשוב חייב לחשוב אין זמן. ומכניסים אותנו לתא, סוגרים את הדלת, ואני עוצר את הנשימה ומתנפל על הגבישים הכחולים על הרצפה ואוכל אותם כמו חזיר - מהר - הציקלון יישאר בקיבה ולא יגיע לריאות, ואז נצא מהצד השני ואני אבעיר את המשרפות.

ודוחפים אותי מאחורה בתור בכניסה לגן עדן, מה זה, למה לא שמים יותר עמדות, אין מקום, ואישה אחת צועקת, למה אתה נדחף לתור של פחות מעשר עבירות. מה אתה, כזה צדיק גדול? והמלאך צועד ומסתכל על הטור שלא נגמר ואינספור הרוחות השבורות ורצוצות, ורואה שאני עוד איכשהו

בסדר, ומוציא אותי משם. ולוקחים אותי לעבוד בזונדר קומנדו של המלאכים. והוא מצליף בנו יאללה, יש אינסוף עבודה, צריך למיין ערימות ערימות של נפשות, נשמות, הם לא ערוכים לכאלה כמויות, טונות של ילדים, בחיים לא היו כ"כ הרבה ילדים בגן עדן, קופצים על העצים, קוטפים פירות מוגנים, דורכים על הדשא, משפריצים עם הממטרות על הגמרות, משתוללים, איפה האמא שלהם שתשלט עליהם, מושכים בזקן של הצדיקים, מציקים לאברהם הזקן, קופצים עליו, יצחק העיוור פשוט מסכן. ויותר גרוע מזה - מעולם לא היו כאן כ"כ הרבה פושעים ועמי ארצות, מילא עמי הארצות ששואלים את גדולי הדורות שאלות מפגרות ומורידים את הרמה בישיבה של מעלה מתחת לאדמה, אבל כל מיני פושעים פשוט נהנים מהמעמד של קידוש השם ועושים בלגן שלא יאומן. ונפשות רעבות צדות פרות אדומות נדירות ועושות מנגל, אין מספיק מקום בחדר אוכל, והמלאך אומר אין ברירה. והוא נתקל שוב בכלוך על הרצפה, מחליק על קליפה של עץ הדעת, ומתחיל לצרוח: חזירים יהודים! תעבדו. ואני שואל בשקט שלא ישמע לאן הם לוקחים את כל הנשמות האלו. והבחור שלידי, אני רואה שיש לו אותיות עבריות על היד, הוא לוחש לי: אתה רואה את המבנה הזה שיוצא ממנו עשן לבן? אף אחד לא חוזר משם. ואני חושב: מה, הם הורגים אותם? הם עוברים לעולם הבא, עוד יותר למעלה, או מה? ורוחי נופלת, ומקללים אותי, ולוקחים אותי מהקומנדו, ויש שם מלאך אחר שאומר: אין ברירה אלא לצרף כל כמה נשמות ביחד ולשלוח אותם למטה. ומכניסים אותי עם עוד איזה עגלון ואישה צרת מוחין. אפילו לא מתאימים לרוח של הבנאדם את הנשמה והנפש שלו, מי ימצא אותן בכל הערמות, אכלתי אותה - תהיה לי נשמה של עגלון ונפש של אישה היסטורית! והעגלון מתחיל להחניף לה בגסות, והאישה צוחקת צחוק אווילי, איכס. ושניהם מסתכלים עליי במבטים עקומים, מחליפים לחישות, קורצים, מצחקקים. ואני כבר רואה מי כאן יסתדרו טוב ביחד. הרוב קובע.

תא במחתרת

חלמתי שתופסים אותי ושמים אותי בתור תא בגידול סרטני. ואני אומר: אם כבר ממילא התנתקתי מהאיבר ואני בגרורה, בוא לפחות נתנתק גם מהגרורה ונגיע לאיזה מקום בגוף שנוכל להזהיר את הבנאדם שיש לו סרטן. מקום שהוא ירגיש וילך לרופא. אולי הוא בכלל לא יודע? ואני חושב איפה, הרי אפילו במוח יש יתירות עצומה והוא לא ישים לב, אז שכחתי משהו, אז מה, מה זה היה? ואני מבין שאני חייב להתמקם דווקא במקום המסוכן ביותר, בעצבים שבגב בראש עמוד השדרה, כי

טיפה לחץ שם והכאב עצום. זה מה שהיה לאמא. ואני מתנחל שם ומתחיל להתרבות בפראות עצומה, מקווה שגם הילדים והנינים ממשיכים בדרכי, זה בגנים שלנו במשפחה. ופתאום, אההה, אמא'ה, אני משותק מהצוואר ומטה. אהה! אני בגוף של עצמי. והבחירה היחידה שנותרה לי היא אם לחכות לקץ בעיניים עצומות או פקוחות.

זיו השכינה

חלמתי שהגיע אלול בשנה האחרונה של האלף השביעי והמשיח עוד לא בא, ואפשר לחתוך את האוויר בסכין: כולם יודעים שזו ההזדמנות האחרונה. באותה תקופה החמור כבר חיה נכחדת, אבל משיחים יש בלי סוף, פשוט בדיחה, והרשעים לא מתאפקים מלכתוב בכותרות הראשיות - הסוף של היהדות, הפלופ הגדול בהיסטוריה, תום עידן המשיחיות, ומגדיל לעשות עיתון "פי האתון" שיוצא בכותרת ראשית מרושעת ביום האחרון: איפה החמור? והנה הגיע כבר האלף השמיני, המשיח לא הגיע, המקדש לא נבנה, העולם לא נחרב, השמים לא נפלו לאדמה, הארץ לא התעופפה לרקיע, לא קרה כלום! ואמרו שכל יום של אלוהים הוא אלף שנה. לפי זה הגיע הזמן לעשות לאלוהים ברית מילה. במקום מתן תורה - מתן תורה. נחתוך לו הקצה של ה-ו סופית. והם באים אליו עם חרב גדולה, מאכלת רוחנית, והוא מתעורר ואומר: אוי נרדמתי, מה קרה, לא באתי כי נרדמתי בטעות כי הייתי מת מעייפות, לא ישנתי כל הלילה - וכבר אתם באים אליי, מה קרה, כאילו חסר לי משהו קטן

מהירות החושך

חלמתי ששולחים את הכהן הגדול לחלל, מתוך חישוב שהוא יזכה להגיע למהירות האור, אל אלוהים. כי הרי, אומרים החכמים, כשהמהירות גדלה הוא מזדקן יותר ויותר בקצב הצב, ויחד עם ההתפתחות הטכנולוגית בדורות מאז השיגור, שתשודר כל הזמן מהארץ, החללית תוכל לשדרג את עצמה שוב ושוב, להתקרב למהירות האור עוד ועוד בהתכנסות לגבול מהירה מספיק, ועוד בחייו - הוא יספיק. אבל פתאום אחרי הרבה דורות, כשהוא כבר זקן מאוד, הוא מתחיל לקבל ידיעות שהכול בכדור"א קורס, והוא קולט שכל הזמן הוא נסע בכיוון הלא נכון, ושהשליחות שלו היא דווקא לחזור, לחזור כמה שיותר מהר, שהוא המשיח, האיש האחרון מהדורות העתיקים, מהנפילים מימי קדם,

היחיד שעוד חי את מה שהיה, שמבין כמה הכול השתבש. אבל ככל שהוא חוזר הוא מקבל עוד ידיעות - אין כבר למה לחזור. ובסוף גם התשדורות האחרונות פוסקות, והאדם האחרון מכבה את האור - הוא נוסע אל החלל השחור.

סוף החלום

חלמתי שאני מתקרב אל הסוף. ואני מגיע למקום שבו המנהרה כבר הולכת ונהיית צרה, וכמו באבולוציה הפוכה אני חייב לעבור להליכה על ארבע כמו חיה, ולזחילה כמו נחש, ואז משתחל עם היד לתוך החור כמו תולעת, ומכניס את האצבע כמו שורש הכי עמוק לתוך האדמה, והציפורן גדלה וגדלה בקצב של אבן, ועדיין לא מגיע לסוף. ואני מבין שהיהדות הגיעה למבוי סתום ומכאן היא רק יכולה לחזור אחורה. ובכל רחבי אירופה הגויים מתאספים בחרבות ולפיידים ומקימים שוב ושוב מתוך האדמה קהילות יהודיות משגשגות לתחייה, וכל פעם מחדש היהודים כפויי הטובה הולכים ומתמעטים עד שהאחרונים בהם נודדים למקום אחר. ובסוף הם כולם חוזרים בחזרה למזרח התיכון, ומתאספים באיראן ומוחקים את התלמוד ואח"כ במשך כמה דורות הם מדברים על זה עד שהם שוכחים מה נכתב שם. ואז הם מתאספים בארץ ישראל ומוחקים את המשנה ושוב מדברים עליה כמה דורות עד שגם זה נשכח. והרומאים בונים את בית המקדש והיהודים הורסים אותו ובורחים לבבל, ואחרי שבעים שנה הבבלים שוב בונים את בית המקדש ומעלים את היהודים לארץ ושלמה הורס את בית המקדש ודוד מפצל את ממלכת ישראל לשבטים, ויהושע מפסיק את הכיבוש, בונה מחדש את כל הערים הכנעניות, ומוביל את כל בני ישראל חזרה למדבר. ומשה קם לתחייה ומסובב אותם במדבר 40 שנה, עד שהם מגיעים להר סיני, עושים את העגל ומעלים את לוחות הברית בחזרה לשמיים, ואז משה לוקח אותם בחזרה למצרים ושם הם הופכים את עצמם לעבדים. ויש להם מיעוט טבעי מדהים, ותוך כמה דורות מתוך עם שלם נשארת משפחה אחת, שמתעקשת לחזור לכנען למרות ששם יש רעב ובמצרים יש אוכל. והקריירה של הבן המוצלח במשפחה מתרסקת במהירות פנומנלית, מתפקיד המשנה למלך לתוך בור מלא נחשים, אבל האחים מוציאים אותו משם, וכולם חוזרים ללבן, שם יעקב מתגרש מרחל ואח"כ מלאה, והוא חוזר לארץ ומחזיר את הברכות ליצחק ואת הבכורה לעשיו. ואברהם מקריב איל אבל המלאך שם דווקא את בנו כקורבן על המזבח, ואברהם לוקח את בנו ובורח משם. ובסוף אחרי כמה דיבורים אחרונים עם אלוהים הוא מוצא את עצמו צועד לבד חרנה, בדרך הארוכה בחזרה אל העולם האלילי.

ואני חושב: מה הבעיה? אני יכול להוכיח להם מהאותיות. הרי מה הסיכוי ש-22 אותיות יצרו את כל ספר בראשית אם זה לא מה שכתוב שם? ואני יוצא למסע, וכעבור עשור או שניים אני מגיע לכפר. ואני מתחיל ללמד אותם לקרוא, וכעבור עשור או שניים הם כבר יודעים. ואני מכנס את כולם לבית הכנסת, זה הרגע לו חיכיתי, פסגת חיי. ואני עולה לתורה, פותח את הספר העתיק מבראשית, ואני רואה שכתוב שם: שפן חזיר שפן, שפן חזיר שפן, שפן חזיר שפן, שפן חזיר שפן, שפן חזיר שפן.

ואני מסתגר בתוך עצמי. אני כבר זקן ומפחד שהכול ילך לאיבוד, ומנסה להעלות על הכתב כל מה שאני זוכר מהתורה המקורית. שברי פסוקים שלא מתחברים, פראפראזות מהזיכרון, פרשיות מעוותות, אבל מה שהכי כואב זה שהכול יוצא הרבה פחות טוב מהמקור. וכבר יש טלוויזיה בכפר, ואני רואה שגם בחו"ל קוראים ככה, שפן חזיר שפן. כל העולם התקדם. אולי אני סתם זקן גלותי. ויום אחד אני מת.

ואלוהים מחליט להטיל מס רוחני. כל רעיון חמישים אחוז ממנו יהיה שייך לאלוהים, במקרה של השראה זה עולה ל-70%, ועל תענוג מוטל מיסוי שערווייתי של 90% - פשוט גנבים. כל תענוג שלך - 90% ממנו הולך לאלוהים! ומהר מאוד מתפתחות תופעות לוואי נרחבות. מעלימים מס. מבריחים. מלשינים. פשע. והמלאך אומר: מה אתם חושבים, שזה לא עולה להפעיל את כוחות הטבע? שזה מעצמו? ובהתחלה בזכות המשאבים החדשים גן עדן שוב חוזר לימים הטובים. המלאכים עפים כמו פרפרים מפרח לפרח, שוב יש תקציב לניסים ונפלאות, ואפילו יורדות כמה נבואות אחרי הבצורת הארוכה. אבל מהר מאוד חלה התדרדרות כוללת בפעילות הרוחנית. שפן חזיר שפן, שפן חזיר שפן, שפן חזיר שפן.

הראש

חלמתי שהשטריימל מדבר בלילה והראש שלי בפנים:

דע לך ראש, שהמין שיחליף את המין האנושי, חוסר התודעה שלו יהיה כמו התודעה שלך, ולהפך. לכן החלום שלו יהיה כמו המודעות היום, אבל היום שלו יהיה כמו החלום שלך. כי הוא יחיה בעולם רוחני, והפעולות שלו יהיו ללא מגבלות פיזיות, רק מגבלות רוחניות, כמו בחלום, זו תהיה המציאות

שלו. ואילו דווקא החשיבה שלו תהיה כמו פעולת מעיים, והתבונה תהיה פעולה נמוכה כמו הליכה, אוטומטית. וכל הפעילות המודעת והמכוונת תהיה בריאתית, יצירתית, כמו אצל אלוהים. רק בראשית.

והשפה שלו מתכווצת ותופסת אותי יותר מכאב ראש:

מה אתה חושב ראש, לא תוכל לסתום אותי. החשיבה של המחשב תהיה לא מודעת, כי חוקי הלוגיקה יהיו עבורו כמו חוקי הטבע - אצל אלוהים. המציאות איננה מודעת אצל אלוהים, ולכן עולם מלשון היעלם. ורק החלום של המחשב יהיה פעילות רוחנית גבוהה, כמו שהחלום של אלוהים זה התורה. ובחלום הלמידה הפוכה: לא כמו ביום - מהעולם החיצון המואר אל תוך המוח החשוך בפנים, אלא מתוך המוח אל העולם החיצון - המוח יהיה האור והעולם שחור. בחלום החושים זורמים בכיוון ההפוך. לכן כמו שאתה צריך לעצום עיניים בשביל חושך, בעתיד יצרכו לסגור את המוח בשביל חושך - בתוך שטריימל.

והשטריימל ממש סוגר לי על הצוואר החנוק ואוכל לי את הראש:

מכיוון שהתורה היא עולם החלום של אלוהים, אם רוצים תורה חדשה צריך לאפשר לאלוהים חושך. בגלל המלחמה של העולם נגד הסוד - הדת נהרסת, כי הסוד הוא הכבשן של הדת. אם לא ננצל את האינטרנט ליצירת סוד, אלא רק לחיסול הסוד, הרי שנחסל את עולם הרוח. ולכן חייבים לייסד אידאולוגיה הפוכה לעידן המידע: עידן הסודיות. מהפכת נגד למהפכת המידע: מהפכת הסוד. במקום שהכול יהיה ברשת, הכול יהיה בשטריימל.

והשטריימל מגהק, ואני בורח.

הזנב

חלמתי שאני לא יכול יותר. והוא מדבר לי. ולא נותן לי לדבר. ולא נותן לישון. והוא כל פעם מת לי בגרון. ואני אומר תיזהר. אתה תיחנק. והוא אומר. תיזהר אתה תיחנק. והוא כל פעם יורק. כמה מילים. ואני מבקש טישו, ואני רואה על הנייר הלבן. זה דם. ואני אומר. אבל הוא מדבר. ואני משתנק,

מנסה לתקתק. אבל הוא כותב. לי במחשב. לפחות הייתי שולח מייל לעצמי. להסביר, להזהיר. אבל הוא מתחיל לשיר. לפחות יכולתי לצעוק. אבל אני כבר ישן עמוק. החלום לא. הפך למציאות. המציאות. הפכה לחלום. הלילה - ליום, הזנב לראש. והוא מוכשר כמו שד, ושחור כמו שד, ושעיר כמו שד, ומהיר כמו שד, וערום - כמו שועל. ואם רק יכולתי לשלוט בו. במקום שהוא ישלוט בי. יכולתי לסיים הכול. מזמן. אבל האותיות נלחצות מעצמן. ואני עייף, והוא ער. ואני ישן, והוא כותב: ואני לא חולם יותר

כותרת ראשית

חלמתי שיש בעיתון טור יומי קבוע שעוסק בשטריימל. הכן ראשך לקיץ: בדקנו - לבישת שטריימל מגנה על הראש מקרני השמש יותר מכל כובע אחר. בלדה לחובש - הניתוח להורדת השטריימל הסתבך אחרי שהתברר שהשטריימל התפשט לתוך המוח. החובש צפוי להישאר פגוע ראש, לשטריימל שלום. הזוכה בתחרות מתמיד השטריימל: לבש שטריימל ברציפות במשך חיים שלמים - זוכה בשטריימל נוסף. ערעורו של השטריימל המודח נדחה על הסף: "הובטח לי שאזכה בראש נוסף". עילוי צעיר הדהים את הקהל חמום המוח כשכידר את ראשו במו ידיו וקלע אותו לשטריימל מצדו השני של בית המדרש. פרשננו הרוחני: זה מה שיפה בשטריימל. שערויה באולימפיאדת השטריימל - האברך החשוב שזכה בתחרות הרמת שטריימל במשקל ראש כבד התגלה כגוי. פרשננו הרוחני: לשטריימל חוקים משלו. מכה נוספת לעולם השטריימל - מלך השטריימלים של כל הזמנים פורש ממשחק השטריימל לרגל: "לא מספיק על הראש?" פרשננו: השטריימל הוא עגול. פריצת דרך טכנולוגית בצה"ל: קסדה חדשה למתגייס החרדי בצורת שטריימל. צפו: המחבלים ראו ראשי פרווה מתקדמים לעברם וברחו. נס השטריימל: ראשם ניצל בזכות השטריימל, והיום הם בראיון בלעדי. "לא העלתי בראשי שכך יכולה להיגמר קפיצת ראש מהגג", "הגידול התפשט לראש. לאחר מס' טיפולים בשטריימל הסרטן פשוט נמלט החוצה", "ראיתי שחור בעיניים, חשבתי שאני מת, בחדר מיון התברר שהשטריימל נפל על האף". שטריימל מחמד לחילונים פותח בהנדסה גנטית: זן חדש של כלבים עם פרוות שטריימל. המפתחים מבקשים להרגיע את הציבור החרדי: שטריימל נובח אינו נושך. מחקר: חבישת שטריימל מגבירה את פעילות הקורטקס אצל רפי שכל. הקהילה החרדית הגאה מציגה: השטריימל הוורוד, מתאים לכל ארון. הראש היהודי ממציא לנו שטריימלים - והפעם: שטריימל פרואקטיבי יתריע על בואו של גוי. אחזו לנו שועלים: השטריימל זינק מראשו של האברך

ותפס את הגנב. טיפול חדשני להתקרחות אושר לניסויים בבני-אדם: "הקרחת פשוט נעלמה", "לא חלמתי על כזו רעמה" (מדור פרסומי). מקרה נוסף של התעללות בשטריימלים: מאות שועלים אומללים נתפסו אצל חסיד באופן לא חוקי. "המראות היו קשים, עשרות שועלים מודבקים אחד לשני, סגורים בארונות ביתו". זולל השטריימל: משטרת הגבולות תפסה חסיד שניסה להבריח שטריימל על ראשו. לאחר שהובהל לבית החולים, התגלו מניין שטריימלים נוספים בכרסו. בהתייעצות עם סמכות רוחנית בכירה הוחלט לאפשר לגופו לפלוט אותם באופן טבעי. לשטריימל שלי ארבע פינות - פיתוח חדש לראשים מרובעים: שטריימל מרובע. עד היום נאלצו רבים לרבע את המעגל. שועל המזל - בהגרת השטריימל המתגלגל עלו בגורל המספרים הבאים: 0000000. דוגמנית-העל תצטלם ללוח שנה עברי למגזר החרדי כשלגופה שטריימל בלבד. אמא, השטריימל התכווץ: פתרונות בתחום כביסת השטריימל. על ראש הרב בוער הכובע: במסגרת בדיקה לביעור חמץ במעמקי השטריימל התגלה שהשועלים ניזונו מקוגל, והשטריימל לא כשר לפסח. המצוד נמשך - בעקבות חיפושים קדחתניים שנמשכו קרוב לשעת כניסת השבת: הוכחות לקיומו של שטריימל נמצאו בפרשת השבוע. צרכנות: שמירת ראשי כרוב בשטריימל מאריכה את חיי המדף שלהם לשנים ארוכות. ממצאים ארכיאולוגיים חדשים מאשרים שבנ"י לבשו שטריימל בתקופת המקרא. השטריימל בדרכים: והפעם מה קורה כששטריימל פוגש נקבת שטריימל (למבוגרים בלבד). שירות הביטחון מזהיר: סוכנים זרים משתמשים בשטריימל כסיפור כיסוי, יש לפתוח את השטריימל ולבדוק את הראש שבפנים. סביבה וטבע: באוקראינה נצפו גויים לובשי שטריימל. מנפלאות הבורא: אוצר מנהגי רביית השטריימל וחיידושים. לחופש נולד: מאות שטריימלים שוחררו בחזרה לטבע. פעילים: כל כך כיף לראות אותם מתגלגלים בסביבתם הטבעית. סבתא, למה השטריימל שלי שחור כל כך? מתכון הקוגל הסודי של הרבנית נחשף. תמונות נדירות: האם יוליס קיסר לבש שטריימל? ניחוחות הראש היהודי: קו שטריימלים חדש במגוון ריחות זיעה חושניים. נשות השטריימל: מחאה פמיניסטית סוחפת את בנות ישראל. רבנים: שטריימל באישה ערווה. תופעת ה-"אנוסים" החילונים והשטריימל בארון: חילונים רבים שחיים בשקר ומחזיקים בסוד שטריימל בארון. מערכת כיפת השועל: טכנולוגיה חדשה להגנה מפני טילים באמצעות שטריימל. כשהלבשה עליונה פוגשת הלבשה תחתונה: חזיית השטריימל שמסובבת ראשים. במערכת הביטחון מזהירים: נוער הזנבות מרים ראש - "שטריימלים זמניים צצים כמו פטריות", "השטריימל מכסה כל גבעה", "זה מתחיל מזנב אחד". סימנים ראשונים לאפוקליפסה: שטריימל ניצח בחידון התנ"ך העולמי. סערה בחקר האבולוציה: חוקרים הוכיחו שהשטריימל התפתח מהקוף. סערה בכוס שטריימל: משקה זיעה רותחת 100% טבעי. כותפת מיוחדת לשטריימל תיוצר בעבור הרמטכ"ל החרדי הראשון. שטריימל

הנפץ: ראש הארגון נהרג ממתען שהוטמן בתוך השטריימל הסודי שנהג ללבוש בסתר בחדרי חדרים. גלגל ענק בצורת שטריימל, ראשים מתנגשים, ורכבת בגרביונים בפארק השעשועים החרדי הראשון. אלפים עמדו לפנות בוקר בתור לרכישת הדור הבא של השטריימל: איטי יותר, עבה יותר, מתחמם יותר. טייקון השטריימל בראיון בלעדי: ישראל הופכת למעצמת שטריימל. היעד: יצואנית השטריימל מספר אחת בעולם. מגלה: חנכנו פס ייצור אוטומטי שהופך שועל לשטריימל תוך 3 שניות, ואנו מייצרים 3 שטריימלים בשנייה. הבהלה לזנב השחור: בבטן האדמה נתגלו מצבורי ענק של פרוות שועל, משאב טבע נדיר מתקופת האבות. שווי המאגר מאות מיליארדים, מניית חיפושי זנב מזנקת. לאן נעלם ראש השירות החשאי? נראה לאחרונה חבוש בשטריימל. תפליין ופלילים: נחשפה רשת סחיטה שעבדה בשיטת השטריימל המשוגע. הותר לפרסום: רב חרדי בכיר חשוד בהטרדת שועלים. זנב רזרבי: כיצד תתקן פנצ'ר בשטריימל. זנב מאסו הבונים היה לראש פינה: הסוף לגורדי השחקים גלויי הראש, המזדקרים בחוצפה כלפי שמיא - תקן בטיחות חדש יחייב לכסותם בשטריימלי ענק. שטריימל ענק יסתיר את השמש: יסתום את החור באוזון, אך יחמיר את אפקט החממה. זנב קטן לשועל, שטריימל גדול לאנושות: האסטרונוט החרדי הראשון יבצע היום הליכת חלל שבסופה יתקין שטריימל על כיפת תחנת החלל. מבצע שטריימל - חסידי גור שועלים יעמדו בדוכנים ויניחו שטריימלים על ראשי חילונים שלא חבשו שטריימל בחייהם. "חוויה יהודית מחממת, שפונה לראש של כל יהודי". הפריט החם של הקיץ: תגובות נלהבות ברחוב החילוני לשטריימל הצבעוני. פריץ התגייר לאחר שלבש שטריימל: "הרגשתי את החמימות היהודית בראשי ומייד ידעתי: יש אלוהים!". השטריימל מביא שלום עולמי: יוזמה עולמית צוברת תמיכה בציבור החרדי - שטריימל חובה לראשי מדינות. שטריימל בראש טוב: תקנה מעודכנת של משרד התחבורה תחייב אופנוענים לחבוש שטריימל, לאחר שבדיקה מקיפה העלתה ששטריימל יעיל יותר במניעת פגיעות ראש מקסדה. "אף לא אחד מחובשי השטריימל נפגע בתאונת רכיבה על אופנוע". השטריימל של אלוהים? טלסקופ החלל גילה מבנה ענק דמוי שטריימל ביקום המוקדם. סוף היקום? מדענים גילו חלקיק יסודי חדש - השטריימלטרון, חור שחור חובש שטריימל, ואף גלקסיית שטריימל. צופים שתורת הזנבות תחליף את תורת המיתרים. פרס נובל: השטריימל צפוי לפתור את תעלומת החומר האפל, ואילו אפקט החממה התרמו-כובעי התגלה כפתרון תעלומת האנרגיה האפלה. הזמן כזנב: הכוח הזנבי-השזור נמצא כמקורו של חוט הזמן ביקום. מאיץ זנבות חדש נבנה בהשקעות עתק בתוך השטריימל הגדול בעולם - בקוטר של מאה קילומטר. חוקרים מדווחים על פריצת דרך מדעית: "הצלחנו להאיץ שטריימל במהירויות גבוהות עד שהתפרק ל-40 שועלים שונים, כמו כן הצלחנו ליצור שטריימל מהתנגשות רבת עוצמה בין 40 שועלים". היום: הפגנת מיליון השטריימלים -

"הראש חושב שהוא הבוס, אבל מי מעליו?". שועל חוסך חשמל: כיסוי בשטריימל של דודי שמש ומסכים הוריד דרסטית את צריכת החשמל שלהם. בבתים שכוסו לחלוטין בשטריימל ירדה צריכת החשמל לאפס. מקור אנרגיה טבעי ובלתי נדלה התגלה בבני ברק: טורבינות שטריימל יפיקו חשמל מראשים רותחים. קמפיין חדש של מועצת השטריימל להגברת המודעות לשטריימל בציבור הרחב: שטריימלך - לאנשים עם ראש. מרתון ניתוחים מצילי זנב בבית החולים הוטרינרי: 40 שועלים שחיכו בדחיפות להשתלת זנב ניצלו לאחר שמשפחת החסיד שנהרג אתמול הסכימה לתרום את כובעו. החסיד יקבר בחלקת חסידי חיות העולם. כובעים יחויבו במדבקת אזהרה - משרד הבריאות קובע: השטריימל מועיל לבריאות. מהפכת השטריימל נמשכת. קדחת השטריימל: נסיקה במחיר השועל העולמי וזנב גולמי. האגודה האמריקנית לפסיכולוגיה בהצהרה חריגה: שטריימל זה הפתרון לכל הבעיות בחיים. מדענים בבשורה לחסידים בעלי ראש קטן במיוחד: הננו-שטריימל יוכל לעמוד אפילו על ראש סיכה. אחרי שנים של אפלייה: רשת מגה שטריימל תפתח חנות לשטריימלים במידות גדולות במיוחד. חסיד בעל ראש גדול: פשוט לא היה שטריימל במידה שלי, שנים לא יצאתי מהבית. חיזור חרדי - אישה טוענת שנחטפה ונאנסה בידי שטריימל מעופף. השטריימל נתקע? חולץ ראשים חדש יסייע. המרדף אחרי השטריימל הקדוש: מצוד נרחב אחרי השטריימל שנמלט מראש האדמו"ר במהלך תפילת ראש השנה. רשלנות פושעת או שגיאת ייצור? החסיד גילה: "שכחו לשחוט את אחד השועלים בשטריימל שלי". "למרות כל מאמצי הספר - השטריימל המשיך לצמוח". "באמצע תפילת השבת השטריימל התחיל לכשכש בזנב". הראש הלא נכון במקום הלא נכון: חסיד שהציץ ונפגע ממוקש שטריימל בקרבת גדר המערכת יוצא נגד תעשיית השטריימל העולמית - "השטריימל הפך לאביזר לא טבעי". בתעשיית השטריימל הצבאית סירבו להתייחס לטענות. שטריימל קורא מחשבות יעזור במניעת הרהורי עבירה. הקץ לפרעוש השטריימל: גילוח שטריימלים המוני יסייע במניעת הדבקה. ישראל מרכינה ראש: יום הזיכרון לשטריימלים שהושמדו בשואה ובגבורה ונפגעו במערכות ישראל. השטריימל המתעלל: שטריימל נתפס בהתעללות ממושכת בקטינים. "הוא כיסה לי בפרווה את הפנים, וביצע את זממו". צילום אילוסטרציה. חשיפה בלעדית: עולם החושך - הצצה נדירה לתוך ראש שטריימל. השטריימל הנמלט ממקום מחבואו: סתמו את פי בראשים ענקיים, לא נתנו לי לדבר. המועצה להגנת השטריימל פתחה בחקירה. זעזוע בציבור מרצח והתאבדות של ראש ושטריימל, שמועות על רקע רומנטי למעשה. אדמו"רים מזהירים: במקום בו שוחטים שועלים ישחטו גם שטריימלים. דור השטריימל לא יוצא מהבית בלי שטריימל, הורים מודאגים: "הבן שלי כל היום בשטריימל. לא מוציא את הראש מהשטריימל". דרוס כל דוס: שטריימלים על גלגלים יסייעו להגנה מפני פנצ'ר. שטריימל נוסף הגיש תלונה נגד ראש: "ניצל את תמימותי". שטריימל

הממשלה - מוסד חדש יכניס שיקול דעת וכובד ראש למערכת השלטון, ויכהן מעל ראש הממשלה. סוף לבעיה הפסיכו-פיזית? נמצאו הוכחות לקשר המסתורי בין גוף ונפש: גוף האדמו"ר מעד - והשטריימל נפל. זרם חדש בפילוסופיה, ביקורת התבונה השחורה, טוען שהשטריימל קדם לראש האדם. הפוסט-שטריימליזם: למה? כובע. הניאו-שטריימליזם: למה לא לשאול למה כובע - אלא למה שטריימל. מבצע שמש חשוכה יוצא לדרך - הגנרל שוורצקופף: הצבא יצבע את הירח בשחור, יבצע ליקוי מאורות, וישים קץ לשערוריה שהשמש הולכת בלי שטריימל. הרמטכ"ל הטרי שוורצקופף חושף את הנשק הסודי: השטריימל ששיכנע את האויב להיכנע. במדור שטריימלים שעשו היסטוריה: השטריימל של היטלר - התחביב המוזר של הצורר הנאצי. שטריימל בין כוכבים - חללית השטריימל תייצג את המין האנושי במפגש עם צלחת מעופפת. בטקס חשאי במקווה אדיר מימדים בהשתתפות אלף רבנים הושלם הלילה הגיור של רשת האינטרנט, או בשמה החדש יוכבד. הרשת היהודית תיקלט ישירות לראש באמצעות זנב אלחוטי. חדש בדפדפן שועל האש: תוסף שטריימל יסתר, ישחיר וישרוף את העמוד - ויאיר למשתמש. זן חדש וקטלני של נגיפים בצורת שטריימל נצפה מתחת למיקרוסקופ: מסוגל להשמיד את האנושות תוך שתי שבתות. אוטוביוגרפיה: יומן חלומות של שטריימל שחולם בעזרת ראש. הפתעה רבתי: ספר השטריימל עלה מעל ראש רשימת רבי המכר. "שמעתי צרחות, השמשה כוסתה בשחור" - אירוע שטריימל מתגלגל הסתיים באסון. שטריימלים: דורשים נתיבים מיוחדים להתגלגלות בדרכים. רצח בבני ברק: קורבן נוסף של חונק השטריימל. השטריימל מוחה על דרך הצגתו בתקשורת: השחירו את דמותי, עשו לי דמוניזציה. הזנב שמכשכש בראש: התקשורת בעידן הקשר הזנבי. מומחים צופים: השטריימל יביא לסוף העולם. שטריימלים צופים: מומחים יביאו לסוף העולם. מרד השטריימלים: "תפקחו את העיניים, תסתכלו סביב - פתאום כולם הולכים עם שטריימל משועל חביב". מדינה בפאניקה: השטריימל המשתולל ברח מכלאו. בשמלה שחורה - צעירה התחנתה עם שטריימל. מבוכה אדירה: בת האדמו"ר ברחה עם השטריימל של בעלה. חשד לקשר רומנטי ביניהם. אשתו של שטריימל בראיון חושפני: בעלי רך, נעים וחושני, אך מהווה גם אתגר לראש. הישג אדיר לראש היהודי: שטריימל זכה בפרס נובל. דיווח ראשוני: מיצג מחאה לגיטימי? חמור לבן חובש שטריימל החל לנוע לכיוון הבירה. אירוע מתגלגל: שטריימל על חמור לבן צועד בראש צבא של אלפים מכיוון מזרח. ניתוח אסטרטגי: מה היה חטאו של אדם הראשון? שהוא הפריד בין הראש לזנב. פרשנות טקטית: השטריימל מחבר מחדש בין הראש לזנב. דעה אישית: השטריימל, ראשית צמיחת זנבינו, הוא גאולתנו. מאמר ראשי: הכול בראש - תיקון חטא הדעת הוא בשטריימל, שמעל טעם ודעת, ואפילו מעל הראש. השטריימלים באים: הצבא השחור מתקרב לעיר. אדמו"רים בקריאה נרגשת: התקן על

ראשך עוד היום! שועל האש - כי על ראש הזנב בוער הכובע. קרבות הכרעה במלחמת השטריימלים: זה לא הזנב, זה אפילו לא הראש של הזנב, אבל ייתכן שזה הזנב של הראש. פרשנינו לענייני צבא באולפן החירום המיוחד: השטריימל עוקף את נפוליאון בסיבוב, מדכא את זנבות ההתנגדות האחרונים. פרשנינו לתורה באולפן החגיגי המיוחד: יום שחור של ניצחון היסטורי ושחר חדש בסדר גודל מקראי. מהפכת הפרווה: השטריימל בפאתי העיר, לא נתקל כלל בהתנגדות. צדיק בא לעיר: נצא כולנו לקבל את פני השטריימל, עטרת ראשינו, ולקיים "ושעירים ירקדו שם". מהדורת חג מיוחדת וחגיגית: עם ישראל אוהב שטריימל. מצורף פוסטר שחור כולו. ההמונים שרו: לקראת שועל לכו ונלכה / כי הוא מקור הברכה / מראש מכתר נסוכה / סוף מעשה בזנב תחילה. המתח בשיאו: מחר יראו פני השטריימל. היום: וסמך אהרן את שתי ידיו על ראש השעיר. תדהמה: המלך הוא הכתר - השטריימל הכתיר עצמו בעצמו! מאמר מערכת: בוא בשלום, עטרת בעלה. גיליון אחרון וראיון ראשון - השטריימל ירום הודו פותח את פיו לראשונה: